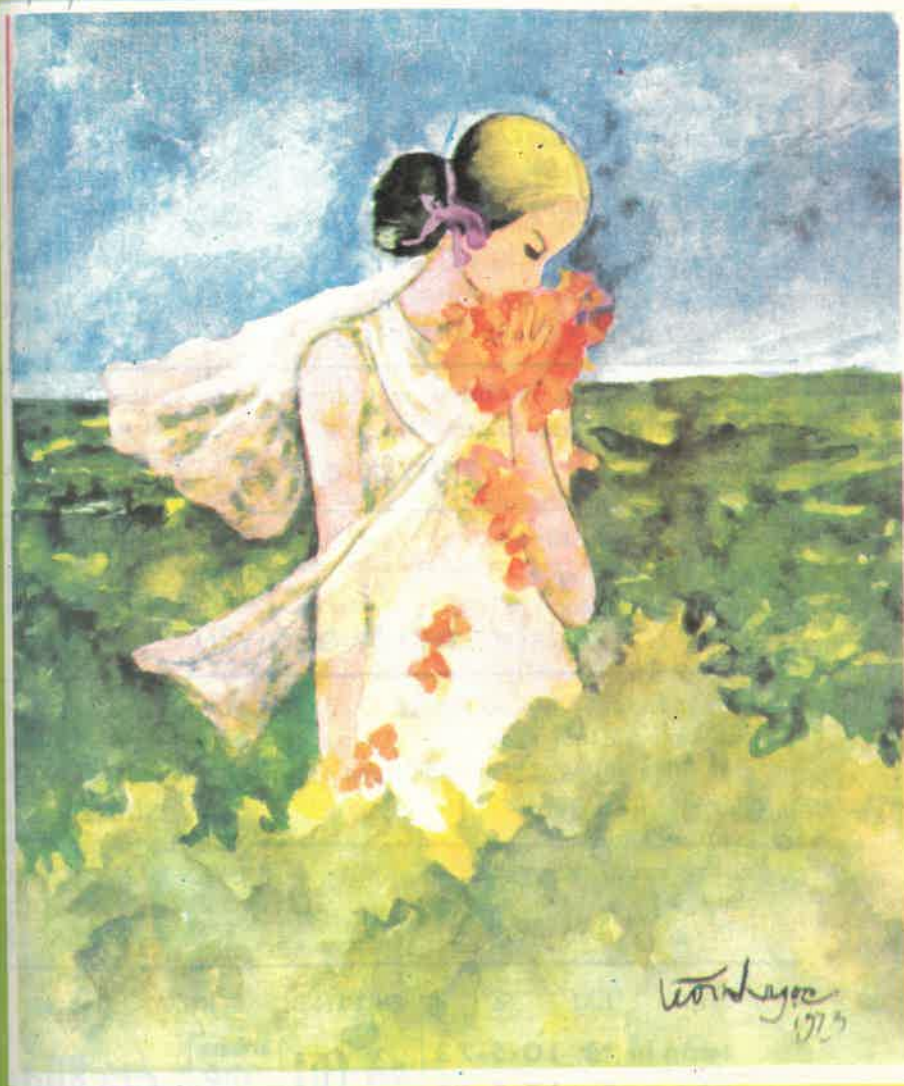

101

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 QUAN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
 THƯ KÝ : ĐINH TIẾN LUYỆN
 PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

T U Ă N B Á O R A N G À Y T H Ứ N Ă M

Tòa soạn, trị sự : 286 Công Lý Saigon III
 Nhà in, địa chỉ liên lạc : 9B115 Thánh Mẫu, Chí Hòa
 Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822

V Ă N

một đoạn trước cơn mưa
 rồi có một ngày
 chiếc bóng nhòa tan
 mù khơi bóng đời
 có sợi tóc nào bay
 một thoáng hương xưa
 nổi nghẹn ngào
 còn lại những gì
 cũng đủ xót xa

DU TỬ LÊ
 TRẦN THỊ B.T.
 SỢI TÓC DÀI
 PHAN UYÊN HOÀI
 VŨ LINH THIỀNG
 VĨNH KHUYỀN
 QUỲNH LAN
 MIỀN DI
 ÁI BẮC

T H O

phạm cao hoàng. lê vĩnh ngọc. trần văn nghĩa. vũ thế học. trầm
 thủy du. thoại kha tú. trần thành thạch

TRUYỆN DÀI

một chút mưa thơm
 anh chỉ yêu dấu
 mưa nguyệt cầm

MUỜNG MẮN
 ĐINH TIẾN LUYỆN
 TỪ KẾ TƯỜNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
 bạn ngọc và tuổi ngọc
 giới thiệu những cây bút tuổi ngọc
 biết một biết mười
 bệnh mới lớn
 những người thơ mới
 چاپ pho
 tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
 BẠN NGỌC
 TUỔI NGỌC
 NGUYỄN THẾ
 NGUYỄN TUẤN ANH
 NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG
 TỒ HỢP KIẾN
 TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

tuần lễ từ 10-5-73
 đến ngày 17-5-73 số 101 năm
 thứ hai giá 80đ.

BẠN NGỌC

và

tuổi ngọc

Không nói nhiều nhưng chắc Tuổi Ngọc cũng đã hiểu tôi là người
 bạn chân thành nhất của Tuổi Ngọc, bằng chứng là trong tủ sách tôi
 tuần nào cũng thêm một quyển Tuổi Ngọc mà.

Tuổi Ngọc đáng yêu, đáng được đề trong tim của những trái tim
 mới lớn.
 NGA (Long An)

Ở mục thư tòa soạn, Tuổi Ngọc nói là đóng cửa nếu không bán đủ
 số báo tòa soạn dự định. Làm Hương buồn ghê nơi. Ở đâu bán
 không chạy chữ Pleiku TN luôn luôn có trong cặp các cô cậu học sinh.
 TRẦM HƯƠNG (Pleiku)

Thư tòa soạn viết cho những sáng thứ bảy của tuần này (97) làm
 cháu muốn khóc, có cái gì âu lo. Bởi sẽ còn gì để vui, để lãng quên
 thời gian trống vầy quanh mình khi TN không còn... Cháu ao ước
 thật xa vời. Phải chi mình trúng số độc đắc để có thể giúp TN đi xa
 thêm vài cây số ngàn thời gian nữa...

THU KHẢ (Phước Bình)

Làm bạn ngọc của Tuổi Ngọc, có thể nói là niên kỷ đã cao lắm rồi
 đấy, thế mà hình như đây là lá thư đầu tiên cháu viết cho Tuổi Ngọc.
 Chẳng hiểu tại sao, có thể là một chút nhát, một chút sợ, và vì từ lâu
 nay, trong tư tưởng nhỏ nhen của con bé, Tuổi Ngọc đã như một cần
 thiết. Có ai lại đi thắc mắc về những cần thiết phải có trong đời ta?

..Mấy tuần nay, tuần nào thư tòa soạn cũng thấy than khổ hết, cháu
 cứ nơm nớp lo sợ. Nghĩ rồi một hôm nào đó, ra hàng sách sẽ không
 còn thấy bóng dáng của Tuổi Ngọc nữa. Rồi nỗi buồn sẽ giống như nỗi
 buồn một ngày nào nhìn Tuổi Ngọc chống gậy khập khểnh đi tới bước
 24 rồi ngã. Đường còn xa quá.

Mong Tuổi Ngọc mãi mãi vẫn là một cần thiết.

VĨNH KHUYỀN (Qui Nhơn)

LÀ CHIẾC GƯƠNG ĐỀ BẠN THẤY BÓNG DÁNG
 MÌNH. TUỔI NGỌC LÀ MỘT KHUNG CỬA, ĐỂ MỞ
 RA NHỮNG KHOẢNG TRỜI THƠ MỘNG. TUỔI
 NGỌC MONG MỖI LUÔN LUÔN LÀ BẠN THÂN ÁI
 NHẤT CỦA TUỔI YÊU THƯƠNG.

Trong một sự tình cờ tôi đã đọc tuần báo Tuổi Ngọc tại nhà một người bạn. Tuổi Ngọc số 97. Ở nơi Tuổi Ngọc tôi tìm thấy một niềm vui của tuổi trẻ, không biết niềm vui nào. Tôi rất tiếc khi biết mình làm quen với Tuổi Ngọc quá trễ. Dầu sao thì cũng tại mình hết. Bây giờ thì kể như bắt đầu làm quen với TN đó, mặc dù đã trễ nải.

BẠN NGỌC MỚI (Kon Tum)

Cháu có thầy một bạn ngọc đề nghị Tuổi Ngọc nên nhận quảng cáo và cháu rất mừng khi TN trả lời: «lành cho sạch, rách cho thơm». Cháu đồng ý với TN điều đó. Mục quảng cáo làm giảm giá trị TN đi chú ạ. Cháu rất ghét mấy tờ báo cứ vài trang là quảng cáo đủ thứ. Cứ như mãi vỗ sơn đông í. Nhưng chú đừng để TN chết nha chú. Cháu rất buồn khi nghe TN than thở. Dù rằng đi nữa tụi cháu vẫn thương TN và đặt hết tin tưởng vào TN đó chú. Cháu sẽ cố gắng kêu gọi các bạn gia nhập làng TN. Và cháu hy vọng TN sẽ không còn một tiếng thở dài.

TRẦN THỊ DU HẠ

Dung là một độc giả ở Đà Nẵng. Rất tiếc là Dung đến với Tuổi Ngọc quá chậm nên cũng hơi buồn bởi mất đi một ít yêu thương vỗ về mà Tuổi Ngọc đã dành cho tuổi của Dung những hoa mộng mà cuộc đời trao tặng cho mỗi người một lần như thế. Tuy nhiên chưa đến độ muộn màng cho lắm. Có thể cứu vớt, bằng những nụ cười ý tứ mặn mà trong Tuổi Ngọc, những vần thơ véo von, những mẩu chuyện ngắn hết sức dễ thương. Tuổi Ngọc đẹp tuyệt vời. Dung không đắn đo suy tính mà dám bảo như thế.

TRẦN VIÊN DUNG (Đà Nẵng)

Em cứ tưởng những người đi lính như em mà còn mua Tuổi Ngọc thì Tuổi Ngọc phải vững mạnh chứ. Đâu ngờ tình cảnh bi thảm như vậy. Ở đây lính thường chuyển tay đọc Tuổi Ngọc, đọc đề âm ừ rằng quả tim mình vẫn mềm, rằng cuộc đời vẫn còn có tình... Giữa hàng kẽm gai chẳng chặt, trên lô cốt quyền Tuổi Ngọc đã làm hồn em dịu lại.

NGUYỄN TIẾN DỪNG (KBC 4100)

Mong một cách thiết tha là Tuổi Ngọc sẽ không «chết nửa đời» như những lời ông chủ nhiệm đã kể khó, vì nhiều lý do đề tin tưởng:

— Bằng này tuổi (25) vẫn còn «thích ỏ mai» để được là bạn ngọc (!)

— Ở Dục Mỹ, xứ khỉ ho cò gáy ni thiên hạ vẫn giành nhau mua Tuổi Ngọc. Có khi cũng hồng giò. Cho nên, xin có lời chúc thật lành.

LÊ BÁ KỶ (Dục Mỹ)

TUỔI NGỌC SẼ THẮP NẾN SINH NHẬT HAI TUỔI TRONG SỐ 104. THÂN ÁI MỜI TOÀN THỂ BẠN NGỌC TỚI THAM DỰ ĐÔNG ĐỦ ĐỀ CHUNG VUI VỚI ANH EM TÒA SOẠN.

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC

từ trường học đến trường đời

Sáng ngày 5 tháng 5 vừa qua, giáo sư Hoàng Xuân Việt, Giám Đốc Trung tâm Nhân xã và giáo sư Vũ Tiến Phúc thư ký tòa soạn Nguyệt san Tinh Thần đã đến nói chuyện với khoảng 500 học sinh đệ nhị cấp trường Võ Trường Toản, theo lời mời của ông Hiệu trưởng. Được biết đề tài buổi nói chuyện là «Từ trường học đến trường đời». Giáo sư Hoàng Xuân Việt là một soạn giả chuyên về loại sách học lãra người. Sau một giờ trình bày với các học sinh về «trường học» và «trường đời», sang phần thảo luận, giáo sư Vũ Tiến Phúc đã lần lượt giải đáp những thắc mắc của các học sinh. Thiết nghĩ, các trường trung học trên toàn quốc nên tổ chức những buổi nói chuyện tương tự, mời các nhà văn, nhà giáo, học giả trình bày về những đề tài có liên quan đến đời sống học sinh, tuổi trẻ... hầu giúp các học sinh thấu nhận thêm những kiến thức mới mẻ bổ túc cho vốn liếng học thức ít ỏi tại trường. Đó

chẳng là một công việc giáo dục vô cùng hữu ích sao? Giáo dục bao gồm cả gia đình, học đường và xã hội chứ đâu phải chỉ nhắm vào bài vở tại trường lớp thôi đâu. (TÈ HÁT)

từ hội họa thiếu nhi

Nhắc đến sinh hoạt nghệ thuật thiếu nhi không thể không kể đến Lê Văn Khoa, một người rất quen thuộc với nhi đồng cả nước với những chương trình nghệ thuật dành cho trẻ em trên đài truyền hình Việt Nam do ông phụ trách: «Thế giới trẻ em». Ông Lê Văn Khoa đã nói chuyện về đề tài «Thiếu nhi và nghệ thuật» tại thính đường Hội Việt Mỹ Saigon tối ngày 9-5 vừa qua. Buổi nói chuyện gồm có phần diễn thuyết và thảo luận, diễn giả đã giải đáp các thắc mắc do các tham dự viên nêu ra. Ngoài ra, còn có phần triển lãm tranh và trình tấu nhạc do các thiếu nhi phụ trách. Từ lâu, với những cố gắng đặc biệt, nhất là lãnh vực hội họa thiếu nhi, ông Lê Văn Khoa đã là người tạo được nhiều cảm

mến và thích thú của trẻ em qua các chương trình trên đài truyền hình hay trên sách báo. Ông Khoa hiện trông coi một trung tâm hội họa thiếu nhi mang tên ông. Người ta thường trách phỉn về nạn thiếu niên phạm pháp, về sự thiếu thốn món ăn tinh thần cho thiếu nhi mà ít người chịu khó để mắt tới sinh hoạt nghệ thuật, những giải trí lành mạnh cho trẻ em. Cả nước chỉ có 3 tờ báo đứng đắn dành cho thiếu nhi thuần túy là *Thăng Bờm*, *Thiếu Nhi* và *Tuổi Hoa* mà sống dở chết dở. Và đài truyền hình thì mỗi tuần chỉ có vài chương trình dành cho thiếu nhi, trong khi dành quá nhiều giờ cho các chương trình văn nghệ tạp lục lem nhem, điệu đóm «coi hồng được tí nào». Chẳng biết Bộ Giáo Dục nghĩ thế nào mà không can thiệp xin thêm giờ cho các chương trình truyền hình giáo dục, nhất là chương trình dành cho thiếu nhi? Thêm nhiều chương trình cổ «*Thế giới trẻ em*» của Lê Văn Khoa, trẻ em chắc sẽ bớt đi chơi hoang, phá phách vì đã có trò giải trí thoải mái kia rồi.

tới âm nhạc bồ lão

Nói tới «*hội họa nhi đồng*» phải nói tới «*âm nhạc bồ lão*» chứ. Vì song song với buổi nói chuyện về thiếu nhi và nghệ thuật của ông Lê Văn Phoa, cũng cùng thời gian này, tức đêm 9-5-73 tại thính đường trường Quốc Gia Âm Nhạc và Kịch Nghệ Saigon, giáo sư Nguyễn Văn Đồi cũng đã nói chuyện về đề tài «*Những tiến triển của nhạc cổ truyền từ khi có trường Âm nhạc và Kịch Nghệ đến nay*». Sau phần nói chuyện, các giáo sư và nhạc sinh

ngành Quốc nhạc tại trường Âm Nhạc và Kịch Nghệ đã thực hiện một chương trình nhạc cổ truyền với các màn độc tấu, song tấu và hòa tấu các nhạc điệu dân ca Việt Nam. Đây là buổi nói chuyện và trình diễn nằm trong tuần lễ văn nghệ được đặt dưới quyền bảo trợ của phủ Quốc Vụ Khanh Đặc trách Văn Hóa. Nhạc cổ truyền từ lâu chỉ thịnh thoảng xuất hiện ở các buổi trình diễn hay trên truyền hình như một cố gắng vươn lên khỏi sự lấn lướt của âm điệu mới từ phương Tây tràn sang. Những người lớn tuổi và những người chuộng âm nhạc cổ truyền cảm thấy thiếu thốn món ăn tinh thần này như nhi đồng thiếu món ăn tinh thần vui tươi, sách báo phim ảnh lành mạnh. Ở tuổi nào, món ăn tinh thần cũng vô cùng cần thiết cả. (PHẠM ĐỊNH)

một cáo lỗi một lưu ý

Vì sơ sót của ấn công hiệp với tòa soạn, nên số trước, *Tuổi Ngọc* 100, ở bìa 3 đã in nhầm phần tiếp theo bản nhạc *Tuổi Hồng* của Phạm Duy từ bìa 1 mà đúng ra tới số sau, *Tuổi Ngọc* 102 mới có. Thành thật cáo lỗi cùng Nhạc sĩ Phạm Duy và tất cả bạn ngọc và xin coi phần dư đó «*như không có*». Nhà đây cũng xin lưu ý bạn ngọc là vẫn còn một số thư gửi về địa chỉ Nguyễn Bình Khiêm, Phạm Ngũ Lão và Công Lý. Vậy xin bạn ngọc ghi nhớ cho: Thư và bài vở gửi về *Tuổi Ngọc* chỉ để: *Tuổi Ngọc* - Hộp thư 1146 Saigon. Và nhớ đừng gửi báo đảm, thư của bạn vẫn đến tay tòa soạn đầy đủ cả.

DU TỬ LÊ

MỘT ĐOẠN, TRƯỚC CƠN MƯA

Trời mây đen ở phía cuối thành phố, chỗ ngọn tháp chuông cao lên thành một vạch đậm. Tôi thả những bước chân mệt mỏi, rã rời xuống tam cấp. Có lẽ người gác đàn chỉ chờ đợi tôi đứng dậy để khóa cửa. Tôi là người cuối cùng trong buổi chiều nay rời khỏi thư viện. Quảng vẫn chưa thấy tới. Sự chờ đợi với những giờ hẹn kéo dài như cao su của chàng, đã khiến tôi quen thuộc và không còn thấy nôn nao, sốt ruột nữa. Bao giờ cũng thế, đúng hơn, trừ những buổi hẹn đầu tiên. Chàng luôn có những công việc bất thường, với những bất thường ở ngoài công việc, những bất thường mà tôi nghĩ rằng có liên quan tới gia đình, tới đời sống riêng của Quảng. Đời sống riêng, mấy chữ này chỉ cần vang âm yếu ớt trong lòng tôi, cũng đã đủ cho tôi cảm giác buồn ngủi. Đó là cái phần duy nhất mà chẳng bao giờ tôi muốn đụng tới. Chúng tôi yêu nhau bao lâu, trong sự tôn trọng niềm im lặng bí mật (có thể chẳng bí mật chút nào) nhưng phần đời sống mà chàng không muốn hé mở với tôi. Hẳn ra tôi cũng có quyền được biết tới những phần đời riêng kia. Những phần đời gắn liền với chàng như một cơ quan nào đó, trên thân thể chàng. Nhưng tôi đã tự tạo cho mình cái thái độ lạnh lùng và thần nhiên trước những thứ đó. Có cần thiết lắm chăng? Có quan trọng lắm chăng? Sự đòi hỏi biết rõ kia? Riêng tôi, thì không. Rất thật tình, tôi chưa hề cảm thấy đó là một cần thiết, phải có trong tình yêu của chúng tôi. Mặc dù với những người con gái khác thì đó lại là cái gì khá hấp dẫn và khó có thể nằm bèn ngoài trí tò mò của họ.

Có tiếng gọi và bước chân mau phía sau lưng. Tôi ngừng lại giữa bậc tam cấp. Hiên vừa tới. Nụ cười cũng bé nhỏ như khuôn mặt và con người Hiên. Với tấm phông phía sau lưng là khoảng tối của tòa nhà, Hiên nổi lên trong màu áo xanh nhạt, như một con chim sâu rụt rè, phấp phồng và lo sợ. Tôi nói:

- Gì thế Hiên?
- Chị chờ em về với.
- Tưởng Hiên về rồi?

— Không em học ở giảng đường hai.

— Có giờ sao?

— Chỉ có hai giờ đầu thôi chị. Hiền vừa nói vừa bước xuống ngang tôi. Cô nhỏ nói tiếp: hai giờ sau chẳng biết làm gì, giảng đường lại trống, em ngồi lại.

Tôi hỏi sao không vào thư viện. Hiền đáp thư viện không còn chỗ, và hỏi thêm:

— Chiều nay anh Quảng không đến đón chị à?

Tôi nhìn bầu trời đang xuống thấp. Không khí nặng nề, và mây đen như khỏa kín bốn phía:

— Anh Quảng có nói, nhưng chưa thấy. Chắc anh ấy bận rồi.

Tôi vừa nói dứt câu thì Quảng xuất hiện. Chàng có vẻ một học trò ngoan với áo trắng và quần xám.

Hiền reo:

— Hên quá.

— Gì vậy? Quảng nói. Hiền và cái nụ cười tít của Hiền khiến tôi hình dung được điều đang có trong óc cô bé. Tôi nói đỡ:

— Bò viên.

Hiền gật đầu, và tôi bồi thêm:

— Trời này không ăn bò viên cũng uống!

Quảng nhìn chúng tôi cười. Tôi trao chìa khóa xe cho chàng. Con mưa mỗi lúc một tới gần. Quảng ngoái cổ nói nhỏ với tôi ở sau xe rằng chàng không có đủ tiền. Sợ thiếu. Tôi gật đầu! « em có đây ». Và ra dấu cho Hiền chạy theo. Một thoáng, chúng tôi đã ra khỏi trường, in lún vào giòng người. Ngồi sau xe, tôi hát nhỏ những lời gì đó mà chính tôi cũng không biết rõ. Trước khi chàng đến, tôi thấy có nhiều điều cần phải nói ngay, nhưng rồi sao tôi không nói được. Hình như tất cả những điều định kể kia đã lắng chìm và khuất đi ở một góc nào đó, trong tâm trí tôi. Lúc này tôi chỉ còn thấy một điều, bầu trời đang vương vất một cơn mưa và chàng đang ở trong tâm tay tôi. Tôi áp má vào lưng chàng. Mùi hơi quen thuộc. Mùi hơi quyến rũ, và buồn. Luôn luôn cùng lúc với cái cảm giác ngấy ngấy ở bên cạnh chàng, với một ngực thở chưa chan « mùi của Quảng » là một cảm giác gì đó, khác biệt. Cái cảm giác giống như buồn buồn, mà chưa hẳn là buồn. Cái cảm giác hình như dấy lên từ một tiềm thức mơ hồ về sự mong manh của một gần gũi gần gũi mà chia tay đã thấp thoáng ở phía trước.

Hiền chạy xe song song bên cạnh chúng tôi. Hiền nhìn tôi và luôn miệng cười. Hiền không học cùng ban với tôi. Cô bé học ban Anh văn, năm thứ nhất. Hiền nhỏ quá. Chàng tra nói với tôi như vậy, mỗi khi muốn mở đầu một câu chuyện gì về cô bé, hay để khỏi trả lời, hoặc thay cho câu trả lời về một mẩu chuyện của Hiền, do tôi kể lại. Quả thực Hiền còn quá nhỏ. Người Hiền thẳng băng từ trên xuống dưới, người Hiền mỏng dính và khô dẹt. Trông Hiền chỉ chừng mười lăm mười sáu là cùng. Ấy thế, chàng cứ muốn bầu tôi là người xứng đáng nhất đại diện cho hăng tâm tịc. Có lần chàng còn ví tôi với cây chanh cốm. Những ý nghĩ này khiến tôi quay nhìn Hiền và cười với

cô bé. Hiền cười lại. Nụ cười thơ ngây và vô tội. Chắc Hiền không thể đoán được câu nói trong óc tôi: «tôi thích Hiền lắm. Vì có Hiền ở bên cạnh, tôi thấy ít ra tôi cũng còn khá hơn nhiều người». Quảng vọt phóng xe chạy nhanh. Tôi nhận ra buổi chiều nay, ở Quảng có điều gì không bình thường. Hình như Quảng đang có những lo nghĩ hoặc bứt rứt về một điều gì đó. Tôi miết những ngón tay trên lưng chàng, và ngược mặt chờ đợi chàng quay lại (như chàng thường làm) khi chờ tôi đằng sau.

Hiền cũng vọt vọt xe chạy bám theo. Hiền bảo:

— Anh Quảng hôm nay tính làm «cua rơ» sao đây?

Quảng quay sang Hiền:

— Thử xem tài chạy xe của Hiền tới đâu. Xem có bằng cô nhỏ của tôi không?

Chàng vừa vừa quàng tay ra sau vỗ vỗ lên đầu tôi, nói tiếp. Anh này chạy xe là khiếp đảm lắm đấy.

Hiền le lưỡi và nheo mắt. Tôi cấu chàng một cái. Hiền vọt lên phía trước. Tôi bảo Quảng:

— Hôm nay anh không vui?

Quảng bốt ga:

— Sao em nói vậy?

— Thấy anh chạy xe thì biết.

Tôi không nhìn thấy nét mặt chàng. Nhưng những giây im lặng kéo theo sau câu hỏi của tôi, cho tôi cảm tưởng đã nói đúng.

— Không. Có chuyện gì đâu. Chàng ngập ngừng, lúng túng. Có thể là trong người anh hôm nay không được khỏe.

Chúng tôi không nói gì thêm với nhau cho tới khi đến địa điểm. Đây là một khu vực tập trung khá đầy đủ hàng quán. Quảng đề nghị đổi chương trình, thay vì ăn bò viên, đi uống cà phê. Tôi hỏi Hiền có đói bụng không? Hiền lắc đầu. Tôi nói lớn cho cả hai người nghe:

— Đồng ý. Cà phê.

Quán vắng. Chúng tôi được ngồi chiếc bàn cũ, vừa ngay lúc băng nhạc quay tới bài Trương Chi của Văn Cao. Tôi tựa lưng vào tường, ngửa mặt lên và khép hờ đôi mắt mỗi. Tôi nghe loáng thoáng bên tai, chàng gọi nước ngọt cho tôi và hỏi Hiền uống gì. Cho tới khi bản nhạc dứt tôi mở mắt và chợt thấy những miếng mây xanh hiện ra phía trên cửa vòm lá vú sữa. Quảng nắm lấy tay tôi, ve vuốt:

— Em mệt?

Tôi lắc đầu, nhìn sâu vào mắt chàng. Quảng cúi xuống và bắt thần xiết chặt mấy ngón tay tôi. Tôi mím môi chịu đựng để khỏi rút tay về. Chàng mấp má môi: «Anh yêu em».

Tôi thở hắt và nhìn Hiền đang nghịch ly nước của mình với chiếc cốc hút. Tôi vọt trở nên vui vẻ, liếng thoắng như thể trong lòng tôi đang ứ tràn một niềm vui. Tôi nói chuyện với Hiền về Bình và Lãng. Tôi cũng như Quảng đều biết Hiền thích Lãng hơn Bình. Nhưng Lãng thì lại chẳng có một chút chú ý nào dành cho Hiền. Lãng đang có người yêu. Đó là điều mà cả

hai đều muốn dấu, không cho Hiền biết. Trong khi đó Bình lại ra mặt thích Hiền và sẵn đón Hiền một cách quá đáng. Tôi muốn nói với Quảng cái ý nghĩ thực của tôi về Bình. Bình quá già so với Hiền (mặc dù tuổi tác không giữ một yếu tố quan trọng nào trong tình yêu). Và nhất là Bình nhà quê quá đi. Bình có nét mặt của một ông già mới ra tỉnh lần đầu, và những dáng điệu bất chước kịch cợt của mấy anh hề, chuyên chọc cười khán giả dễ tính. Nhưng biết đâu... Phải biết đâu đấy. Bởi Hiền còn nhỏ lắm. Một lần Hiền đã tâm sự với tôi: « Sao em nói chuyện với ai một hồi rồi em cũng có cảm tưởng như em muốn thương người đó chị ạ ». Và đó chính là điểm mà tôi hy vọng rằng cuối cùng rồi Bình sẽ đạt tới điều anh ta muốn. Tôi bịa chuyện Bình gửi lời thăm Hiền, để thấy nét mặt Hiền lúng túng, mắc cỡ và sung sướng. Quảng nhìn tôi nghiêm khắc. Có lẽ chàng không muốn tôi đùa cợt như thế. Tôi đặt tay lên đùi chàng thay cho lời xin lỗi. Quảng hất hàm:

— Em uống nước đi.

Tôi nhấp môi nhưng không uống. Chàng hỏi thăm gia đình tôi. Nhất là anh Hữu. Tôi có hai người anh, Quảng chưa gặp mặt cả hai người một lần nào, nhưng chúng tôi thường nói chuyện với nhau về những người vắng mặt đó. Và rất thường tôi yên trí in họ có quen biết và hiểu khá rõ về nhau. Quảng có vẻ chú trọng tới anh Hữu. Người anh lớn nhất của tôi. Anh Hữu đã trên bốn mươi. Anh có một đời sống tình cảm khá lôi thôi. Phải chăng vì thế mà Quảng ưa hỏi về anh. Những câu hỏi liên tiếp của Quảng khiến tôi nhớ lại những điều tôi đã định bụng nói với chàng lúc còn ngồi trong thư viện. Bây giờ thì tôi đã nhớ lại. Nhớ lại tất cả, đầy đủ. Tôi nhớ lại về mặt cùng những lời nói xằng của mẹ tôi vào tôi hôm trước, khi hai mẹ con ngồi vào bàn ăn. Trước đây mẹ tôi đã nói bóng gió xa xôi, như để cho tôi hiểu bà đã biết hết chuyện tôi và Quảng rồi. Tôi hiểu mẹ tôi chỉ đợi tôi lên tiếng về việc đó, để có cơ hội nói thẳng với tôi những ý nghĩ thực của bà. Những ý nghĩ hay những lời cảnh giác đoán thấy trước là không sáng sủa hay thiện cảm là bao. Trong khi tôi lại không muốn nói một điều gì, một lời nào về chuyện đó. Tôi thấy trước mẹ tôi không thể chấp nhận hay không thể thông cảm một chút nhỏ nhoi nào với những gì tôi nghĩ về chuyện yêu Quảng. Tôi cho là rất hiếm có được sự tương đồng ý kiến giữa một người mẹ với một đứa con gái, khi mà đứa con gái đó, tự chọn cho nó một người yêu. Sự hoan hỉ của người mẹ trong trường hợp này, tôi thấy nó cũng hiếm hoi như nụ cười trên môi một ông thầy khó tính dành cho một đứa học trò ngộ nghĩnh. Tôi muốn nói với Quảng rằng, mẹ đã biết phanh phng chuyện của chúng mình. Tôi muốn nói với Quảng, những gì chúng ta dự trù trong những ngày tháng trước đây, đang trên đường đi tới. Tôi chỉ muốn nói để chàng biết trước và không ngạc nhiên nếu có chuyện gì, bất cứ, xảy đến với chàng từ phía gia đình tôi. Nhưng tôi lại ngần ngại. Tôi sợ chàng sẽ lo lắng và áy náy. Cho tôi. Phải, cho tôi chứ không là cho chàng. Bình thường Quảng rất điềm đạm và từ tốn, nhưng nếu có một chuyện gì xảy đến cho tôi, Quảng lại tỏ vẻ hết hoảng và bần khoản đến độ tôi phải đóng vai người trấn tĩnh chàng. Tuy

(xem tiếp trang 64)

RỒI CÓ MỘT NGÀY

TRẦN THỊ B.T.

Khi tôi đến thì chị Quý đã đi dạy. Cô giúp việc mở cửa, rót nước đặt lên bàn nhỏ xong lần xuống bếp ở luôn dưới đó. Tôi kiếm một chỗ thuận tiện vứt chiếc sách vào rồi dạo quanh căn phòng khách. Khung cảnh không có gì thay đổi. Vẫn ngần ấy thứ đồ vật được sắp xếp treo móc theo đúng nguyên vị trí xưa kia. Bình hoa trên mặt tủ. Sách báo dưới gầm bàn salon. Con búp bê mở to mắt xanh biếc trong tủ kính cạnh những ly cốc thủy tinh đều đặn thứ tự lớn nhỏ. Bức ảnh thiếu nữ của chị Quý tươi cười bên ảnh chụp tôi đứng trước bãi biển mặt nhăn nhó vì nắng chói. Tôi nhớ tôi đã có tấm ảnh này trong kỷ hà ba năm về trước, và chính chị Quý đã chụp cho tôi. Bức ảnh được phóng lớn nên nét mặt nhăn nhó càng rõ rệt hơn, trông đến buồn cười. Thế mà chị Quý lại bảo thích « nó » nhất. Có lẽ đó là bức ảnh do chính tay chị chụp. Chị Quý rất yêu quý kỷ niệm. Tôi được biết trong một ngăn kéo bàn trong buồng có khóa cẩn thận, chị lưu trữ rất nhiều giấy tờ hình ảnh hoặc đồ vật liên quan đến những người thân quen của chị. Có những bức thư cũ kỹ nhàu nát (vì xem đi xem lại nhiều lần). Có những tặng vật cồng quái chẳng đáng giá bao nhiêu nhưng được chị nâng niu gìn giữ hết sức. Tôi là người thân duy nhất được chị cho xem và kể lại từng chi tiết về những kỷ vật ấy. Chị Quý là người đàn bà rất nhiều tình cảm nhưng chung thủy. Từ khi mối tình thứ nhất bị tan vỡ, cho tới nay chị chưa hề có thêm mối tình nào trong đời. Căn phòng không dấu hiệu chứng tỏ có sự hiện diện của người thứ hai khác phái xen vào đời chị. Sự xếp đặt nguyên như cũ, như ngày tôi rời bỏ. Tôi không biết phải chua xót hay vui mừng khi nhận ra điều này. Tuổi chị Quý không còn là tuổi xuân con gái nữa. Ngày tháng cứ lạnh lùng ra đi mà không có một bù đắp xứng đáng nào cho chị. Hình như chị Quý vẫn đứng đưng với từng mùa xuân trôi. Có lẽ anh Dương đã mang theo nửa phần hồn chị bên bước chân bội bạc ngày ra đi nên phần hồn còn lại « bồng đại khờ » chăng? Tôi chỉ thấy chị thản nhiên sống, ít nói hơn và mỗi lần ôn nhớ dĩ vãng thì giọng chị lại sưng nước, đôi mắt ánh nỗi u uất nuốt tiếc. Tôi thương chị Quý hết sức và tiếc dùm tuổi trẻ của chị để từ đó đâm oán hận anh Dương.

Tách nước đã nguội lạnh. Chị Quý vẫn chưa về. Để giết thì giờ tôi chăm giúp chị xấp bài vở đang trên bàn. Chị Quý cho học trò làm luận « chọn nghề » Đa số đều thích nghề dạy học. Một số nuôi mộng làm Y tá, Bác sĩ... Nhưng

Đo Võ Phi Hùng Gửi Hết những kỷ (39/74) tặng Huỳnh Chiếu Đăng Chủ Kiosk Sách Xưa Quán Văn Đường
chung quý những tình hoa soạn về đầu tiên những kỷ (39/74) tặng Huỳnh Chiếu Đăng Chủ Kiosk Sách Xưa Quán Văn Đường
câu văn của cô học trò nào đó đề tên Minh Thục làm tôi cảm động và thương
chị Quý hơn bao giờ hết. «Em muốn sau này được giống như cô giáo Quý
của em. Hiền lành dễ thương và yêu chúng em hết mực.» Học trò thương
chị như vậy thảo nào chị chẳng hề muốn rời bỏ nghề dạy cực nhọc và chật vật
này. Tôi nhớ có một lần chị tâm sự rằng «chết thì thôi chứ không khi nào chị bỏ
dạy, dù công việc khác có nhàn hạ và kiếm được nhiều tiền hơn. Đời chị đã
mất mát quá nhiều tình thương, giờ chị chỉ còn trông cậy quần quýt vào đám
học trò non nớt mà thôi. Chúng yêu thương chị lắm. Đó là niềm an ủi lớn
nhất của chị đề từ đó chị có hy vọng mà sống tươi vui nốt quãng đời còn
lại...» Tôi đã cười, giả vờ hỏi, liệu chị có yêu học trò mãi được chẳng? Chị
nhìn tôi mỉm cười, em nghi ngờ chị? Em hiền chị mà Thúc. Anh Dương là
người thứ nhất và cũng là người cuối cùng chị yêu riêng. Lúc đó sao tôi
muốn anh Dương có ở đó để thăm thía lời chị Quý nói, để tỉnh ngộ việc anh
làm. Tôi biết chị Quý đã nói những lời chân thành nhất của trái tim chị. Và
thời gian đang chứng minh lời chị, phải không chị Quý?

Chị Quý không về một mình mà dẫn theo một cô gái. Chị giới thiệu với
tôi, cô bạn nhỏ cùng dãy một trường với chị, cô mời đổi về, còn bỏ ngõ với
trường ốc và tỉnh lý này cô không quen ai nên chị mời về ở chung cho có
bạn. Vĩnh Khuê—tên cô gái—mỉm cười chào tôi. Nụ cười có hai khóe lúm
sâu duyên dáng. Tôi bỗng nảy ra ý định dấu chị Quý lý do tôi về đây. Chị
nói với chị tôi về chơi ít ra là một tuần. Chị Quý tươi tỉnh bội phần khi
nghe tôi cho biết như thế. Tôi chợt bắt gặp đôi mắt đen láy của Vĩnh Khuê
hơi ánh lên thoáng vui mừng rồi tắt ngấm trong giây phút. Tôi thấy lòng
xao xuyến rung động một cách kỳ lạ. Một cảm giác mới lạ dấy nhẹ trong
lòng, luẩn lộn trong huyết quản. Chị Quý liếng thoảng xếp dọn chỗ ở cho tôi
và Vĩnh Khuê. Căn buồng vẫn thường dành cho tôi bị cô gái chiếm ngụ. Tôi
phải dời ra chiếc sập nhỏ ngoài phòng khách. Tôi đùa với chị Quý, trong
khi mắt liếc Vĩnh Khuê: Chị Quý hết thương em. Vĩnh Khuê đỏ mặt. Hai
má như tô lượt phấn hồng, đôi mắt long lanh. Nàng xấu hổ cúi mặt sau mớ
tóc xỏa dài. Chị Quý vui vẻ, ừ chị thương em gái chị hơn chứ. Ai bảo Thúc
cứ bỏ đi hoài, ham rong chơi lắm thì rần chịu, Khuê nhỉ.

Tôi dẫn Vĩnh Khuê đi quanh bờ đất tiến sâu vào ruộng muối. Tia nắng
buổi chiều soi rõ những tinh thể trắng phau lóng lánh. Từng ụ muối cao nhệu
sừng sững bên bờ trông như một núi tuyết khô. Cảnh đồng vắng teo không
một bóng người. Những con chim cú nhỏ màu nâu sậm nhảy nhót trên đám
cỏ mọc ven ruộng bỏ hoang phía xa. Vạt áo trắng của Khuê bay lượn trong
gió. Mái tóc xỏa vai gió thổi tạt che nửa phần khuôn mặt. Trông Vĩnh Khuê
và trời đất chung quanh như một bức tranh được vẽ bằng đường nét chân
thật nhất. Nàng liu liu đi cạnh tôi như con chim nhỏ. Đi hết quãng đường
dài, tôi bắt gặp trong thôn thượng một cây cầu nhỏ bắc ngang con suối nước
đục ngầu bởi đất đỏ. Những tàn cỏ thụ rậm vây quanh. Tôi ra dấu cho Vĩnh
Khuê dừng lại. Nàng ngạc nhiên dò hỏi. Tôi mỉm cười, mình đứng đây nói
chuyện một lát rồi về Vĩnh Khuê ngoan ngoãn nghe lời tôi không phản đối
mấy may. Nàng đứng dựa vào thành cầu ngắm đàn cá nhỏ nhiều màu dưới
lòng suối im lặng chờ đợi. Tôi ngửi được mùi hương tóc nàng phủ vào mũi

ngay ngất. Tôi muốn thời gian ngừng lại đây để tôi được mãi mãi đứng bên
cạnh nàng, như thế này. Tôi muốn gần kề nàng suốt đời, đừng có ngày mai để
tôi khỏi phải ra đi. Khỏi phải rời nơi đã đem lại cho tôi nhiều yên ổn tâm
hồn. Nơi đã nhen nhúm trong lòng tôi ngọn lửa yêu thương sau bao nhiêu
năm miệt mài tìm kiếm. Từ ngày quen biết Vĩnh Khuê, tôi nhận định được nơi
chốn sẽ dừng lại nếu một mai thuyền đời hết lênh đênh. Nhưng thời gian gần
gũi quá ngăn ngui. Dù gì ngày mai tôi cũng phải ra đi rồi. Ngày lên thăm chị
Quý tôi chỉ dự định ở vài ngày rồi sẽ thu xếp ít công việc lặt vặt trước khi
thay đổi đời sống bởi một tờ giấy gọi trình diện của một cơ quan công quyền.
Thế nhưng bất ngờ gặp Vĩnh Khuê, tôi đã lưu luyến không dứt rời như dự
định được. Cả chị Quý lẫn Vĩnh Khuê đều không hay biết gì về chuyến đi
ngày mai của tôi. Tôi muốn dấu tới phút cuối cùng. Chiều nay Vĩnh Khuê có
giờ trống, tôi đã mời nàng đi với tôi sau khi chị Quý rời nhà đi đến trường.
Chúng tôi đã nói với nhau những mẫu chuyện thời tiết trăng sao mà chưa ai
đám đề cập tới vấn đề chính mà cả hai cùng cảm nhận được bằng trực giác.
Vĩnh Khuê thì hẳn nhiên là sẽ im lặng nếu tôi im lặng hoài. Nhưng còn tôi?
Sao tôi mũi ngáp ngừng ngăn ngừa tránh né...? Hay tận cùng thâm tâm tôi sợ
sự thực phủ phàng?

Vĩnh Khuê ngắt cọng cỏ nửa ngậm ngang miệng. Màu xanh của lá nổi
bật trên màu trắng của da. Chùng như không chịu đựng nổi sự lạnh thình
lình, nàng nhỏ nhẹ lên tiếng:

— Buổi đi chơi hôm nay anh có vẻ là lạ thế nào ấy. Anh dẫn Khuê ra
đây hẳn có chuyện gì cần nói mà anh không tiện nói ở nhà?

Vĩnh Khuê đã mở đường cho tôi rồi đó. Cám ơn em, Vĩnh Khuê. Thật
anh không biết phải giáo đầu câu chuyện như thế nào cho ổn. Tôi nhìn
thẳng mắt nàng gật nhẹ:

— Khuê thông minh lắm. Khuê đoán đúng, anh có câu chuyện muốn nói
với Khuê. Nhưng lần lựa mãi, đợi đến hôm nay là buổi cuối cùng anh mới
nói ra:

Vĩnh Khuê ngạc nhiên:

— Có quan trọng lắm không anh? Chị Quý đã biết chưa?

Tôi lắc đầu:

— Chưa, chị Quý sẽ biết vào tối nay. Anh sợ chị Quý buồn, cũng như
anh đã sợ em buồn.

— Vậy chuyện đó gần kề?

— Vâng, Khuê này, sau những ngày quen biết nhau Khuê hẳn biết tình
cảm anh đối với Khuê như thế nào?

Vĩnh Khuê cắn môi:

— Vâng.

Tôi tiếp:

— Ngày mới đến hẳn em biết anh chỉ đến thăm chị Quý rồi sẽ ra đi
nhưng chưa biết ngày giờ nào?

— Vâng.

Tôi ngả lưng ra thành cầu:

— Vậy hôm nay anh cho em biết điều đó. Ngày mai anh phải từ giã
em rồi, và ngày trở về thì chưa định được.

Khuê đứng bật thẳng người. Cọng cỏ rời tay trôi theo dòng nước. Mắt nàng mở to, môi mím chặt. Tôi buồn bã nhìn nàng. Giây lâu Khuê như lấy lại được bình tĩnh, nàng nhìn tôi đôi khoé mắt long lanh ngấn nước :

— Sao giờ anh mới nói ?

— Anh sợ Khuê buồn.

— Bây giờ anh không sợ Khuê buồn sao ?

— Nhưng thời gian kẻ đã cận lắm rồi, anh bắt buộc phải cho Khuê biết. Khuê im lặng. Nắng chiều đã tắt sau dãy núi xám xa mờ. Gió thổi nhiều hơn. Tôi thấy lòng tê tái giá lạnh.

— Anh biết chuyện anh Dương với chị Quý ?

Tôi ngạc nhiên ngó Khuê :

— Em hỏi anh điều đó để làm gì ?

— Rồi Khuê cũng sẽ như chị Quý, mãi mãi tuyệt vọng trông chờ hình bóng ai biết bao giờ trở lại.

Tôi chợt hiểu. Vĩnh Khuê sợ tôi sẽ như anh Dương, sẽ bội bạc rồi bỏ nàng vĩnh viễn.

— Em đừng có ý nghĩ đen tối ấy. Anh là anh chứ anh không là anh Dương. Anh hiểu lòng anh. Ngày xưa anh Dương phụ rẫy chị Quý, một phần vì gia đình ngăn cản mối tình giữa chị Quý và anh ấy, một phần vì anh Dương chưa chịu xét kỹ lòng mình đã vội gieo rắc niềm tin vào chị Quý, khiến cho chị phải buồn một đời. Anh khác anh Dương ở chỗ là anh đã nghĩ kỹ, và anh không bị ràng buộc bởi mối dây tình cảm nào khác ngoài em và chị Quý. Vả lại em biết rằng anh thương chị Quý lắm chứ. Anh Dương ra đi không hẹn ngày về. Nhưng anh ra đi có hẹn ngày về, dù chưa định chắc bao lâu.

—

— Em không tin anh sao ?

Khuê vội lắc đầu :

— Không, không phải thế . . .

— Sao em im lặng ?

— Khuê không biết phải nói gì bây giờ. Dầu sao thì mai anh cũng sẽ ra đi.

— Nhưng anh sẽ trở về, và anh luôn nhớ Khuê kia mà.

— Vâng, Khuê nghĩ là anh sẽ trở về, Khuê tin là anh sẽ khác anh Dương, và Khuê không phải chịu thứ hình phạt ngấm ngấm như chị Quý hiện tại, nhưng . . .

Tôi ngắt lời :

— Khuê nghĩ vậy là anh mừng. Anh muốn buổi chiều cuối này là buổi chiều đẹp, buổi chiều đáng nhớ trong đời anh.

—

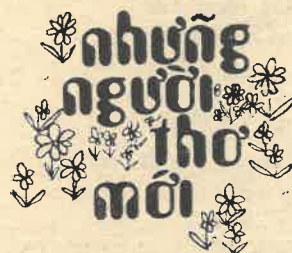
— Khuê hãy tạm quên rằng mai anh sẽ phải rời xa Khuê để nhovn một nụ cười xem nào.

Khuê dẩu mắt :

— Anh kỳ quá, đang không bắt Khuê cười.

— Chứ sao, Khuê đừng buồn nữa. Tại vì vậy mà anh không dám cho Khuê biết sớm, sợ những ngày còn lại sẽ bớt vui. Thôi chứ, cổ giáo rồi mà còn dài nước mắt à.

(xem tiếp trang 16)

NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG

Với số lượng thư từ và bài vở gửi về hằng ngày cho Tuổi Ngọc, Thơ chiếm một phần quan trọng nhất. Thế mà ở mỗi kỳ Tuổi Ngọc chỉ có thể đăng được hai trang thơ liền và vài trang thơ rời. Số lượng thơ càng ngày càng ối đọng làm tòa soạn bối rối với số thơ đã chọn được.

Kể từ số 100 Tuổi Ngọc đã có một vài thay đổi. Trong đó tòa soạn quyết định mở thêm một mục mới : mục giới thiệu những người thơ mới. Mục này xen kẽ với mục những bài thơ hay phổ nhạc và sẽ lần lượt giới thiệu ở mỗi kỳ những người thơ mới. Những người làm thơ bây giờ, đang tham dự vào sinh hoạt chung của văn chương. Đừng trong hàng ngũ những thi sĩ trẻ.

TUỔI NGỌC

Những người làm thơ mới của Tuổi Ngọc. Thường tới với tình yêu và ngôn ngữ nhẹ nhàng thoảng bay như gió và lá cây. Những bài thơ chứa đầy màu xanh và những mùa vàng trải lên trên mặt đất mới. Chúng ta không ngạc nhiên lắm ở những bài thơ của những tác giả này. Vì thơ tự nó đã là tình yêu hay cũng mang ý nghĩa của những bản tình ca. Điều đáng ngạc nhiên là những người làm thơ mới bây giờ đông đảo quá. Hình như mỗi người lớn lên, tới một tuổi nào đó, bắt đầu biết yêu, đều trở thành thi sĩ. Tình yêu dậu trên những cảnh lá biếc của sớm mai hồng, rực rỡ trên những bông hoa làm thành từng mùa, dẹt nên những cơn mộng. Tình yêu làm cho thời tiết có ý nghĩa và trời đất nhân sinh có tâm hồn, nụ cười, nỗi buồn, tiếng khóc và những khúc hát.

Chúng ta hãy nghe Vũ Thế Học nói về tình yêu đầu đời của mình trong bài « Theo dấu chân người » dưới đây :

theo dấu chân người

Bên hàng giậu có bầy chim sáo dậu
Vườn nhà ai nở ngợp bốn mùa hoa
Em ở đó tuổi đầy trăng mười sáu
Ướt thơ ngày bằng những phiến tay ngà

Con ngõ hẹp em đi về hai buổi
Bàn tay mùa chia mấy nhánh sương tan
Lá ngậm buồn trên cành thu mới tới
Mắt ngại ngàn mây thừa đã xa xăm

Lớp học có hàng cây che bóng mát
Có lời mưa trên lá nói thì thầm
Có buổi sớm lòng bông đầy chim hót
Và hồn nhiên như sách vở ngoan hiền

Tôi bỏ những ngày vui ra đứng ngóng
Làm lá thu sầu úa rụng bên đường
Những chiều vàng mộng chùng tay đi xuống
Trên phím gà rung máy ngón thên thang

Và ở đó chiều mưa vùi con phố
Chút hương xưa trở lạnh ở tâm hồn
Chim xa bay trên cành cây nhớ gió
Bóng tình nhân về ngồi đợi tình nhân

Khi mùa hạ ngậm ngùi thương hàng phượng
Ta bơ vơ đứng lặng mái hiên trường
Đâu đôi mắt em xanh hồ mộng tưởng
Lời thương ai nói để má em hồng

Em rồi cũng xuôi theo dòng năm tháng
Ở hồn đau còn lại vết thương đời
Những hàng cây một thời làm nhân chứng
Giờ cúi đầu làm chứng tích phân ly
VŨ THẾ HỌC

Tình yêu làm cho thành phố trở thành một nơi chốn được người ta nhắc nhở bằng lời nói êm dịu nhất. Và những con đường, tự nhiên rồi làm nên kỷ niệm mang đầy hình ảnh chứa đựng đầy dấu tích của một thời. Yêu, cho hết và không lấy về gì cả. Cho dù là một nụ hôn cuối cùng mang ý nghĩa của hơi thở ấm trong lồng ngực miu. Hơi thở là đời sống và khi yêu có phải là ta đã «chết trong lòng một ít» như một thi sĩ nổi tiếng đã nói. Và bây giờ với Trầm Thụy Du, trong bài «Gửi em thành phố chiều tan học» dưới đây

gửi em thành phố chiều tan học

Gửi em thành phố chiều tan học
Lá nhớ bay đầy trên lối xưa
Nhặt lá ép đầy trang sách học
Anh vẫn còn nguyên những đợi chờ

Đường phố hai hàng cây mắt xanh
Hồn anh mùa nắng ngủ thanh bình
Có con chim hót trên cành ổi
Như liếng em cười vang thủy tinh

Chiều nay nghe nhớ những con đường
Nhớ tóc em cài hoa ngọc lan
Nhớ chân chim gõ ngoài hiên lớp
Rụng xuống tim anh những giọt đàn

Gửi em thành phố chiều tan học
Mà ngậm ngùi che rợp mái hồn
Chiều nay còn chút êm đềm cũ
Gửi nốt em — và những nụ hôn.

TRẦM THỤY DU

Thoại Kha Tú, một người làm thơ mới của Tuổi Ngọc khác cũng nói về tình yêu. Nhưng ở đây tình yêu mang thêm một nỗi ngậm ngùi của sự chia cách. Bằng thể thơ lục bát, một thể thơ rất cũ mà cũng rất mới Thoại Kha Tú đã diễn tả nỗi ngậm ngùi đó.

cùng người cách biệt

Buổi chiều ngọn gió đưa xa
Bâng khuâng đứng ngóng bóng ta bên đường
Em về sâu đã vương vương
Lòng ta chợt nhớ chợt thương vơi đầy
Em nhìn vào những bóng cây
Tóc bay môi thắm má hây hây hồng
Ngậm ngùi lời hát thu không
Em đi cánh lá bèo bồng cõi sương
Hồn ta thấy mất thiên đường
Đáng cay chợt bắt như đường lương tư.
THOẠI KHA TÚ

Và một người làm thơ lục bát nữa, Mã Hoài Nguyệt cũng nói về sự chia cách. Nhưng Mã Hoài Nguyệt sử dụng ngôn ngữ và hình ảnh cũ hơn Thoại Kha Tú. Tuy nhiên Mã Hoài Nguyệt vẫn có một vài câu thơ rất đẹp. Như 2 câu : Trông theo em đến cuối đường. Gió bay làm dậy mùi hương ngáy lòng.

một sáng

Em đi giữa nắng ngoan hiền
Tay nâng cặp sách che nghiêng má hường
Trông theo em đến cuối đường
Gió bay làm dậy mùi hương ngáy lòng

giã từ

Ngày mai tôi đã xa rồi
Xin em hãy nói một lời tiễn đưa
Buồn vương ánh mắt nhau chưa ?
Lạnh cần gác nhỏ chiều mưa giã từ
MÃ HOÀI NGUYỆT

Hai đoạn thơ năm chữ của Trần Thành Thạch trong bài «Trên xứ lạ nhớ người» với ngôn ngữ và hình ảnh vững chắc. Nhịp thơ đều đặn, hơi thơ buồn. Trần Thành Thạch là một người làm thơ thành công ở thể thơ này.

trên xứ lạ nhớ người

Đêm. Ngồi trên xứ lạ
Ngất một đóa hoa quỳnh
Lặng tai nghe tiếng vạc
Buồn trong sương lênh đênh

Tình. Ngân con sông nhỏ
Vội sao khuya âm thầm
Chia lìa qua trăm ngã
Mang lời buồn hừ không

TRẦN THÀNH THẠCH

Những người làm thơ mới rất đông đảo. Số lượng thơ chọn được cũng rất nhiều. Trong những số tới Tuổi Ngọc sẽ lần lượt giới thiệu những bài thơ khác của những tác giả khác. Những bài thơ đánh dấu giai đoạn đầu tiên của những người làm thơ trẻ đông đảo hôm nay.

NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG

rời có một ngày ● trần thị b.t.

(tiếp theo trang 12)

Khuê nhìn tôi môi nở nụ cười cố làm ra vẻ tươi tắn nhưng dấu vết hiu hắt còn đọng lại, chưa mất hẳn. Tôi thấy xót xa tận đáy lòng. Năm bàn tay nhỏ bé của Khuê, tôi nói :

— Khuê, trước khi chúng mình ra về, anh muốn Khuê hứa với anh một điều :

— Anh nói đi, Khuê sẽ làm tất cả những gì anh muốn dù khó khăn tới đâu.

Nhìn sâu vào mắt nàng, tôi chậm rãi :

— Anh mong Khuê đừng buồn khi vắng anh nhất là cấm khóc. Đã là cô giáo rồi, Khuê còn khóc lóc học trò cười cho thì rán chịu. Anh sẽ biên thư về cho em luôn luôn.

Khuê mỉm cười :

— Vâng, em hứa.

Tôi mỉm cười, hài lòng. Vũ trụ như tan biến, quanh tôi chỉ còn lại khoảng trời xanh trong đôi mắt long lanh ngấn nước chưa kịp khô. Cả vùng hạnh phúc hiện ra trong đó.

Bầu trời xám dần khi chúng tôi rời con suối đưa nhau về. Ngày mai tôi ra đi sẽ đem theo trong trí nhớ nhỏ nhoi khoảng trời xanh ngắt trong cửa mắt Khuê hôm nay.

TRẦN THỊ B.T.

những ngày ở đà lạt *PHẠM CAO HOÀNG*

Ở Đà Lạt có những chiều rét mướt
Anh co ro xuống phố một mình
Ngó quanh quất, ngó lui, ngó tới
Ngó đã rồi anh lại ngó anh

Thấy gì đâu, ngoài đất trời buồn bã
Thấy gì đâu, ngoài những đám sương mù
Cuốn lấy anh, quay anh như con vù
Quạt lên anh như một kẻ thù

Ở Đà Lạt có những ngày Chúa nhật
Anh chui lên căn gác xếp nằm khoèo
Con thần lẩn trên anh nên lặc lưởi
Chiếc đồng hồ quả lắc gõ đều theo

Ở Đà Lạt có những ngày không lối lóp
Anh lang thang cùng khắp núi đồi
Thở với khói và hát cùng với gió
Đi với sương và bước với mây trời

Có người bạn ở ngoài Đà Nẵng
Viết thư về, hỏi Đà Lạt vui không ?
Anh ngậm ngùi trả lời người bạn quý
Vui, nhưng mà ngoài đó chắc vui hơn

Ở Đà Lạt có những đêm mất ngủ
Anh mơ hồ đánh vật với cơn mơ
Anh nghe rõ từng giọt sương buồn thấm
Rơi âm thầm trong bóng hờ vờ

Có tiếng hát nào vọng về trong đêm tối
Vọng trong cùng thăm thẳm đáy hồn anh
Ở Đà Lạt anh như thế đó
Vui chẳng bao giờ mà buồn suốt bao năm

PHẠM CAO HOÀNG

CHIẾC BÓNG
NHÒA TAN

SỢ TÓC DÀI

Khi tôi ngược mắt nhìn. Tôi vẫn gặp đôi mắt lạ lùng của hắn nhìn thẳng vào mắt tôi. Cái nhìn có đủ sức buộc tôi phải cúi đầu xuống. Bối rối buộc bước chân nhanh. Nhưng nhanh hay chậm, giữa đường phố đông người này, trên con đường trở về nhà này, tôi vẫn thấy hắn ngay bên mình, như một chiếc bóng. Một chiếc bóng không được nắng soi dọi xuống mặt đường. Và hắn theo tôi cho đến khi tôi bước hắn vào cổng nhà. Hắn đi tiếp con đường, tôi không biết đích đến.

Một tuần đủ tập cho tôi sự dạn dĩ đề hỏi hắn khi không chịu đựng được, một người có cái nhìn như hắn lại là một chiếc bóng im câm:

— Tại sao theo tôi hoài vậy.

— A, tôi vẫn chờ một lời của cô từ suốt tuần nay. Cô không phải là chiếc bóng tôi đã tưởng.

Tôi ngạc nhiên vì ý nghĩ trùng hợp này.

— Có gì để tôi phải nói đâu. Tại sao lại nghĩ về tôi như thế khi ông không nói cùng tôi một lời nào. Tôi vẫn tưởng ông cũng chỉ là chiếc bóng.

Hắn cười, nụ cười thật tươi trên đôi môi cong cong.

— Tôi còn quá trẻ, cô thấy không. Đừng gọi tôi bằng ông.

— Vậy bằng gì.

— Bằng gì cô muốn.

Tôi không ưa chơi những trò lãng mạn đâu. Tôi chẳng có gì và chẳng đủ chút tin yêu nào để hòng mong làm tròn một vai trò trong vở kịch. Tôi chỉ là một cô gái kém cỏi trong nhiều phương diện. Tôi có một mối mặc cảm lớn và nặng nề hơn trời mây mùa đông. Một mối buồn cảm xám ngắt che kín đôi mắt. Chừng ấy đủ để biến tôi thành kẻ lạnh lùng, khô khan và khó tính.

— Chẳng có gì để gọi. Ông chỉ là kẻ xa lạ. Xin ông đừng theo tôi nữa. Gia đình tôi sẽ trách mắng tôi khi thấy tôi đi bên cạnh một người lạ mặt ngoài đường. Hơn nữa, đây không có sự đồng ý của tôi. Tôi rất ghét cái gì oan ức.

Hắn cười nhiều hơn dù không thành tiếng. Tôi đi chậm lại để hắn đi qua, với ý nghĩ không muốn gây nên một cái gì liên quan đến ai. Hắn cũng đi chậm lại.

— Tôi thấy trong cô có sự cố tình trốn tránh. Tại sao vậy, đến một tuổi nào, có người theo đuổi không phải là một hạnh diện sao?

Tôi đỏ mặt. Tức giận vì buồn tủi. Vì nhớ rõ nhan sắc mình. Vì nhớ rõ đêm qua tôi đã âm thầm khóc với mình trong lúc chầm kín chăn để khỏi bị ai thấy. Đêm qua là lúc tôi nhớ rõ hắn trong tâm tưởng, và thấy rõ mình trong tấm gương soi. Không thể có những cành hoa tươi nở trên những đất đá cằn cỗi. Và tôi đã quyết định lên tiếng yêu cầu hắn đừng theo tôi nữa.

Bây giờ hắn đó với những lời trêu chọc gần như là châm biếm.

Tôi bậm môi, không trả lời, tôi băng qua đường không cần nhìn trước ngó sau. Tiếng xe rít bên cạnh cùng lúc một bàn tay nắm lấy tay tôi kéo lui thật mạnh. Người lái xe cau mày giận dữ, cố nói một lời trước khi phóng đi:

— Đi đứng vậy đó hả, mắt đề đâu?

Tôi giật lại tay mình vì biết tay ai đã nắm lấy. Con mắt tôi gởi cho những mối buồn không tuổi, bao la tựa biển và dài tựa sông. Làm sao tôi trả lời cho người ta một câu dài như thế. Hắn nghiêm trang trong tiếng nói.

— Xin lỗi cô. Tôi sẽ trở về lại con đường của tôi và chẳng dám làm phiền cô nữa, nhưng xin hãy ý tứ hơn mỗi khi băng qua đường. Tôi sợ phải ăn năn hối tiếc lắm.

— Nếu có gì, nguyên nhân không phải là ông đâu. Đừng tưởng!

Tôi mong đường ngắn lại. Nhà chóng xuất hiện để có thể chạy trốn những phút giây khó chịu này. Hắn thôi không nói gì, sự im lặng của hắn chỉ làm lòng tôi khó chịu và tim tôi rung động nhiều hơn thôi. Tôi sẽ không giữ được gì cho mình nữa hết. Và những gì tôi xây đắp để ngăn chặn, bảo bọc cho thế giới riêng tư của tôi sẽ sụp đổ hết. Tôi buộc lòng phải cứng rắn hơn.

— Ông không trả lời tại sao ông theo tôi hoài vậy?

— Có những điều không thể giải thích. Cô biết như thế không?

— Không. Tôi không có vòng vàng để ông cướp giật, tôi không có màu áo xinh để vẫy gọi ông theo. Tôi không có...

Hắn bật cười thành tiếng nhỏ.

— Thôi, đủ rồi cô. Chanh chua với tôi có ích gì. Nếu tôi nói tôi theo cô là chính vì cô thì cô nghĩ sao.

Tôi nói với tôi. Không, trò chơi đã trở thành nguy hiểm hơn ý nghĩ đơn sơ ban đầu. Nhưng làm sao tôi có thể cố tình không nghe được nhịp đập mạnh mẽ và rối loạn của trái tim tôi. Làm sao tôi có thể che giấu được nỗi bồi hồi lan tràn trong khắp tâm tư mình. Và giấu được người những bước chân quẩn quýt vướng vào nhau.

Bờ rào xanh, hoa giấy đỏ trước cổng nhà như tấm ván cho tôi là kẻ sắp trôi xuôi mùng rở bầm vùi. Hấn dừng lại phút giây chỉ để kịp nói vài lời.

— Mong sẽ nghĩ lại và không giận hờn gì.

Tôi lặng người đi, nhìn theo hấn ngang qua cổng nhà, đi trên con đường này, nhưng sẽ về một chốn nào đó tôi không biết.

Nguyên đứng sẵn ở ngưỡng cửa hồi dịu dàng :

— Ai theo em vậy.

Tôi như tỉnh mộng. Lạnh lùng buông thõng.

— Không biết.

Tôi đi qua cửa nhà. Qua trước mặt Nguyên nhưng không nói với chị một lời nào dù tôi nghe tiếng chị thở dài.

— Chị đã làm sẵn nước chanh cho em. Chiều nay làm việc nhiều không? À, có một cái thư từ Huế gửi vào chẳng biết của ai.

Tôi lật nhanh lá thư khi đi ngang qua table de nuit. Không nhìn thấy tên người gửi. Tôi để lại chỗ cũ, bên cạnh ly nước chanh tỏa hơi mát, và tôi nghĩ. Làm thế nào tôi có thể đổi thay, có thể xúc động được vì những san sóc dịu dàng và sự chịu đựng âm thầm của Nguyên về tôi. Thả mình trên giường, nhìn hình ảnh Mélanie và Ashley dạo chơi trong vườn ở bức ảnh mà Nguyên đã trình trọng dán lên vách tường hôm nào, tôi thấy mình cô đơn quá đỗi. Làm sao tôi có thể là một Mélanie dịu hiền và hạnh phúc như thế trong tình của một Ashley cao thượng. Hấn ! Sao xa vời và mỏng manh như ảo ảnh. Tôi nhắm nghiền mắt lại. Tôi muốn quên tôi và tất cả. Nhưng quên được gì không.

Nguyên đặt bàn tay mềm, mát của chị trên trán tôi.

— Một lần phải không ? Đi tắm đi rồi ra vườn chơi. Có chuyện lạ, có người cứ qua lại trước cổng nhà hoài, hình như muốn tìm kiếm ai. Chị biết «ai» đây là «ai» !

Tôi mở choàng mắt, lắc đầu.

— Hãy nhìn em, Nguyên. Em chỉ muốn dấu mình trong một xó nào tối tăm nhất để khỏi ai nhìn thấy. Nếu em là Nguyên, em sẽ đứng ở cửa sổ nhà nhìn ra con đường có nhiều người qua, có cả người ấy và em hiểu là họ tìm em. Nhưng tiếc rằng, em vẫn là em bây giờ, và em hiểu những gì dành cho những kẻ tội nghiệp như em.

Chừng như mất Nguyên ướt, mà để được gì. Tôi không tin nổi tình người : có khi không đặt vào một điều kiện nào cả đâu. Hãy giữ mãi ý nghĩ rằng Người ấy chỉ như bướm của mùa xuân dừng lại trên bất cứ hoa nào gặp gỡ, mà không hoa nào có những nút giây thắt giữ chân lại.

Hôm sau tôi đổi giờ đi và về. Tôi đổi đường đi đường về. Tôi chọn cho tôi đời định mệnh đã định. Tôi chối từ một đau khổ êm đẹp mà đời nào cũng có. Người ấy vẫn chỉ là chiếc bóng, và là chiếc bóng đã nhòa tan trong đôi mắt đầy lệ, cùng trái tim thồn thức vì nỗi mơ ước đầu đời sẽ mãi mãi không bao giờ có thể thành sự thật.

SỢI TÓC DÀI

MỘT CHÚT HƯƠNG XUA

VÀNH
KHUYẾN

RỒI THỜI GIAN CÓ BUỒN BAY THEO NHỮNG PHIẾN TÌNH NỒNG thơm ngát thân quen. Rồi tiếng hát có dạt dào trên nổi buồn chất ngất. Mắt nhìn nhau sẽ ngập ngừng. Tim sẽ lạnh. Lòng sẽ khô. Ôi cơn đau đã dần lên vơi vợi. Như núi. Như sông. Tưởng như còn vương vấn một chút gì mà thôi đã nhạt. Hoa tàn, hương bay, có còn lại chút gì không em ? Chim nhỏ yêu dấu, lạ quá chừng, sao bỗng đứng hờn run rẩy khi nhắc đến tên. Chẳng là gì của nhau. Chỉ là những đường tơ mong manh. Muốn vì em là Irène, hồ lệ của lòng ta nhưng lại không dám, chẳng muốn có bất hạnh nào cho em (hay cho ta). Ngồi nhìn những ngón tay khô héo, nhớ em và chợt muốn khóc. Ta chỉ là gã chăn cừu. Bay qua rồi con chim nhỏ của đời tôi.

Buổi chiều, được tin Th. đã về, buồn. Chẳng biết năm nay là năm gì, học hành chẳng ra sao, sách vở tha hồ đi dạo. Một quá, đầu óc cứ rối tung lên. Nghĩ gì đâu đâu. Đã bắt đầu cho những viên thuốc an thần. Hôm trước, chị N đã phải bảo. Đạo này K hư lắm đấy nhé. Cười buồn. Nói sao bây giờ. Giá có em ở đây, chim nhỏ. Sẽ có một chút bối rối thêm thơm nồng tình thân bé dại, lưng vang dấu nhớ. Lại điên rồi, tha thứ cho tôi. Đầu óc lộn xộn, đạo hàm, Franco, Sacchetti, Anne Patar, Lâm ngữ Đường... gì gì đó cứ quay cuồng trước mắt. Lại nuốt thuốc. Có lẽ rồi tôi cũng đến bỏ đi.

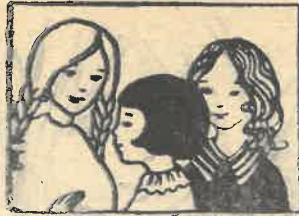
Ngày em về, hương thơm lừng trên từng điệu nhạc êm, mạch máu sẽ tê cứng dại khờ cho đôi mắt nào cuống quýt tìm nhau. Em thấy không ? Gió đã phả đầy khói trong mắt ta rồi đó, hãy nhẹ nhẹ cho đừng rơi xuống những giọt tình nồng. Ôi, sao nhiều tình cảm quá, yếu lắm đấy K, rồi sẽ làm buồn cô bé mắt nâu trong thần thoại. Thôi, đừng lần khuất trong hồn nhau nữa, đã liệt rồi những ngón tim nhỏ của ta.

Sóng đàn gợn ngón tay phao

Tóc mềm đã thấy lã vào dư hương.
(H.A.T)

Dư hương ? Ngồi nhà nhỏ, lối đi rải sỏi trắng, những đóa hoa Ngọc Lan thơm ngát. Thành phố biển êm đềm và thăm lặng. Một cái tên. Chỉ thế thôi mà sao lòng cứ hoài muện phiền sầu não. Tưởng như những ngón tay mềm là cái lưới giăng mắc bao phủ đời ta. Hôm qua, lại nghe M nói những chuyện buồn. Bạn bè thì cứ lần lượt tách rời nhau thôi. Cũng là xong, có ai giữ mãi được một quãng đời. Rốt cuộc, chỉ còn ta, M. và Th. ở lại, em đã bay xa, phải không, chim nhỏ ?

Thành phố rồi chỉ còn lại những tiếng thở dài.

CŨNG ĐỦ XÓT XA AI BẮC

Sau mấy ngày mưa to, sân trường ngập đầy nước. Bồn cỏ biến thành hồ (không phải bán nguyệt mà là hình chữ nhật), đám cỏ xanh cổ ngoi lên mặt nước đầy lá rụng. Hai dãy phòng học đối diện bây giờ «cách một giòng sông». Đây là trường con trai nhưng có một số nữ sinh học chung vì thiếu lớp bên trường Nữ. Giờ ra chơi học trò đứng trên thềm «đối xứng với nhau qua sông». Có tên hát vang lên «Cuộc đời làm cho đôi bên yêu nhau cách một biển (l) sâu. Hẹn hò tàn thu sang xuân bên nhau biết thuở ban đầu...» Nhưng dòng sông rộng quá, tiếng hát không vọng tới người bên kia.

Màu áo mưa, áo choàng, dù khiến sân trường có vẻ rộn ràng hơn mọi ngày. Lớp học cũng loáng thoáng vài màu áo len, khăn quàng. Hạ, Lê và Nhiên ngồi gần lại nhau. Một buổi, cả bọn đang cắm cúi chép bài bỗng cơn gió mạnh thổi ào vào lớp, mưa tạt qua cửa sổ lấm tẩm trên bàn, vở của Hạ bị gió thổi tung lên. Con bé dừng viết nhìn qua cửa sổ mím môi nhại lời người xưa nói với cơn gió vô hình: «Ơ gió đông, ta với mi không quen biết sao mi thổi tung vở của ta?» Lê với Nhiên bật cười. Lê trêu Hạ: Có phải vì «Đang quân hoài qui nhật, thị thiếp đoạn trường thi» không nhỉ? Em bé Hạ đỏ mặt quay đi.

Tĩnh nhỏ này hình như không mùa đông nào khỏi lụt. Thứ tư vừa rồi, học trò hân hoan cảm ơn Thủy Tinh đã dâng nước ngập các đường phố, trường học, nghĩa là học trò có quyền nghỉ học để đi lội nước. Chỉ tiếc sau một đêm một ngày, sáng hôm sau nước đã rút hết. Lúc đi học lại, lớp học phủ một lớp bùn non trên nền, Nhiên xót xa nhìn mấy bồn cỏ ngoài sân, nước bạc đã làm cỏ xác xơ tàn úa. Hạ với Lê cũng buồn không kém. Bộ lạc của Nhiên nổi tiếng là yêu cỏ mà, nói chung là yêu thiên nhiên và «thật thà yêu tất cả màu xanh», kể cả màu xanh của bánh da lợn trong thùng của một ông Tàu già bán trước cổng trường. Tan học, ba đứa ôm vai nhau vừa ra khỏi cổng, gặp ông ta với cái thùng bánh nơi yên sau chiếc xe đạp cũ. (Liệu có phải với bản tính cẩn kiệm, tài kinh doanh đặc biệt của dân Trung Hoa, một ngày nào đó ông ta sẽ làm chủ một chiếc xe hơi thay vì xe đạp?) Hạ đã cảm khái sửa thơ của Hàn Mặc Tử để ngâm nga..

«Thùng chi mướt quá xanh như ngọc... «Nay thì đã lạnh lắm rồi, ba đưa hết làm gan «đề thấm thía cái lạnh» mà phải mặc áo len khi đi học. Hạ thì chỉ quần khăn ấm của chính Hạ đan lấy bằng len ba sợi màu trắng và nhỏ ta bị gọi ngay là cô bé quàng khăn trắng. Một vài người trêu Hạ «Trời không lạnh mà cô bé» Hạ tuyên bố: Nhờ ta quàng khăn mà nhiều kẻ không thấy lạnh, vậy ta sẽ quàng khăn suốt mùa đông. Lê trêu liền: «Được đấy, mi làm phúc để đức lại cho...» Hạ trả thù bằng cách áp đôi tay lạnh ngắt vào cổ Lê, con bé hét lên trong tiếng cười của Nhiên.

Thư viện đã mở cửa. Giờ Việt Văn thầy thường dẫn cả lớp lên đó làm bài tập để tiện lấy sách tham khảo. Từ chỗ ngồi ở góc thư viện, thỉnh thoảng Nhiên ngừng làm việc nhìn qua cửa kính, mấy cây liễu cạnh trường xanh quá là xanh. Có một cây bị đốn hết nhánh giờ đâm lá non từng khóm xanh mướt quanh thân cây thẳng tắp trông là lạ. Xa hơn nữa là ngọn đồi Ngọn Nguyệt Dương liễu xanh đậm phía trên và thảm cỏ xanh non dưới gốc. Có lẽ nên nhắc thầy hướng dẫn về một cuộc đi chơi chung cả lớp vào một ngày nắng đẹp nào đó...

Thái à, xem như một lá thư Nhiên kể về lớp học và thành phố của chúng mình lúc này cho Thái biết. Nơi xa xôi ấy hẳn Thái cũng tưởng tượng nhưng làm sao đúng được phải không. Rừng núi mùa đông hẳn là lạnh ghê gớm lắm. Mưa nguồn những trận mịt mù nối tiếp nhau (trong dòng nước bạc của trận lụt hôm rồi, Nhiên đã nhìn đăm đăm để tìm một hình ảnh của thác nguồn, rừng thẳm, không biết những khúc củi mục trôi theo dòng nước kia là ở cảnh rừng của Thái không?) Đá núi bốc hơi buốt giá. Đêm rừng mùa Đông chắc đen thẫm mịt mùng, và muối vắt và nước độc... Có phải lúc đi Thái không đem theo áo ấm? (lúc đó còn là nắng ấm và bản tính con trai thì hẳn không biết lo xa, để ý đến điều ấy). Vả lại chuyện đi thật bất ngờ, quá bất ngờ... Trung Thu, tháng Chín, tháng Mười, hơn hai tháng rồi không thêm tin gì về Thái, Nhiên không biết mình nên làm gì. Dự định rồi ngần ngại bởi cuộc đời thật sự thì khác xa thế giới tưởng mơ của Nhiên, của bộ lạc. Và lòng người thì chưa bao la như thiên nhiên. Nhớ lại những câu nói ngày nào với di Kim «...Cháu ngàn những gì đều đặn. Cháu nói thế không sợ người khác suy ra từ đó sao? Lúc trước chính cháu cũng ngỡ cháu là vậy đó di nhưng sau cháu mới biết là không phải, thay đổi cũng tùy việc thôi. Chẳng hạn cháu nghĩ mình không thể (?) sống thiếu một số thân tình nào đó. Có điều nếu có bị hiểu lầm cũng chẳng sao. Can đảm ghê nhỉ. Vừa đủ để sống một đời theo ý cháu». Nhiên đã hùng dũng tuyên bố vậy nhưng rồi cũng thấy thật khó sống hoàn toàn theo ý mình dù đã «can đảm» lắm rồi, có phải vì ở đời chẳng có gì tuyệt đối trừ chính câu ấy?

Ít nhất riêng Nhiên, Nhiên vẫn tin rằng giữa một người con trai và một người con gái có thể có một tình bạn đơn thuần. Và giấu mong tơ thiên định giữa chúng ta ngày nào «hình như» Thái đã nhận ra, Nhiên mong duy trì hơn là phá vỡ. Như trong Tiết phụ hành của Lý Bạch, Nhiên yêu lắm câu «Cảm quân triền miên ý» (không phải chỉ vì hành động «Tặng thiếp song minh châu» dù «quân tri thiếp hữu phu» mà vì trong trí tưởng tượng của Nhiên, nhân vật ấy còn những điểm tuyệt hay, đáng quý khác). Nhiên cũng mong

còn giữ trọn tình cảm ngày nào dành cho Thái. Với Nhiên, nhờ có một sự thực đáng tiếc khiến tình cảm của mình dành cho một người nào đó bị giảm kém thì kẻ buồn rầu trước hết là chính Nhiên (có phải đó là dấu hiệu của người ích kỷ chăng?)

Cùng với cái lạnh mùa đông, bạn bè bắt đầu bàn tán về ngày lễ tháng chạp. Đêm Chúa chào đời năm rồi, thành phố nhỏ bé này không ngờ quá rộn ràng đông vui. Và chúng ta không gặp được nhau. Nhiên cùng bộ lạc đã lang thang khắp các đường phố, ngắm hàng đá lộng lẫy trước những công sở, đứng trong nhà thờ mênh mông rộng, theo chân giáo dân theo sau những xe ánh sáng có Thiên thần mang cánh trắng, bộ lạc hợp nhau cười đùa trên sân thượng nhà một cô bạn có thật nhiều hoa hồng cùng tỉ muội... Khác với Hạ quên mất nhiều điều, Nhiên tự dưng nhớ rất rõ từng chi tiết của tháng này năm trước. Dấu không phải là tín đồ Thiên chúa giáo, không khí Noel bao giờ cũng khá quyến rũ đối với Nhiên, và chắc cũng như đối với khá đông bạn bè khác. Chiều 24-12, lớp học xôn xao hân hoan, cả bọn đòi hát thay vì học, và giáo sư cũng chiều ý. Nhớ gói quà của chị M. gửi về từ Huế cho Nhiên mà Hạ, Lê, Thu với Nhiên đã hồi hộp mở ra trong vườn chiều. Nhớ sự xuất hiện bất ngờ của những người bạn cũ. Gặp nhau cả bọn ngần ngại vì vui mừng hết mấy phút mới rồi rít hỏi chuyện sau đó. Hơn mười dáng áo dài trắng trong khu vườn chập choạng tối như một hình ảnh trong mơ... Và ngày hôm sau cuộc đi chơi của cả lớp khá vui. Nhớ lại những điều ấy, chắc Thái ngậm ngùi không ít, nhất là ở chốn bát ngát rừng xanh mà thiếu vắng bạn bè đó. Nhiên không thể đoán được hiện giờ Thái cách xa Nhiên bao nhiêu dặm chim bay, bao nhiêu giờ đi bộ? Và bom đạn thì vô tình... nhưng dấu sao, bản tính lạc quan cố hữu cho Nhiên cứ tin rằng Thái vẫn yên bình nơi một địa danh mơ hồ nào đó. Giấc ngủ nào của Nhiên cũng đầy chiêm bao nối tiếp. Trong mơ tha hồ Nhiên thấy được những nơi chốn thật xa lạ, gặp cả những người không quen biết, đôi khi trò chuyện với các nhân vật trong tiểu thuyết (như Hạ một lần nằm mơ thấy cùng đi chơi với một nhân vật nữ ở miền quê bằng xe đạp). Điều đó khiến Nhiên như có hai đời sống. Mỗi sáng thức giấc việc đầu tiên là nhớ lại các giấc mơ để phân biệt chuyện gì là thật kéo có lần Nhiên sẽ quên làm một việc gì đó vì đã làm... trong chiêm bao. Khi không thể liên lạc với nhau bằng cách thông thường, liệu người ta có thể biết tin nhau trong mơ?

Giống như năm rồi mùa đông năm nay lại có những ngày không mưa nhưng sắt se lạnh. Buổi chiều đứng nơi cửa sổ nhìn vòm cây giấy rậm lá xanh, khu vườn vắng vẻ và con ngõ um tùm cây đan nhau, Nhiên chợt thấy như lâu lắm mình sống âm thầm trong một vùng trú ẩn êm ái và không kém quanh hiu. Giá thực sự ta có được một thời gian xa lánh đám đông, đường phố để ẩn cư trong ngôi nhà rêu phủ, khu vườn thân ái này, cùng với ý nghĩ đó là cảm giác vừa buồn vừa thanh thản.

Và còn người bạn bên kia giậu mộng trời thiên định, liệu có một ngày nào chúng ta sẽ gặp lại nhau?

ÁI BẮC

MÙ KHƠI BÓNG ĐỜI

PHAN UYÊN HOÀI

— Này, cô bé.

— ...

— Cô bé ơi!

— ...

— Cô bé à!

— ...

— Ê, có con sâu đang bò trên cổ áo bé kia!

— Ái ...

Cô bé giật mình đứng dậy khỏi gốc cây thông, tay cầm khăn choàng phẩy lia lia quanh cổ áo. Trông cô bé thật tội nghiệp. Tội cười cười:

— Đùa tí thôi, không có gì đâu cô bé.

— Làm người ta hết hồn.

— Người ta hết chứ đây đâu có hết.

— Xi, ai quen mà làm bộ.

— Tôi đâu có nhận quen cô bé hồi nào đâu.

— Sao phá người ta làm chi?

— Tại thấy «người ta» ngồi một mình buồn quá, chọc cho vui.

— Bộ hết chuyện rồi hả?

— Còn nhiều lắm, lát nữa biết. À, mà cô bé lên đây chỉ sớm vậy?

— Đi đâu, ông thắc mắc làm gì vậy?

Tôi châm một điếu thuốc. Nhìn băng quơ xuống phía dưới chân dốc, tôi đùa cô bé:

— Tưởng «người ta» có hẹn rồi người ta không đến. Và, cô bé buồn, cô bé ngồi sắp khóc.

— Dì, chỉ nói ầu.

Qua làn khói thuốc đậm đặc, tôi thấy cô bé thẹn đỏ hồng đôi má. Như

hiều được cái nhìn đắm đuối của tôi, cô bé chợt quay đi và moi cắn những cụm tóc lòa nhòa phía trước mặt.

Như thường lệ, sau khi ở nhà thờ trở về. Buổi sáng, sương mù còn lã lã đang trên những con dốc lên đồi. Trời lạnh hơn, hình như đã có những cơn mưa trong đêm vừa rồi. Tôi đốt cháy những điều thuốc một cách buồn bã. Rất tỉnh cờ, hình ảnh người con gái lẫn trong sương mù đã khuấy động trong ý nghĩ xôn xao đầu ngày. Tôi lững thững bước lên con dốc cao. Vạt áo dài lụa trắng phất phới bay trong gió đặng trước. Người con gái hình như không biết có tôi đang theo sau nàng. Đi hết con dốc, khu đồi thông hiện ra những bãi cỏ non chạy dài tít tắp. Sương mù trên cao, dưới thấp cỏ cây còn ngái ngủ sau một đêm dài yên tĩnh. Người con gái trong bộ đồng phục trắng tha thướt trên đồi như một hình ảnh tuyệt vời cao đẹp. Nàng bước đi, mờ ảo trong màn sương mỏng. Cứ như thế, người con gái hầu như không bao giờ ngoài nhìn lại phía sau đang có tôi. Nàng hồn nhiên, vừa đi vừa nhảy những bước ngắn trên đám cỏ non còn ướt dẫm sương mai. Một lúc sau, dường như đã mệt, người con gái ngồi xuống trên phiến đá cạnh một gốc thông. Nàng mơ màng nhìn sang những ngọn đồi khác phía trước mặt, gió lồng lộng làm bay dạt mái tóc nàng che kín một phần khuôn mặt. Và chiếc khăn choàng màu hồng nhạt của nàng, ôi sao thật đẹp giữa cái cỏ trắng ngần và cao. Tôi châm một điều thuốc mới, sung sướng khi thấy người con gái ngồi xuống cạnh gốc thông và không thấy tôi. Tôi đi những bước nhẹ đến phía sau lưng nàng. Và, câu chuyện đã được bắt đầu như thế.

— Này, cô bé.

— Gì ông ?

— Hình như cô bé mới ở xa đến thì phải ?

— Sao ông biết ?

— Đoán vậy, vì tôi chưa gặp cô bé lần nào cả.

— Tài nhỉ.

— Có gì đâu, thị trấn này nhỏ quá mà, đi một vòng là biết hết mặt mọi người.

— Biết người ta lạ, sao lúc nãy ông làm tôi sợ vậy ?

— Tại cô bé kỹ quá, hỏi chẳng thêm trả lời.

— Ai quen mà biết.

— Bây giờ quen chưa, cô bé ?

— Hơi hơi...

— Hơi hơi thôi à, thế bao giờ mới nhiều nhiều ?

— Ông hỏi gì kỳ vậy.

— Có lạ lắm không ?

— Ai biết.

— Thế « người ta » đã đến đây lần nào chưa ?

— Chưa, mới lần đầu.

— Cô bé thấy vùng này đẹp lắm không ?

— Đẹp nhưng buồn quá ông ạ.

— Cô bé cũng biết buồn kia à ?

— Bộ chỉ mình ông biết buồn thôi sao ?

— Không phải thế, nhưng cô bé còn nhỏ thì không nên buồn, xấu lắm.

— Sao ông biết người ta còn nhỏ ?

— Vì cô bé chưa thể làm người lớn được.

— Bộ cứ phải làm người lớn mới hết không còn nhỏ sao ông ?

— Cô bé có biết như thế thì buồn lắm không ?

Cô bé nhìn tôi cười cười không nói. Câu chuyện bây giờ có lẽ đã làm cô bé được tự nhiên và tôi cũng thích thú hơn. Sương dần tan trên những ngọn cây. Nhưng từ những ngọn đồi và thung lũng bên cạnh, ở đây tôi vẫn còn trông thấy những đám sương mù dày đặc. Tôi nhìn xuống ngôi nhà thờ phía dưới chân dốc, qua màn sương mỏng, ngôi nhà thờ nhỏ và ngọn tháp cao vượt hẳn lên như một sự huyền nhiệm và bao dung. Đã từ lâu, những nỗi buồn phiền và ám ảnh về cuộc sống có lẽ đã giúp tôi trở về gần gũi với ngôi thánh đường như một niềm cứu rỗi. Thật sự, đến bây giờ thì tôi vẫn chưa hiểu tại sao tôi đã có những ý nghĩ như thế. Nhưng rất tự nhiên, tôi đã thấy mình được an ủi giữa những cảnh đời chìm khuất trong nỗi sầu mệnh mông.

Trời quang đãng dần. Cảnh vật chung quanh được nhìn thấy rõ ràng hơn một chút. Phía ngôi trường con gái và khu nội trú đã có những đám nữ sinh đứng đầy trước cổng trường. Và hình như, hôm nay, tôi bỗng thấy mình có được một niềm vui mới, thật lạ giữa những hàng thông reo buồn bã và khói trời mù sương. Tôi mới thêm điều thuốc. Người con gái vẫn ngồi đó nhìn tôi trong ánh mắt ngỡ ngàng :

— Hình như ông vừa ở nhà thờ ra ?

— Phải đó cô bé à.

— Tôi thấy ông là người sáng nào cũng trở về muộn nhất sau mọi người.

— Ồ, sao cô bé biết rõ vậy ?

Cô bé nhìn tôi mỉm cười nói tiếp :

— Ông chơi đàn hay lắm.

— Ai nói mà cô bé biết ?

— Soeur Thérèse nói cho tôi biết như vậy.

— Ồ, thì ra cô bé có quen với Soeur Thérèse.

— Lạ lắm hả ông ?

— Không đâu cô bé. Nhưng cô bé cũng đã biết tôi nhiều rồi đấy nhé.

— Ông đừng gọi tôi là cô bé nữa.

— Thế cô bé không muốn mình còn nhỏ nữa hả ?

— Không phải, nhưng người ta cũng có tên chứ bộ.

— Như thế thì cô bé cũng đừng gọi tôi là ông nữa, nghe già lắm.

— Sao ông ?

— Cô bé cứ gọi tôi là « anh » chẳng hạn.

— Dị chết.

— Bộ cô bé không có anh hả ?

— Không.

— Vậy cũng được, không sao. Nhưng cô bé đừng bắt tôi gọi khác nữa nghe, tôi quen rồi.

Cô bé tròn mắt nhìn tôi, thật đẹp. Chúng tôi cùng đứng dậy và đi dọc theo những hàng thông chạy dài trên đồi. Mọi sáng, giờ này đã có những tia nắng. Nhưng hôm nay nắng muộn quá. Mây sương mỏng trắng xóa còn quần quýt xuống những ngọn thông và bao phủ cả một vùng đồi xanh mướt. Tôi nói với cô bé chắc hôm nay sẽ có một vài cơn mưa và có thể không có nắng suốt cả ngày. Cô bé nhìn tôi cười và nói như thế thì buồn lắm, nằm trong nhà suốt ngày nhìn ra bầu trời không có lấy một tia nắng, mà chỉ có những hạt mưa râm râm đan từ sáng đến tối thì chịu sao được. Tôi đánh diêm châm một điếu thuốc. Rồi cũng quen cả cô bé ạ. Cô bé lại nhìn tôi cười (mà cô bé hay cười thật), nụ cười mà có lẽ chưa bao giờ tôi được đón nhận nơi một người con gái phúc hậu và tuyệt vời, như cô bé bây giờ. Cô bé nói từ sáng đến giờ thấy ông hút thuốc nhiều quá. Tôi cười và nói sống ở đây chỉ thấy toàn những sương mù và buồn quá nên đâm ra hút thuốc như một thói quen. Cô bé nhắc làm tôi nhớ lại những ngày trong lính, bạn hữu đã chê tôi là một thằng trẻ con chưa biết cầm điếu thuốc. Bây giờ, nghĩ lại tôi mới thấy ngậm ngùi và buồn bã vì biết mình đã đánh mất một thời trẻ con vụng dại.

Gió thổi mạnh, luồn qua những cành thông xôn xao va chạm vào nhau tạo thành những âm thanh vi vu và cuốn hút trên cao. Bên cạnh tôi, vạt áo dài lụa trắng của cô bé lộng gió phất phới bay dạt nghiêng nghiêng lướt trên những bãi cỏ non chạy dài tít tắp. Kéo gọn lại hai bầu áo lạnh, cô bé chậm rãi nói với tôi :

— Tuần sau ở đây có buổi trình diễn thánh ca hả ông ?

— Vâng, ở đây hàng năm các nữ tu và bên khu nội trú thường tổ chức trình diễn thánh ca như vậy. Cũng lớn lắm cô bé ạ.

— Hình như ông là người chơi dương cầm cho ca đoàn ?

— Cô bé hay vậy ?

— Tôi nghe Soeur Thérèse nói vậy thôi. Mà sáng nào tôi cũng thấy ông đệm dương cầm trong thánh lễ, tôi thích nghe ông đàn lắm.

— Thiết không cô bé ?

— Thiết chứ ông.

— Vậy chiều nay cô bé theo Soeur Thérèse lên gác đàn tôi sẽ đàn cho cô bé nghe, được không ?

— Vâng, chiều nay nhé.

— Bây giờ cô bé về hả ?

— Vâng, tôi về không Soeur Thérèse lại mong.

Cô bé nhìn tôi và đi ngược lại đoạn đường đã đi để trở xuống con dốc. Tôi theo cô bé thêm một đoạn.

Màn sương đã loãng nhưng vẫn còn chưa tan biến hẳn. Mặt trời như muốn ngủ yên trên cao sau những đám mây mờ đục. Cô bé nói :

— Hôm nay chắc không có nắng rồi ông ạ.

— Chắc vậy.

— Có mưa được không ông ?

— Chưa biết chừng đâu cô bé. Có khi mưa râm rân suốt cả ngày không dứt, buồn lắm. Mà hình như đêm vừa qua có mưa rồi đó cô bé ạ.

— Thôi, tôi về nghe ông.

— Ừ, cô bé về nhé.

Tôi đứng lại nhìn xuống chân đồi. Bóng cô bé khuất dần trên triền dốc, chỉ còn lại hai vạt áo dài phất phới bay trong gió. Tôi xúc động với hình ảnh của cô bé. Người con gái trong bộ đồng phục trắng diêm ảo trong sương mù trên đồi thông thơ mộng. Tôi liên tưởng đến một người con gái đang quỳ dưới chân tượng Đức Mẹ Maria vào những buổi chiều, mà tôi đã gặp mấy hôm nay sau giờ kinh nguyện ban chiều trong ngôi nhà thờ nhỏ dưới kia. Đó chắc hẳn không ai khác hơn là cô bé. Tôi nghe như có được một niềm vui nhỏ với những ý nghĩ bình thường chợt đến. Tôi đi xuống con dốc, qua những bãi cỏ ướt đầm sương vương trên gấu quần làm mát lạnh dưới bàn chân. Tôi đánh diêm châm một điếu thuốc. Khói thuốc làm tôi tỉnh người và dễ chịu hơn một chút. Khi đi qua ngôi nhà thờ với ngọn tháp cao, tôi dừng lại một lát. Tôi nghĩ đến cô bé và buổi trình diễn thánh ca sắp đến. Tôi thấy mình xôn xao và nao nức một cách lạ lùng, thật tự nhiên và rung động.

Buổi sáng trời đột nhiên đổ mưa, những hạt mưa phún lấm tấm nhưng cũng đủ để bầu trời trở nên sẫm đục và sương mù sa xuống thấp hơn mọi ngày. Tôi đứng một mình dưới tháp chuông nhà thờ, buồn bã hút thuốc và nhìn lên ngọn đồi thông phía trước mặt. Sương mù dày đặc, những hàng thông bây giờ chỉ còn là những dấu đen mờ ảo, khuất chìm phía xa. Từ bên kia ngôi trường con gái, một vài nữ sinh quàng áo mưa đi dưới làn mưa bay bay ngoài trời, thật thơ mộng. Và, tôi nghĩ giờ này có lẽ Vi cũng đã an tâm trong một ngôi trường cổ kính nào đó, bình yên hưởng tâm hồn về với những tình yêu cao cả, bao dung và thánh thiện. Tôi nghĩ đó là những hạnh phúc của chính nàng. Phải, đó là ý nghĩ sau cùng mà tôi kịp nhận được sau những ngày gặp Vi và xa Vi. Nhưng tôi không dấu được lòng mình với những nỗi xót xa, mà có lẽ, bây giờ tôi mới biết mình đã bước những bước quá xa trong khu vườn mật ngọt của tình yêu người. Tôi nhớ lại buổi sáng gặp Vi lần cuối cùng cách đây mấy hôm. Cô bé vẫn hồn nhiên và dễ thương biết bao như ngày gặp tôi trên ngọn đồi thông hôm nào. Vẫn thói quen, tôi gọi : « cô bé, cô bé ». Và cô bé đã nhìn tôi cười :

« Ông đừng gọi Vi là cô bé nữa ».

« Tên gì nghe cọc lốc, cô bé hay hơn nhiều ».

« Thế ông muốn Vi mãi mãi là cô bé hả ? »

« Không phải, đã bảo tôi quen rồi. Vả lại, gọi như vậy dễ thương hơn chứ ».

« Ông vừa nói tên Vi nghe cọc lốc là thế nào hả ông ? »

« Đùa vậy thôi, tên nào chả là tên. À, mà cô bé ở nhà thờ ra đấy hả ? »

« Vâng, và Vi vẫn còn thích nghe ông đàn vào những buổi thánh lễ ban sáng này lắm. Ông đàn hay ghê vậy đó. »

« Cô bé khen quá tôi không đàn được nữa đâu. »

« Sao vậy ông ? »

« Vì mai mốt không còn cô bé ở đây nữa, tôi không biết sẽ đàn cho ai nghe cả. »

« Phải, Vi làm sao hiểu được lòng tôi trong những ý nghĩ khác lạ đó. »

« Nhưng tôi chỉ thích được một mình cô bé nghe thôi. »

« Ông nói gì Vi không hiểu. »

Phải, Vi làm sao hiểu được lòng tôi trong những ý nghĩ khác lạ đó. Ngày trình diễn thánh ca rồi cũng đã qua đi, chỉ còn lại trong tôi những dư âm đẹp và, kỷ niệm trở thành xa vời. Tiếng hát cô bé thật ngọt ngào, mênh mông giữa tâm hồn tôi chùng chập theo từng phím đàn và âm thanh huyền hoặc quần quýt bay cao trong ngày đại hội. Đó là những điều mà bây giờ tôi còn nhớ và nhìn lại như những dấu chân người đã bước đi hụt hẫng trong đời sống bao la, muộn phiền.

Rồi từ sau buổi sáng gặp lại Vi, tôi trở về và không bao giờ còn được gặp nàng vào những buổi chiều sau giờ nguyện. Những buổi sáng thánh lễ tan, tôi vẫn là kẻ ra về muộn màng nhất trong nổi buồn mà một sớm nào đó tôi đã cru mang. Tôi nghe rõ bước chân mình lao xao trên những con đường trải sỏi khô khan trong khuôn viên thánh đường. Từ đấy, tôi đã thấy mình đánh mất niềm mơ ước và mang theo nỗi cô đơn trở về. Và từ đấy, tôi cũng đã nghe xót xa xuống giữa hồn tôi phiền muộn. Soeur Thérèse cho tôi biết Vi đã trở về tu viện, và còn một năm nữa nàng sẽ khấn. Tôi nghiệp Soeur Thérèse, có lẽ bà đã biết tôi có cảm tình và quý mến Vi một cách đặc biệt. Nên những lần gặp bà sau thánh lễ hoặc kinh chiều, bà đã cố gắng đưa tôi thoát ra khỏi những ý nghĩ tình cảm, và hướng tôi về với một ngưỡng cửa tình yêu khác, bao dung thánh thiện dưới mắt nhìn của những người tu hành khả kính. Phải, Vi ạ, giữa cuộc đời trăm năm tôi vẫn là kẻ lằm lũi chưa tìm ra bóng mát cho một đời. Giữa đỉnh cao và cuối chót một đường dài, tôi chỉ là một người cô đơn và mù khơi bóng đời mình giữa những niềm hạnh phúc xôn xao chưa dịp bắt gặp, nhưng đã lạc mất trong tầm tay đợi chờ. Bây giờ thì Vi đã trở về, bình yên với những ý nghĩ bình thường trong đời sống bao dung mắt nhìn. Giữa bóng nàng đã có những đường đi êm đềm, trải rộng trong yêu thương nhìn xuống vơi vơi.

Và Vi. Một ngày ở đây vẫn còn nhiều sương mù và hồn tôi buồn bã đốt cháy theo từng liều thuốc, như nhắc nhở, bây giờ ở một nơi nào đó Vi đang có những niềm vui và hạnh phúc đem lại cho nhiều người. Đó là điều tôi đã kịp nhận được trong tình yêu ngời sáng của Vi. Và nơi đây, tôi sẽ trở về với ngày tháng lặng lẽ, nghe rõ niềm mơ ước của mình đã xôn xao và đi lạc giữa miền sương mù quanh quần bên đời tôi rộn rã. Ở một nơi nào với tâm hồn bao dung Vi nhìn xuống, chắc hẳn Vi sẽ buồn vì những bước chân người nghiệp ngã trong cảnh đời khuất lấp. Tôi không muốn Vi phải bước cùng tôi những bước mỗi mòn bỏ, lại đằng sau những ngày tháng mong manh xa vắng và tình yêu điệu vơi. Như đời tôi, một ngày đã biết xót xa và ngậm ngùi khi biết mình lạc lối giữa tình yêu và, đã đánh mất một thời trẻ con vụng dại trên những lối về xanh xao nổi nhớ.

PHAN UYÊN HOÀI

giới thiệu những cây bút

TRẦN VĂN NGHĨA

Trần Văn Nghĩa là một người làm thơ trẻ, chúng ta mới biết anh gần đây, nhưng trước đó thơ của anh đã đăng nhiều trên các nhật báo và các trang văn nghệ của các tuần báo. Tuổi Trẻ đăng thơ anh ngay từ bài đầu tiên gửi về. Thơ của Nghĩa nhẹ nhàng, bay bướm nhưng không sáo. Điều này rất hiếm thấy ở những người làm thơ trẻ bây giờ. Nhất là thơ lục bát của anh. Những bài thơ mà Tuổi Trẻ thích nhất và cũng nghĩ rằng anh xuất sắc ở thể thơ này.

Năm nay 23 tuổi. Tên thật cũng là bút hiệu. Hiện học Sư phạm ở Đà Lạt và sắp ra trường. Đó là một vài điều Nghĩa cho biết về mình. Chúng ta có thể hiểu thêm Nghĩa ở phần trả lời những câu hỏi của Tuổi Trẻ.

TN: Anh bắt đầu viết năm nào, văn bút hiệu Trần Văn Nghĩa? Anh có ở trong bút nhóm nào không?

TVN: Tôi khởi đầu làm thơ năm 1964, với bút hiệu Trần Vũ Cung Thy. Cùng các anh em bạn thành lập nhóm *Khuôn mặt học trò*. Có thơ đăng ở các báo xuất bản tại Sài Gòn. Sau này vì sinh kế, các anh em trong nhóm thất lạc từ tán. *Khuôn mặt học trò* rã theo.

TN: Anh còn nhớ rõ bài thơ đầu tiên đăng ở báo nào? Anh có thể đọc lại bài thơ ấy cho bạn ngọc ngọc thưởng thức với. Cảm tưởng lúc ấy...

TVN: Tôi không nhớ rõ bài thơ đầu tiên được đăng ở báo nào. Hình như trên một nhật báo thì phải. Lâu quá nên quên tựa bài thơ và tên tờ báo ấy. Chắc chắn là cảm động và sung sướng ghê lắm, nên bây giờ vẫn còn làm thơ đăng báo.

TN: Anh có dự định gì, trước cũng như bây giờ. Về việc học hành, viết lách, chẳng hạn...

TVN: Có rất nhiều dự định, ở quá khứ và tương lai. Năm 1967 cùng với Nguyễn Tất Nhiên dự định in chung một tập thơ nhưng bất thành. Năm 1971 định in tập thơ «Còn đâu những mùa Đông yêu dấu» cũng buông xuôi. Giờ thì ao ước ra mắt được tập thơ đầu tay. Mong sớm ra trường, có nhiều thì giờ rảnh viết lách và ghi danh học thêm ở Luật.

TN: Anh thấy viết (với anh thì làm thơ) có khó không? Anh có hài lòng với những gì mình viết ra không?

TVN: Đối với tôi, viết lách khá dễ (nhất là thơ). Tuy nhiên chưa hề hài lòng với những sáng tác của mình, có lẽ vì viết nhiều quá (theo bạn bè nói). Sẽ cố gắng tập khó khăn với chính mình trong khi viết thử sao.

TN: Cho một nhận xét về tuần báo Tuổi Ngọc...

TVN: Tuổi Ngọc có lẽ là tờ báo đẹp nhất nước. Tuy nhiên bài vở ở mỗi số không đều, chẳng hạn có nhiều số thật đặc sắc cũng có nhiều số hơi tẻ. Nghe nói T.N. đang và sắp có nhiều thay thay đổi. Hi vọng sẽ vừa lòng độc giả hơn.

TN: Đề nghị gì cho Tuổi Ngọc chẳng?

TVN: Một đề nghị là tòa soạn nên gửi báo biểu đều cho tác giả có bài đăng (Tôn Nữ Thu Dung than phiền lắm đó, dọa sẽ vào Sài Gòn đòi nợ... tòa soạn TN quà tặng của mấy bài viết cũ cho mục Bông hồng cho tình đầu đấy)

trước lúc xa sàigòn

xe lăn bụi vương lưng hồn
xa nhau rồi có ai buồn cho tôi
nghe như mưa đêm ghé ngồi
nghe đời bỗng lạnh nụ cười chim xưa
xe lên phố núi bụi mưa
thấy lòng tan tác mây đùa cuối đông
xa nhau nhớ dật tư tâm
nhân gian có biết lệ tầm địa rơi

TRẦN VĂN NGHĨA

THƠ TRẦN VĂN NGHĨA THƠ TRẦN VĂN NGHĨA THƠ TRẦN VĂN NGHĨA THƠ TRẦN VĂN NGHĨA THƠ TRẦN VĂN NGHĨA

tháng hai xa chim

xe lên phố núi lưng chừng
tiếng chim còn vọng vô cùng thiết tha
em giờ nghiêng nón thôn hoa
có thương tôi kẻ mù sa bụi đường
sớm mai mở cổng ra vườn
nghe thu chớm nở trong hồn thiết tha
cầm lòng hỏi gió phương xa
gửi lời theo mộng bay qua lưng trời
cuối sông mây thăm áo người
nhớ nhau chuốc rượu tay mời rừng rừng

về quê cũ nhớ d.h

về đây phố cũ nhớ người
ghé thăm biết có như thời xưa không
nhà người lưng giậu vàng bóng
thoáng dáng hương quện khói lòng
rưng rưng
đường xưa cỏ mọc tơ nhang
áo ai bay ngỡ như chừng áo em

về đây phố cũ đường quen
biết em còn nhớ hay quên tôi rồi
ngập ngừng bước nhỏ mưa rơi
thu vương mây trắng bên trời chim kên
về đây phố lạnh cuối chiều
nhớ em hồn cũng đã nhiều thiết tha
mùa thu tím dấy nương cà
xin em còn đó đôi tà áo xưa

nghe mưa nhớ cúc hương

ngồi nhìn mưa rót giậu buồn
nghe thương nhớ động lưng hồn mây xa
em từ áo lụa hoàng hoa
bụi xưa đặc bước đường xa ngậm ngùi
em thôi cũng bỏ đi rồi
chiều hìn quanh đợi đêm rồi rã mong
chim về đau hót mệnh mông
bỗng dừng nghe nhớ chạnh lòng chuyện
xưa
ngồi buồn hiền vọng tiếng mưa

chân người cũ về đùa lối sân
ôi tình như đám phù vân
ôi người đó đã sang sông hững hờ
n thêm hiu hắt tiếng mưa
ôi thương nhớ buổi hẹn hò ghé nhau
lư vườn nở hoa ngâu
t em nhớ chuyện ban đầu hay thôi
ôi thì nước ấy chảy xuôi
ôi thì em cũng của người lạ xa

người thuở nọ

ra vườn giậu vàng bông
con bướm trắng lượn vòng cánh
duyên
người thuở nọ ngàn sim
phơi chiều hạ nón nghiêng nghiêng
về
lần buồn khê vọng nằm nghe
mùi hương cũ cũng náo nức hồn tôi

ngày thu quét lá lưng trời
còn ai chải tóc hiền ngồi ngó ra
từ em chim sáo bay qua
rớt lòng hạt nở màu hoa nhớ người
tôi về nhẩn với đất trời
mai sau còn lại đôi lời thiết tha
chiều xưa mở cổng nhìn xa
đôi xanh thăm mấy nương cà hôm nao
một giọng suối nhớ chiêm bao
đêm nằm mắc võng đếm sao nghe buồn
từ người xem nhẹ sắt son
chuyện tình yêu chuyện qua đường
thử thôi

dành như nước chảy hoa trôi
chim bay về bắc mây đời cầu đông
người xa chim sáo sồ lồng
tương tư chải sợi tóc lòng quanh hìn

TRẦN VĂN NGHĨA

truyện dài MƯƠNG MÁN

- Đồ độc tài.
- Đồ khôn nể võ.
- Đồ ranh mương.
- Không được nhể mắng nữ chúa trước khi ra quân, xui tận mạng.
- Ủ, ý kiến của Nhuệ Giao coi như dưới diềm trung bình. Đưa mô có ý kiến trên diềm trung bình không ?
- Ý kiến tau hay rứa rằng mi dám cho dưới diềm trung bình ? Thôi tại bây bàn cãi với nhau, đây không thêm xia vô nữa mô.
- Không được nói lấy...
- Nhuệ Giao mau mau vuốt giận làm lành.
- Đây mô có dám giận ai.
- Bình sách Tôn Tử có nói trước khi đẩy binh, trong quân ngũ có đưa giận lấy, chiến bại là chuyện không thể tránh khỏi.
- Nữa, lại Tôn Tử tôn tôn nữa. Yêu cầu con Việt Nữ vác ông Tôn Tử đi tản khỏi chỗ ni.
- Đề vẫn hồi hòa bình, yêu cầu Cầm Lai mi một cái đánh «chặt» nơi trán Nhuệ Giao để xin lỗi.
- Tiếng cười hoan hỉ tạo thành hòa âm đầm ấm.
- Ê, khi hồi chữ tau quên bẵng, tau có ý kiến ni hay tuyệt, hay tuyệt.
- E lẹ chi nữa mà không nói ?
- Tau có ông anh đi lính...
- Lại ông anh nữa, khổ ghê !
- Đề cho hấn nói, chưa chi mi kê tử đứng rứa ? Không chừng ý kiến hấn hay. Nói tiếp đi cưng.
- Anh tau đi lính pháo binh...
- Trời ơi, pháo binh thì dính rỏ chi tới chuyện thả thư ?
- Đồ xón xác, nghe ta nói cho biết cái đã, chưa chi lo chặn họng. Không cần nói nữa...

- Thôi mà, lại giận hờn nữa, nói tiếp đi Tiểu Hạnh. Anh mi làm lính pháo binh rồi rặng ?
- Tau thường nghe anh kể người ta dùng trọng pháo để bắn truyền đơn vô núi chiều hồi bên tề. Minh mượn trọng pháo để bắn thư mang Thiên linh chuỗi vô trường Quốc Học, bộ không được à ?
- Tiếng cười cao và dòn hơn bao giờ cả.
- Mới nghe đã muốn rụng cả tim.
- Eo ơi, cứ tưởng tượng một cỗ trọng pháo lù lù tiến đến, bắn đoànng đoànng, e bà con chú bác o thím mợ đi ở quanh đây cuốn gói tản cư sớm.
- Nghe bắn chắc tau chui vô hầm.
- Nghe bắn tau kêu mạ ơi ! mạ ơi !
- Thôi đừng giả bộ nữa, ý kiến tau dưới diềm trung bình phải không ?
- Ủ, thôi Tiểu Hạnh tạm cho ông anh và cỗ trọng pháo kinh khủng lùi vào bóng tối, dịp khác lôi ra dùng.
- Đưa mô có ý kiến chi nữa không ? Toàn là anh thư siêu việt, há chịu bó tay, không nghĩ ra kế chi cả ?
- Chỉ toàn là anh thư giỏi ăn quà vặt.
- Đừng than thở nữa. Tất cả hãy lắng tai nghe tau đề nghị một cách thả thư vừa đẹp vừa thơ mộng.
- Cách chi rứa ?
- Thả dù.
- Rồi, Nhuệ Giao có ông anh thân mến đi lính không quân, Tiểu Hạnh có ông anh yêu dấu đi lính pháo binh, chừ tới phiên Hạt Tiêu có ông anh đi lính nhảy dù. Đưa mô có anh đi lính binh chủng chi, kê ra luôn đi.
- Thả dù chứ không phải nhảy dù.
- Dù mô mà thả ? Thả rặng ?
- Dù trái sáng, chán khối chi, đưa mô có sẵn ở nhà thì mang tới, càng nhiều càng tốt.
- Có, chẳng em tau có một cái, để tau về ăn cắp mang tới.
- Dây điện căng ngang trước mặt nhà tau có hai dù trái sáng rơi xuống mắc tòn teng, để tau về dùng sào khoèo xuống.
- Bữa hôm thằng nhỏ hàng xóm tung dù qua vườn nhà tau, tau tịch thu, để về coi còn không, hay bị mèo tha rồi...
- Có dù rồi làm rặng Hạt Tiêu ?
- Dễ ợt ! Buộc từng gói thư vào dù, đứng ở cửa sổ lớp mình tung qua trường Quốc Học.
- Tiếng vỗ tay vang lên ào ào như sóng vỗ bờ cát lún.
- Hạt Tiêu. Mi đúng là nữ chúa của tụi tau.

Câu nói sau cùng của Lan Khuê chấm dứt cuộc bàn cãi. Tôi vênh mặt hình mũi nhọn lời khen tặng. Cả bọn đều cho ý kiến của tôi là thần sầu quỷ khốc. Nếu chưa tìm ra cách thả dù, hẳn là cuộc bàn cãi còn kéo dài tới... khuya. Sôi nổi hơn nữa.

Điều tôi không thể ngờ là, trong đám nhỏ bạn tôi lại có đứa biết dùng cả trực thăng và trọng pháo vào việc thả thư. Tuổi trẻ hôm nay ghê thế đó. Ngoài mở kiến thức nhận từ trường học, sách vở, gia đình; còn có kiến thức khác nhiếp dẫn từ đời sống. Một đời sống bằng bạc mùi chiến chinh trong mọi sinh hoạt.

Thời tiết có bốn mùa: đông lạnh giá, thu dịu ngọt, hạ nồng nàn, xuân nồng ấm. Mỗi mùa có hạn kỳ riêng, đổi thay theo nắng mưa trăng gió. Còn chiến chinh? Chỉ có một mùa, lê thê từ ngày này, dài tới tháng khác. Từ trước những năm chúng tôi chưa sinh ra. Dù dài tới đâu. Tôi tin. Có ngày mùa chiến chinh sẽ phải nhường bước cho mùa Hòa bình. Mở kiến thức hấp thụ từ chiến chinh sẽ đi dần vào quên lãng. Một Nhuệ Giao bạn tôi, sẽ không còn nhớ hình dạng chiếc trực thăng thế nào. Một Tiểu Hạnh bạn tôi, không bao giờ thốt ra mỗi hai tiếng trọng pháo. Và tôi, sẽ quên rất chóng những chiếc dù trái sáng. Những Nhuệ Giao, những Tiểu Hạnh sẽ không còn hồi hộp, âu lo mỗi lần nghe có đạn độ, giao tranh trong vùng anh trai mình trấn đóng.

Nhưng, tuyệt diệu hơn cả là: Tôi mơ ước Hòa bình sẽ ban phép lạ nào đó để chân ba tôi hết cả nhấc, bước đi khỏi cần cây gậy. Là phóng viên chiến trường, ba đã dành hết hai phần thời tuổi trẻ, xông xáo khắp các trận địa, thu nhận những hình ảnh, tin tức sôi động, nóng bỏng của lịch sử, để rồi một ngày, nhận ba viên đạn đồng vào đùi, không biết từ phương hướng nào. Chưa đến nỗi phải cắt cụt chân, nhưng ba buồn rầu chống nạng mất hơn sáu tháng chấp chững tập đi. Chiều tôi dìu ba đi lại trong vườn cho cái chân bị thương chóng mạnh. Ngày quăng cây nạng, thay thế cây gậy, ba hân hoan tuyên bố: Sau ngày cưới mẹ con, ngày ni là ngày vui thứ hai trong đời ba! Nghe ba nói, tôi cười, ứa nước mắt. Chân phải cả nhấc và cây gậy không cho phép ba tiếp tục đời sống phóng túng giang hồ cũ. Người phóng viên già dành quãng đời còn lại để viết hồi ký, điều hòa ngân khoản gia đình bằng nghề gõ đầu trẻ ở một trường Trung học tư thục. Ba vẫn ước mong ngày nào đó được quăng nốt cây gậy, đi lại vững vàng như một người bình thường. Hòa bình ơi! Mau về giúp ba đi. Hòa bình có đủ quyền uy phải không?

Và, trong khi chờ đợi Hòa bình, chúng tôi, lũ học trò con gái tình nghịch, tạm mượn một thứ vật dụng của chiến tranh: những chiếc dù trái sáng để gửi thông điệp Hòa bình (Thiên linh chuỗi) cho lũ học trò con trai trường láng giềng.

Ngày gió lớn. Không gian lừng hương thơm.

Nắng dậy thì vàng rộm ca múa, đuổi bắt nhau trong các lùm cây. Tiếng kiếng báo giờ ra chơi ngân vui trong bầu không khí buổi sáng. Lũ chim sẽ

dưới mái hiên nghênh cổ lão liêng dòm vào lớp học, riu rít. Dưới sân nắng, từng bầy chim áo trắng rủ nhau xuống « đường biên giới » lũng quạ vạt, hò hẹn. Trong lớp tôi, nhốn nháo những mắt sáng môi cười hơn hờ.

Ngọc Quý liếng thoảng:

— Trời giúp mình Hạt Tiêu ơi! Mi coi tề, cây bạc hà bên tề đường gió thổi rạp ngọn về phía trường Quốc Học.

Lan Khuê láu táu:

— Ê! Sáng ni rằng gió lớn rừa bây?

Tôi mỉm cười, phịa:

— Hôm qua, tau lên Nam Giao bắt chước Khổng Minh lập thất tinh, đàn, ăn chay, mặc áo đạo sĩ, đi chân không, xỏ tóc khăn vái cầu gió đông nam, sáng ni đúng là trời đã giúp mình, thổi gió đông nam thật. Lờ cầu của tau linh ác.

Cả bọn cười rộ, giục:

— Bắt đầu đi Hạt Tiêu.

— Mau lên kéo gió đông nam hết thôi.

Gần một trăm cánh thư mang Thiên linh chuỗi làm thành 20 gói, buộc vào 20 chiếc dù trái sáng mềm mại, sẵn sàng du hành.

— Một, hai, ba, a lê hấp!

Tôi dờn xa khung cửa sổ hai bước lấy đà, đưa cao tay ném vút chiếc dù thứ nhất vào lòng cơn gió. Từ hai ô cửa sổ khác, những cánh dù tiếp tục mở bung cùng lúc tiếng vỗ tay, la ó rầm rộ lan xa, lan rộng thành biển âm thanh hoan hỉ.

Rất nhiều đôi mắt ngạc nhiên ngơ ngác dưới lòng đường trông lên, rồi biển âm thanh hoan hỉ từ lầu cao vọng xuống bắt kịp hàng chuỗi cười phía dưới, tạo thành luồng giao động náo nhiệt. Bên kia đường, trong cửa sổ, những cụ cậu Quốc Học nghênh cổ trông lên ngây thơ như chim sẻ.

Gió thổi bạt những cánh dù trắng bay lang thang dưới bầu trời rực rỡ nắng. Dù mang màu trắng của mây, và những gói thư bọc giấy bảy sắc cầu vồng đỏ trắng vàng xanh lam chàm tím. Màu sắc tươi vui như tuổi trẻ.

Có vài cánh dù thương những đợt cây, sà xuống ngủ đậu, có cánh dù ra phiêu lưu bênh bồng ra tới mạn sông và, phần đông những cánh dù khác lặng lẽ đáp xuống luôn sân cỏ khuôn viên trường Quốc Học.

Thu Vân chắc lưỡi tiếc rẻ:

— Phải chi tụi mình có cái máy quay phim, thu hình ảnh ni, mai sau tra lã tập họp nhau lại chiếu ra coi, cảm động rơi lệ lộp độp là cái chắc.

Quỳnh Hương bĩu môi:

— Mai sau? Chi mà xa xôi rừa? Lúc nớ mỗi đứa một phương, đưa theo chồng con, đưa thất tinh lãng quên đời trong chốn am thiền, đưa ghen tương uống thuốc chuột tự tử vùn vùn và vùn vùn; đánh trống thổi kèn tập họp ba ngày chưa được vài mống.

Nhuệ Giao nguyệt xéo Quỳnh Hương:

— Mi vẽ với tương lai chi đoản hậu, chi mà đen thui thui, túi mò mò rừa?

Quỳnh Hương khịt mũi vờ cảm động :

— Mới nghĩ tới cảnh chia tay vào đầu hè, tau đã muốn mưa ngay, hướng chỉ nói chuyện mai sau.

Ngọc Quý ôm vai tôi :

— Ê, Hạt Tiêu, ngay từ chừ tau đề nghị tui mình nên thành lập ngay cái gọi là Hội-ái-hữu-cựu-nữ-binh-Đồng-Khánh-Huế.

Nhiều đứa phụ họa :

— Phải đó mi nờ.

— Cái tên hội nghe rùng rợn ghê !

— Thành lập ngay kéo nguội.

Tiểu Hạnh chu miệng :

— Tau đồng ý lập hội, nhưng nên đổi tên là Hội-ái-hữu-cựu-nữ-binh-tinh-quái-Đồng-Khánh-Huế.

Hồng Châu cười khẩy :

— Hội-ái-hữu-cựu-ranh-con-Đồng-Khánh-Huế nghe rùng rờ tay chân hơn. Nhưng nè, lập hội để chi rứa ?

Lan Khuê đá lông nheo :

— Chán chi việc đề làm. Đưa mô có thằng chồng bay bướm quá, cần bắt ghen đánh ghen, ta tập hợp hội ta lại dồn địch thủ vô chán tường. Gặp địch thủ lợi hại, không thể dụng võ được, ta cũng cứ tập hợp hội ta lại, vác biều ngử đi biểu tình, tuyệt thực dài dài.

Đưa nhẩy loi chơi, đưa vỗ bàn ghế, cười đau cả bụng, tái cả mặt.

Thu Vân nhin quanh, mắt ngơ ngác in nai :

— Đưa mô làm hội trưởng ?

Cả bọn nhao nhao ngó tôi :

— Hạt Tiêu chớ ai nữa. Răng cái mặt ngó buồn tàn thu rứa Hạt Tiêu ?

Tôi chớp chớp mắt :

— Nghe tui bầy bàn chuyện mai sau tau vừa buồn cười vừa buồn khóc.

Việt Nữ háy tôi :

— Dở khóc dở cười là người vô duyên ỏm. Trời đã cho mi chiếc răng khềnh là ý muốn bảo mi phải cười hoài không được mếu.

Tôi âu yếm ngắm những khuôn mặt thân quen vây quanh và nghĩ ngợi mông lung : Mai sau ? Bên ngoài cổng trường, cặp sách vui quên ở xó xỉnh nào đó. Những sớm nắng mưa trưa chiều mộng học trò, nhòa nhạt trong một thứ khí hậu khác hẳn. Thứ khí hậu của người lớn. Trò đùa nghịch ngợm, các món quà vật, những hoa lá ngắt hái dọc đường bay biển, mất tăm. Áo trắng mờ dần, đổi thay qua các màu áo khác. Áo màu này phải thoa son môi thứ gì cho hợp, áo màu nọ phải bôi phấn màu gì để làm tôn nhan sắc thêm vài nét ngộ nghĩnh đáng yêu (?) Mùi mồ hôi mình nên xài loại nước hoa nào (?) Xa hơn tí nữa, lúc cảm thấy hơi nhàm chán về mặt mình, vội mua thêm vài thứ phụ tùng như lông mi giả, bút chì kẻ mắt hoặc đi xẻ mắt xẻ mũi, biến dạng thành mắt mũi khác. Đó hình như là tiến trình chung chung, tôi nhìn thấy được ở các chị lớn, những người nữ thành phố, chiều chiều, sớm sớm lượn lờ quanh quần tựa bầy âm binh rực rỡ.

(Còn tiếp)

VŨ LINH THIÊNG

CÓ SỢI TÓC NÀO BAY

Những ngày nghỉ ở Nha Trang thật là buồn chán. Tôi không có ai quen thuộc ở đây ngoài vợ chồng ông chủ lẻ loi không con ngày ngày đóng cửa đi làm việc. Tôi không biết làm gì hơn ngoài những buổi sáng đi lơ ngơ trong thành phố ngắm thiên hạ mua bán, nghe tiếng động ồn ào của xe cộ, hoặc vào tiệm sách lật coi hàng giờ từ cuốn này sang cuốn khác rồi cuối cùng đi ra tay không trước cái chầu mày khó chịu của gã thu tiền đứng trong chiếc quầy gỗ nơi cửa ra vào. Hoặc những buổi chiều đi thất thểu trên bờ biển, nghe cát rào rạt dưới chân, tiếng gió lùa trên rặng cây và nghe sóng vỗ ngoài xa. Tôi có ý nghĩ là ngày mai sẽ xin phép chú thám trở lại Huế, về với thành phố cũ ở đó có dòng sông im vắng những, người quen và lũ bạn nghịch ngợm. Còn một ngày ở cái thành phố xa lạ này nhưng tôi cũng chẳng có gì để hẹn hò, từ giã. Ngoài biển mặn.

Tôi ra khỏi biển khi thủy triều đã lên. Sóng xô lớp lớp reo hò như một đoàn quân viễn chinh. Bờ cát hẹp thường ngày bị nước lên chiếm quá nửa, ở một khoảng bãi có những phiến đá lớn nằm chồng lên nhau màu đen thẫm và nhẵn thín, tựa hồ như bị mưa gió và hơi nước bào mòn. Những lúc qua đây tôi vẫn thấy lạ lùng trong ý nghĩ, làm sao giữa một nơi cát nhỏ mịn màng lại có thể mọc lên những phiến đá kỳ dị như thế. Và tôi không tự trả lời được. Khúc bờ này thường rất thanh vắng, không có một bóng người vì đây không phải là bãi tắm, vả lại lúc này khi trời còn lạnh, chưa phải là mùa của biển.

Tôi thơ thẩn đi dọc theo triền cát, men theo bóng những rặng cây cao lá lưa thưa xơ xác, nghe gió lùa nhột nhột trong áo quần, trên tóc và cả trên

các cành lá. Khi tôi trèo lên những phiến đá, tôi bỗng phác giác ra đã có người ngồi ở đấy. Chừng như là một cô gái thì phải. Nàng ngồi bất động chăm chăm nhìn ra ngoài khơi, ở đó có một cánh buồm trắng đang nghiêng chao bập bênh. Tôi đến sát bên nàng nhưng hình như nàng không hay biết.

Rất lâu. Tôi đứng sau lưng nàng. Gió biển lồng lộng thổi, tóc nàng tung dạt về phía sau, có những sợi tóc bay đến bám vào trên vai áo tôi. Cho đến lúc nghe tiếng quần áo khua phần phật, nàng giật mình ngó lui. Một chút ngạc nhiên lẫn sợ sệt trên khuôn mặt dễ thương của nàng. Tôi vội lên tiếng:

— Đừng sợ, cô bé!

Nàng hít một hơi dài, chừng như để lấy lại bình tĩnh:

— Chào ông! Ông vừa mới đến?

Tôi cười nhẹ:

— Xin lỗi cô bé! Tôi đến khá lâu nhưng không tiện lên tiếng, vì sợ phá cơn mộng của cô bé.

Nàng nghiêng đầu cố ý làm duyên:

— Không, tôi đang mãi nhìn con thuyền ngoài kia, chứ không phải mơ mộng.

Nàng chỉ tay ra ngoài biển. Tôi không nhìn theo hướng tay của nàng nhưng nhìn vào bàn tay đề trần của nàng, bé bỏng trắng muốt.

— Nhưng tôi thì tôi tin chắc cô bé đang mơ mộng.

Nàng rút tay về thu dưới vạt áo:

— Ông ăn nói kỳ quá, tôi chưa có gì để mơ cả.

— Sao lại chưa! Có thể là cô đang mơ tới một người.

Nàng quay lại, con mắt ngơ ngác:

— Ai vậy?

Tôi chậm rãi:

— Người yêu của cô chẳng hạn.

Nàng lắc đầu, có vẻ giận:

— Ông đừng nói bậy. Tôi chưa có người yêu.

— Cô đừng dối tôi. Nhìn vào mắt cô tôi biết ít nhất có một người cô đang yêu.

Giọng nàng sừng sốt:

— Ông biết? Ai vậy?

Tôi cười:

— Cha cô hay mẹ cô chẳng hạn.

Nàng chợt bật cười thành tiếng, âm thanh dòn tan trong trẻo pha lẫn chút thích thú. Nàng như muốn nhập vào cuộc chơi này:

— Ồ, nếu vậy thì tôi có đến hai người yêu chứ không phải một.

— Thì tôi đã nói ít nhất mà. Mà này cô bé chút nữa cô bé có về nhà cho tôi gởi lời thăm hai ông bà nhé.

— Ừa, ông quen ba má tôi hồi nào vậy?

— Chưa, nhưng tôi quen cô bé con của hai ông bà rồi.

— Ồ hay, quen hồi nào vậy?

Tôi cười:

— Không quen sao lại nói chuyện?

— Bộ ông tưởng nói chuyện được là quen hả?

— Chứ sao? Bây giờ cô bé thử tưởng tượng nếu có người nhìn thấy cô bé và tôi đang nói chuyện với nhau thế này, có phải họ sẽ nghĩ rằng chúng ta đã quen nhau rồi, phải không?

Nàng hơi giật mình liếc nhìn chung quanh, đôi má thẹn thùa au đỏ.

— Cô bé đừng sợ. Không ai thấy chúng ta đâu. Mà cô có công nhận rằng chúng ta đã quen nhau rồi hay không?

Nàng cúi đầu, nói nhỏ:

— Ông khôn thấy mờ!

Tôi cười lớn:

— Nếu vậy cô nhận lời tôi chưa?

— Nhận lời gì cơ?

— Cho tôi gởi thăm hai ông bà đó.

— Ông bảo tôi nói sao?

— Nói là có một người ngoài bờ biển gởi lời thăm.

— Làm sao ba má tôi biết được là ai?

— Chắc là biết. Vì nghe đâu hai ông bà là thi sĩ mà...

— Đâu có. Ai bảo với ông như vậy đó?

— Không có thì thôi. Nhưng tại sao hai ông bà không phải là thi sĩ mà cô bé con của hai ông bà lại có vẻ giống thi sĩ thế?

Nàng tức cười:

— Ông trêu tôi đấy hở?

Gió thổi tiếng cười của nàng nghe lung bùng. Tôi xoay người dựa lưng vào phiến đá lớn. Những tảng đá nằm chênh vênh chồng lên nhau mang những tên tuổi, những ngày tháng, dấu vết của những tình cờ, những gặp gỡ, những tình yêu lạ hoắc nào đó đã một lần dừng chân ở nơi đây. Thoáng nghĩ tình nghịch, tôi nhìn quanh giả vờ tìm kiếm. Nàng mắc mưu tôi ngay.

— Ông tìm gì thế?

— Tìm tên tôi.

Nàng ngẩn người:

— Ông tên gì?

— Lãng.

— Lãng?

— Ừ. Lãng. Như lãng tai chẳng hạn.

Nàng cười khanh khách:

— Ông bị lãng tai thật hở?

— Ừ.

— Tội nghiệp chưa. Sao từ nãy giờ tôi nói gì ông cũng nghe hết?

— Ồ, thế mà có một điều tôi không nghe.

— Gì vậy?

— Tên cô.

— Ừa, tôi chưa nói cho ông biết mà.

— Chính vì thế tôi mới không nghe.

Nàng phì cười. Hơi thở của nàng phả ra tôi nghe ấm áp lạ thường.

— A, vậy thì tôi không nói cho ông biết đâu.

— Bây giờ cô không nói tôi cũng biết rồi.

- Nói thử coi.
- Nhất định không phải là Lãng này.
- Là cái chắc.
- Nhất định không phải là Hùng này.
- Quá đúng.
- Không phải là Quang này.
- Tên con trai mà.
- Vậy thì chắc chắn là tên cô có trong tự điển nè.

Nàng cười thích thú, hai cánh mũi phập phồng. Tôi nghĩ là lần này phải chịu thua nàng rồi. Tôi nói nhỏ.

- Thôi, cũng chẳng cần phải biết tên cô nữa.

Hình như thấy nét mặt tôi hơi buồn buồn, nên nàng ngưng tiếng cười

- Này cô bé, chiều mai cô ra đây không?

Nàng có vẻ ngần ngừ:

- Chi vậy? Ông có ra không?

Tôi cố tránh hai con mắt của nàng, nhìn ra khơi:

- Không. Mai tôi rời khỏi thành phố này...

Nàng hỏi nhanh:

- Anh về đâu?

Tôi đáp cụt ụt, cơ hồ như không còn hơi thở:

- Huế.

Nàng cười nheo mắt, nhưng giọng nói thì đã pha một chút buồn phiền:

- Cho tôi gửi lời thăm hai ông bà nhé.

- Nói sao?

- Nói biển Nha Trang sẽ hoà hoà nhé.

Tôi cười lớn, cố phá tan cái bùi ngùi còn dấu mặt:

- Hai ông bà chưa bao giờ đi xa nữa!

Khi chúng tôi bước xuống bãi cát, tôi mới nhận ra nàng đi chân trần. Bàn chân hồng với những ngón nhỏ lún sâu vào cát ướt. Con nước bây giờ đã xuống. Bãi cát trở nên trắng và mềm mại hơn. Tôi vâng lời nàng, cời giày cầm trong tay, nghe những hạt cát mát lạnh ở dưới chân. Chạy một lúc, bỗng nàng kéo tôi dừng lại. Nàng ngồi xuống lấy tay viết thật lớn trên cát chữ *Ván*, nét chữ mềm mại xinh xinh. Tôi viết tiếp bên cạnh chữ *Lãng*. Nàng kêu lên thẳng thốt:

- Anh Lãng.

Tôi ôm chặt vai nàng, hôn lên tóc, khẽ gọi:

- Ván ơi.

Hình như cánh bướm trắng ngoài khơi đã đi mất.

Sáng hôm sau khi đã ngồi yên trên máy bay, tôi bỗng nhận thấy rằng những sợi tóc hôm qua của nàng vẫn còn dính trên vai áo tôi. Tôi mỉm cười và tự nhủ lát nữa đây lũ bạn sẽ thắc mắc không hiểu vì sao lại có tóc con gái vương trên áo của tôi, cũng như tôi đã không hiểu vì sao có những phiến đá lớn giữa một bãi cát dài mịn màng trắng xóa. Nhưng riêng tôi thì bây giờ tôi đã hiểu

VŨ LINH THIÊNG

TRUYỆN DÀI

MƯA NGUYỆT CẦM TỪ KỂ TƯỜNG

chương một

Con đường phía dưới. Hai hàng cây già cổ mốc khô. Một quán cà phê mở cửa suốt ngày với tiếng nhạc bập bùng vọng tới. Những bài hát suốt mười mấy năm nghe dần đến thuộc lòng bôm từng câu một. Đứa nhỏ sửa xe gắn máy với điệu thuốc phi phèo trên môi, đám khói tản mạn trên gương mặt chạy sạn phẳng lý, bộ quần áo nhà binh nhàu nát cẩu bần tứ thời neo trên cái xác gầy ốm khẳng khiu ở ngã ba đầu đường.

Một cửa hàng tạp hóa. Một xe sinh tố và người đàn bà ngồi yên lặng sau cái thùng kiến đề đầy thuốc lá đủ loại, đủ nhãn hiệu. Trên mặt kiến có những sấp giấy số kiến thiết, một cái lon có tro vùi vài cục than hồng hoặc một thẻ nhan chày suốt ngày chờ người mời thuốc. Những ngôi nhà im lìm chìm vào cây lá, không khí, bao quanh với khoảng vườn nhỏ phía trước, cổng sắt, tường thấp có gắn mảnh chai nhọn, hay rào cây sống gai nhọn xen kẽ những song sắt đen lạnh kín bùng. Hàng cây già cổ, thay lá từng mùa, trổ bông, rụng trái cho lũ chim lũ sáo ca múa buổi trưa, che thành những khoảng tối lớn cho người đàn bà bán chè khuya với tiếng rao ngọt ngào lướt thướt kéo qua từng dãy nhà. Hoặc người Tàu già thui thủi đẩy xe mía nấu với cái chuông lớn rung leng keng mời gọi thúc giục. Ngọn đèn khí đá vàng chèo tấp gió sắp tắt đi mụt cùi con đường với mùi mía nấu ngọt ngào thơm phức quện trở lại.

Những hình ảnh quen thuộc của con đường ngày nào, lúc nào cũng đập vào mắt, mở ra thành thang sau những giấc ngủ trưa, chìm đắm lặng lẽ trong đêm tối. Con đường, gần như có một đời sống lạ lùng mà êm ả trong những

ngọn đèn không thấp sáng nổi những đỉnh cây xanh. Trong tiếng cười đùa của trẻ con, trong bóng trái vũ cầu trắng loáng thoáng qua lại phía hai người con gái. Trong tiếng máy nổ của các loại xe cộ ở đầu ngã ba. Ngoài ra con đường không còn một tiếng động nào khác. Và nếu không có ngôi nhà đóng cửa một cách thường xuyên, lâu đời trước mắt Nghiệp chắc không có gì để tạo ra câu chuyện giữa chàng và Bà Cảnh, người giúp việc trung kiên nhất của chàng.

Mới hôm qua Bà Cảnh hỏi Nghiệp lúc chàng vừa ngủ dậy. Đó là một buổi trưa thời tiết nóng bức âm ỉ sắp sang mùa. Giọng của Bà tự nhiên như câu chuyện thường ngày trong cái lưu tâm đặc biệt về ngôi nhà luôn luôn đóng cửa.

— Tại sao ngôi nhà ấy luôn luôn đóng cửa. Cậu có biết nguyên do?

Nghiep hỏi lại Bà :

— Thế Bà có biết không?

Dĩ nhiên hai người cùng cười với nhau. Bà Cảnh cũng như Nghiệp. Hai người đều ở đây một khoảng thời gian tương đương nhau. Nhưng nếu nói những chuyện xung quanh, phải kể rằng Bà Cảnh là người có khả năng hiểu biết nhiều nhất. Còn Nghiệp, chàng chỉ đi và về qua một thành phố. Chỉ quen thuộc con đường phía dưới. Vì trên con đường đó có nhà chàng. Đối diện với ngôi nhà đóng cửa bên kia. Ngược lại bà Cảnh đã được tham dự một cách trực tiếp và tích cực vào sinh hoạt con đường này. Bà quen biết hết giờ giấc của những người bán hàng đêm. Quen thân thiết với người chủ tiệm tạp hóa, biết lò mò người ở trong các ngôi nhà gần. Còn Nghiệp hoàn toàn mù mịt. Nghiệp chỉ thấy ở trong mắt nhìn, cái dáng quen thuộc của toàn thể con đường, những hình ảnh gắn liền vào đời sống hằng ngày. Cùng lắm chỉ là tiếng rao của những người gánh hàng đi qua, hoặc người bán hàng thuốc lá vắn cho chàng thiếu đại một vài trăm bạc.

Ngôi nhà đóng cửa bên kia đường. Một thắc mắc lớn đối với Bà Cảnh. Bà không hiểu tại sao nó đóng cửa lâu thế. Như là một ngôi nhà vô chủ bỏ hoang. Trong trí tưởng tượng của Bà Cảnh, ngôi nhà còn có những huyền thoại ma quái đặc biệt. Bà thêu dệt lên vài câu chuyện rùng rợn có thể xảy ra trong căn nhà đó. Cuối cùng rồi cũng dẫn tới một câu hỏi mà không ai trả lời được «Tại sao ngôi nhà xinh đẹp như thế kia mà không có người ở». Ban đầu Nghiệp không để ý, nhưng mỗi ngày Bà Cảnh cứ đem vào trí nhớ của chàng một ngôi nhà xinh đẹp đóng cửa, bỏ hoang nhiều ngày trên cùng một con đường, phía trước mặt nhà chàng, rồi Nghiệp cũng phải thắc mắc.

Ngôi nhà kiến trúc kiểu xưa như một vài ngôi nhà trên cùng con đường này. Phía trước có vuông sân rộng, trồng cây. Lối đi trải sỏi nhưng lâu ngày cỏ mọc xanh mướt. Cánh cổng có dần hoa giấy ghép màu tím và màu đỏ. Rào là một bờ tường thấp gắn mảnh chai nhon hoặc. Cửa ra vào và cửa sổ sơn màu xanh, lâu ngày màu đã ngả, bạc thếp. Chỉ có những bức tường, màu vôi vàng chưa phai hết. Mái ngói âm dương bám rêu dưới một cây phượng già trổ bông đỏ ối. Buổi sáng sớm lũ chim hát vang phía đó. Buổi trưa bầy

chim sẻ đậu đầy trên mái ngói gọi nhau trong tiếng kêu lịch lịch vui tai. Buổi chiều tối bầy dơi bay vờn trên các đỉnh cây tạo cái vẻ buồn thảm hoang vắng cho ngôi nhà. Nghiệp nhớ lò mò trước kia ngôi nhà có người ở. Một gia đình đông con, và có vẻ như là công chức. Sau đó gia đình dọn đi nơi nào khác không biết ngôi nhà đóng cửa bỏ hoang. Từ đó, không thấy ai lui tới. Nhưng theo lời bà Cảnh kể lại. Một đôi khi, thỉnh thoảng lắm, bà mới thấy một người đàn bà đứng tuổi tới quét dọn khoảng sân, mở cửa vào bên trong căn nhà ở chừng một buổi rồi khóa cửa lại bỏ đi. Và cũng lâu lắm rồi bà Cảnh không thấy người đàn bà đứng tuổi ấy trở lại.

Nghiep nằm lắng nghe những tiếng động phía dưới con đường. Hình dung ra những hình ảnh quen thuộc. Đoán cái nắng buổi chiều đã xế và lười biếng sau một giấc ngủ trưa. Buổi chiều thứ bảy không có gì thúc giục và bận rộn. Một buổi chiều thứ bảy thênh thang mở rộng ra trước mắt chàng, khiến Nghiệp có cảm tưởng rằng mình chỉ là một trái vũ cầu lơ lửng bị đánh rơi vào một khoảng không. Thật ra thì ngày tháng đối với chàng cũng mệnh mông và mơ hồ quá. Có những lúc Nghiệp thật rảnh rang, ung dung như một người không vướng bận vào đời sống. Cũng có lúc Nghiệp thật bận rộn với công việc tưởng chừng như chàng không có thì giờ để thở, ăn uống, và suy nghĩ. Những lúc đó Nghiệp ngồi bù đầu trước máy chữ đánh vật với những trang giấy trắng, đầu óc bị vây hãm bởi tiếng kêu ròn rã quen thuộc của máy chữ. Nghiệp viết truyện dài cho vài tờ nhật báo lớn, viết sách thường xuyên cho mấy nhà xuất bản, ăn lương tháng. Nghiệp là một nhà văn hiện có sách bán chạy, nên đời sống của chàng cũng tạm gọi là đầy đủ, bình thản. Một bà giúp việc lâu năm, đứng đắn được chàng đối đãi như một người thân. Một chiếc xe hơi không sang trọng lắm nhưng cũng đủ tốt để chàng làm phương tiện xê dịch đến các tòa báo hoặc thỉnh thoảng đi chơi xa. Ngôi nhà khang trang thuộc một con đường vắng, gồm toàn những công chức. Thế giới của Nghiệp là thế giới không tiếng động, một bầu không khí êm ả, một màu xanh và ngày tháng yên lặng như một con sông bát ngát nước với tiếng sóng nhẹ xô vào bờ đất đầy cỏ xanh hoa dại. Nghiệp đã sống ở thành phố này bao năm rồi không nhớ rõ. Nhưng chàng lò mò hiểu rằng đời sống của chàng, cái thời gian qua mất đó, gắn liền, liên hệ mật thiết với đời sống của hàng me già trước nhà. Hàng me đứng im, chôn chân với thời gian nơi đây, với những mùa rụng lá và thay lại lá trên cành. Thành phố, Nghiệp không yêu nơi này lắm, cũng không đến nỗi phải chán ghét. Nó hiện ra trong mắt Nghiệp, ở yên trong tâm hồn Nghiệp, bằng một vị trí thân quen, êm đềm không xao động. Nghiệp chỉ yêu công việc của mình. Không khí nơi tòa soạn của một vài tờ báo, những cuốn sách, và những gì Nghiệp viết ra, bằng một cách nào đó, có lẽ phần ảnh hưởng được một vài khía cạnh cuộc đời chàng.

Màu xanh ở nơi đây là một điều hết sức cần thiết. Nghiệp chán ghét những con đường bị tàn phá. Cây cối bị đốn sạch, kiến trúc lại theo một vị thế mới. Nghiệp chỉ yêu được những con đường còn mang cái vẻ xưa cũ với những ngôi nhà mái ngói đỏ bám rêu mốc, những cánh cổng hoa giấy leo kín, những khu vườn nhỏ bên trong. Con đường phía trước, con đường hiếm

hỏi còn sót lại đó trong một thành phố dần dần thay đổi toàn diện bộ mặt mới. Một bộ mặt phẳng, không góc cạnh và vô hồn. Vì thế Nghiệp yêu quý con đường với màu xanh thắm đậm trong một sắc trời sắp đổi mùa. Ở đầu ngã ba kia, một ngôi trường đạo, toàn nữ sinh đồng phục, lớp nhỏ áo sơ mi trắng ngắn tay, jupe phồng màu xanh đậm, lớp lớn áo dài xanh, cặp da ôm trước ngực đứng dưới cây lá và nắng nhạt từng buổi sáng từng buổi chiều. Nơi đó Nghiệp từng nghe được tiếng chuông cất lên, ngân dài trong những buổi sáng chủ nhật. Nghiệp từng nhìn thấy một vài tà áo loáng thoáng dưới cây, một khoảng đường vắng như lắng xuống cùng hơi của loài cỏ dại khi ngày sắp hết. Xa hơn nữa, cách mấy con đường mấy khu phố là ngôi trường nữ trung học nổi tiếng với màu áo trắng làm ngợp cả màu xanh lục của cây lá, màu nắng vàng ửng của bầu trời, màu hoa trái chín, màu tường ngả, màu ngói mố. Chỉ ở đó mới có tiếng cười, tiếng chân rộn tan. Còn từ đó trở lại, là một khoảng không gian thời gian im lặng. Đứng ở đây, nhìn sang một hướng khác. Cũng ở chỗ nối liền những con đường với nhau thành một ngã tư. Khoảng cách từ nhà Nghiệp dẫn tới là một bệnh viện. Những quán bán sách báo. Cuối cùng là một ngôi trường trung học toàn nam sinh túa ra nhà bưu điện và ngôi giáo đường lớn nhất của thành phố. Con đường phía trước, ngăn cách với hai thế giới xa vời để chỉ cho Nghiệp một thế giới gần như của riêng Nghiệp. Thế giới yên lặng và màu xanh. Nghiệp đã sống ở đó. hoàn toàn, như một người cách biệt. Ngôi nhà chàng đi và về lúc sáng sớm hay khi nửa khuya đều chỉ có một cánh cổng im ỉm màu sắc nâu, khoảng sân cát với lối đi trải sỏi, đám cây thấp, một ngọn đèn, một bóng người giúp việc già quen thuộc thân thiết đến không thể dời dời. Ngoài những hình ảnh đó không còn ai nữa. Từ lâu, Nghiệp như thế. Nghiệp một mình.

Con đường phía trước, chiều nay. Tự nhiên lại chiếm hết trí óc Nghiệp với ngôi nhà đóng cửa hoang phế lạ lùng. Nghiệp nằm dài trên giường, mắt nhắm nhưng trí óc thì mở ra khắp chung quanh, tâm hồn theo dõi bốn phía tiếng động và lòng nghe rộn rã một thứ thời tiết mới. Buổi chiều đã nhạt bớt nắng. Căn phòng cửa sổ mở ra thấy những vầng mây trắng nhẹ lơ lửng. Cây lá kéo một đường dài, lơ lửng với những khu phố tấp nập đuổi nhau xa dần, mất hút trong tầm mắt. Nghiệp choàng dậy. Tiếng động dừng lại bên ngoài cửa. Bà giúp việc tăng hắng giọng, gõ mấy tiếng lộc cộc. Nghiệp hỏi lớn, vọng ra:

— Bà Cảnh phải không?

— Dạ tôi à cậu.

— Bà vào đi, cửa không có khóa.

Bà Cảnh bước vào, ngo quanh quất:

— Tưởng cậu ngủ nên tôi lên kêu dậy. Chiều nay cậu không đi đâu sao?

— Chiều nay tôi rảnh. Nhưng có thể, tôi sẽ đi lúc gần tối. Khi nắng tắt hết. Bây giờ còn âm ỉ quá. Bà thấy không?

— Dạ, lúc này trời cũng sắp dễ chịu rồi.

Nghiep bước xuống đi loanh quanh trong phòng. Chàng đẩy cánh cửa sổ mở rộng ra. Gió bên ngoài lùa vào với mùi nắng nóng còn nghe thấy rõ bên mũi. Bà Cảnh lần gần một lúc, bỗng nói:

— Ngôi nhà đó đã có người ở rồi cậu. Họ mới vừa dọn tới lúc này.

Nghiep ngạc nhiên:

— Ngôi nhà. Ở phía dưới đường, đối diện với mình đấy à?

— Dạ. Ngôi nhà vẫn đóng cửa im ỉm từ bao lâu nay chứ còn ngôi nhà nào khác nữa đâu?

— Họ mới tới, họ là ai?

— Họ là người lạ. Một gia đình có vẻ ở nơi xa mới tới thành phố này.

— Vui nhỉ.

Tự nhiên Nghiệp thấy có một cái gì khá vui thú trong buổi chiều này. Con đường như có một cái gì đổi khác, nó như mở rộng ra, xinh tươi hơn, rộn ràng những cảm giác. Ngôi nhà đã có người ở. Nghĩ là từ hôm nay Nghiệp không còn thấy cái cánh cổng đóng im lìm kín bưng với đàn hoa giấy hoang phế tả tơi nữa. Mỗi khi vô tình nhìn sang, ngôi nhà có người đi ra đi vào. Khoảng sân có tiếng chân và bên kia đường có tiếng nói. Ngôi nhà đóng cửa đời đời đã có người ở. Con đường có thêm một ngọn đèn thấp sáng.

— Họ có đông không?

— Hình như có hai vợ chồng và mấy người con. Tôi thấy có mấy cô gái lớn. Họ có vẻ là một gia đình công chức, được đổi về làm việc ở đây.

— Như vậy từ bữa nay bà hết thắc mắc về ngôi nhà rồi nhé. Và bà đã có thêm một người hàng xóm ở bên kia đường.

— Chắc họ mua lại ngôi nhà đó.

— Dĩ nhiên. Hoặc là có liên hệ gì với chủ trước của nó chứ.

— Dù sao ngôi nhà cũng có người ở. Tôi thấy có cái gì vui vui chứ không khó chịu khi nhìn thấy ngôi nhà cứ đóng cửa hoài.

(còn tiếp)

đã phát hành khắp nơi:

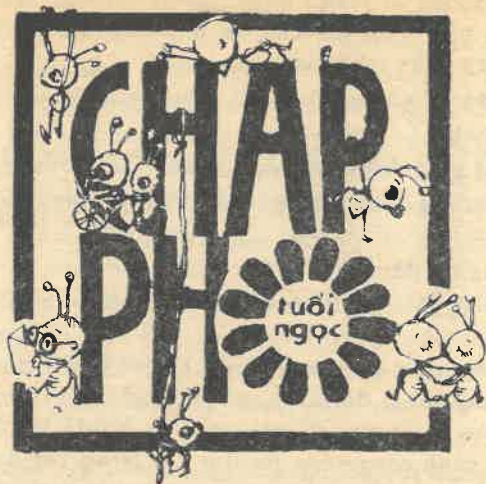
NGƯỜI MẤT BÓNG

truyện của A.D. CHAMMISO

bản Việt ngữ của CÔ LỮ

một truyện dài lạ lùng, không thể thiếu trong mọi tủ sách gia đình.

NGUYỆT QUẾ xuất bản

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG ● QUẢN LÝ : KIẾN CAO CẢNG

dân số thế giới

Dân số thế giới năm 1970 là 3,56 tỷ người so với năm 1969 đã gia tăng 272 triệu. Theo đà gia tăng hai phần trăm này, tới năm 2006 thì nhân loại sẽ tăng gấp đôi.

Thống kê của Liên Hiệp Quốc còn cho biết :

— Từ năm 1967 đến 1968 mỗi ngày loài người tăng thêm 180.000 mạng.

— Một nửa nhân loại sống ở Á Châu.

— Năm 1970 dân số ở miền Đông Châu Á lên tới 765 triệu.

— Dân số tăng nhanh nhất là ở miền Trung Mỹ Châu : 3,4 phần trăm mỗi năm, nhì là Nam Mỹ : 3 phần trăm, ba là Phi Châu : 2,5 và tư là Á Châu : 2,3. Dân tăng ít nhất ở Âu Châu, chỉ có 0,8 phần trăm.

PIANO (cóp)

mẹo vặt bạn gái

— Thức ăn trên bếp vừa nhắc xuống, muốn mau nguội thì bạn hãy để cả tô, đĩa vào trong một cái chậu có bỏ một nắm muối bột. Nước có pha muối sẽ làm giảm sức nóng mau lẹ.

— Các bạn thường phải làm việc hằng ngày, do đó bàn tay thường xù xì và mất hẳn vẻ mềm mại. Vậy mỗi lần làm việc xong, bạn hãy thoa lên hai tay nước cốt chanh tươi trộn với glycerine. Khi dùng mới trộn, chờ nên trộn trước để dành.

— Muốn giữ được vẻ đẹp của vải in luôn luôn như mới, bạn nên giặt theo cách sau đây : Trước hết, vò quần áo dơ trong nước hơi ấm có pha chút muối (10gr muối cho 1 lít nước). Sau đó rửa sạch lại bằng nước lạnh có pha dấm chua (1/2 muỗng canh giấm cho 1 lít nước). Khi đã vắt ráo nước thì bạn nhớ đem phơi trong bóng mát, tuyệt đối đừng phơi nắng.

TRẦN THỊ NHA TRANG

âm nhạc

Có tiếng nhạc trong lời than của đắm say. Có tiếng nhạc trong giọng reo của tuổi ngàn. Có tiếng nhạc trong tất cả sự vật. Nếu con người nghe được, thì thế giới của họ sẽ là tiếng vang của vũ trụ.

LORD BYRON

Âm nhạc có đủ nét duyên đề quyến rũ một người man dã, để làm dịu lòng ghềnh đá và làm ủy mị một là một cây sồi khảng khiêu.

W. CONGREVE

Âm nhạc cao cả hơn sự minh mẫn và triết học.

BEETHOVEN

Âm nhạc là một thứ tiếng động đất giá nhất.

LEOPOLD II

HUỲNH THỊ NGUYỆT XƯA (ghi)

cha nào con nấy

Thằng bé con của một văn sĩ, đang bị cô giáo mắng về bài chính tả đầy lỗi của mình :

— Tại sao cha em là một nhà văn mà em lại viết chính tả đến như thế ?

— Thưa cô ! Đầu phải lỗi tại em, tại vì thợ sắp chữ lộn đấy mà !

— ?? ! ! ? ? . . .

KIẾN CẬN

chữa say rượu

Bỏ nào lỡ có ông anh hay làm bạn với lưu linh muốn khỏi nhọc nhằn mỗi khi ông ta say thì hãy theo kế này : bỏ hãy lấy một ly nước pha ít muối rồi nhỏ thêm hai chục giọt nước đài quỳ (ammoniaque) cho uống, Thúy cam đoan « ông anh quý » sẽ tỉnh táo lại ngay trong vòng ít phút sau. Chắc ông ta sẽ phục lẫn cô em giỏi đấy.

CAO THỊ THÚY

VẤN : Kiến Vàng ơi, tại sao người ta hay vì von bọn con gái chúng tôi là hoa hồng. Sự vì von đó phía nào sẽ bị chạm tự ái. Hoa hồng hay là con gái ?

NGÔ THÚY AN (Gia Định)

ĐÁP : Hoa hồng và con gái có những đặc tính đại khái giống nhau như : đẹp, thơm và phiền phức rắc rối khi chạm tới (có gai). Hoa có mùa cũng như con gái có thời. Hoa tàn thì bị bỏ quên ở xó nhà, sọt rác. Con gái hết duyên thì ... ngồi mà khóc. Còn một đặc tính nữa là hay ganh tị, điều đó chứng tỏ ngay trong câu hỏi của bạn đó.

VẤN : Kiến Vàng ơi, câu hỏi hóc búa đây, bỏ giai như ta liệu có chiếm được chỗ ngon lành trong xã hội không ?

N.V. NGH. (Saigon)

ĐÁP : Bỏ giai chỉ đất ... con gái thôi. Thời này là thời của Tỷ phú, Tướng lãnh và Tiến sĩ. Bạn nên đập gương đi là vừa.

VẤN : Kiến Vàng à, đã đi cả 100 mỹ viện mà vẫn không làm sao sửa được cái cổ mình cho nó dài thêm một tí. Chỉ cho mình cách nào với.

KIẾN NỮ (GL)

ĐÁP : Hãy viết thư cho Tuổi Ngọc và đợi trả lời. Hãy viết bài cho TN và đợi bài mình được đăng. Cam đoan bạn sẽ hài lòng.

đánh cờ

Ông bác sĩ khám bệnh nhân, thấy có những vết bầm tím nơi ống quyển, hỏi :

— Ông thường chơi môn thể thao gì, đá banh hay đua xe đạp?

— Dạ, tôi đánh cờ tướng với ông già vợ !

PIANO

những bệnh viện lớn

— Trung tâm Y Khoa lớn nhất thế giới là Trung Tâm Y Khoa Chicago (Hoa Kỳ, Trung Tâm Y Khoa này có diện tích 418 mẫu Anh, gồm 5 bệnh viện chứa 5 600 giường nằm cho bệnh nhân và 8 trường chuyên nghiệp với hơn 300 sinh viên.

— Bệnh viện lớn nhất thế giới là bệnh viện Darderyd ở miền Bắc thủ đô Stockholm, Thụy Điển. Năm 1969 bệnh viện có tất cả 12 000 giường cho bệnh nhân.

— Bệnh viện chữa bệnh thần kinh lớn nhất thế giới là bệnh viện Pilgrim State ở gần Nữ Ước với 12.800 giường nằm cho bệnh nhân.

— Bệnh viện hộ sinh lớn nhất thế giới là bệnh viện Kandang Kerbau ở Tân Gia Ba. Bệnh viện hộ sinh này có 239 cô mụ, 156 giường dành cho các trường hợp khó sinh, 388 giường hộ sinh.

Năm 1969 số trẻ em sơ sinh ra đời tại bệnh viện này là 36.427 và con số kỷ lục là 39.856 trẻ sơ sinh trong năm 1.966. Trung bình mỗi ngày có đến 109 trẻ em chào đời tại đây.

du lịch

Hơn bất cứ ai từ trước đến nay, ông Hart Rosdel sinh năm 1915 ở Illinois Hoa Kỳ, là người đã đi qua nhiều quốc gia nhất trên mặt đất. Từ năm 1934 ông đã du lịch qua 209 quốc

gia khác nhau. Đến ngày 1-9-1970 ông đã đi tất cả 1.256.000 km.

NGUYỆT XUA

cụ lý và chữ nho

Một bữa nọ cụ Lý đi ăn giỗ. Đến nhà có giỗ và khi bước vào bàn thì đã có ba người ở đấy. Cụ Lý lầm bầm :

— Được đa ! Ba người là tam tài thêm mình là tứ quý. Tốt quá.

Liên sau đó, một người khách nữa vào.

— Thêm một người nữa là ngũ hổ, cũng chẳng sao cả ?

Đến khi có người nữa vào, thì cụ Lý bước đến kiểu chủ nhà ra về.

— Đâu có được như vậy ? Bàn ăn mà có sáu người hóa ra là lục súc hay sao ? Tôi phải về mới được.

Chủ nhà lật đặt nhét thêm một người nữa vào :

— Thôi thì bây giờ đến bảy cụ thành thất hiên rồi, đâu còn kiên cử gì nữa cụ Lý !

Một chốc sau lại có người đến. Chủ nhà chạy đến biện bạch :

— Sơ cụ Lý kiên cử nên tôi mới thêm cụ này cho đủ bộ bát tiên.

Kết quả là hôm đó bát tiên đều đói meo.

KIẾN CẬN

mách giúp bạn ngọc

Bạn ngọc ơi, nếu bỏ nào phải nhúng tay vào chỗ bẩn, chắc bực mình lắm nhĩ ! Đây này, Thúy xin mách cho bồ một cách : bồ hãy cấu móng tay vào cục xà bông, tuy khó chịu một chút (nhớ đừng nhăn mặt nhá) những chất bẩn không đóng vào kẽ móng tay bồ được. Thí nghiệm thử nhá !

CAO THỊ THÚY

SƯU TẦM

HẠNG NHỆ

tơ tầm

Nguyên thủy xuất xứ của tơ là nước Trung Hoa. Năm 2698 (trước Thiên Chúa giáng sinh) bà Nguyên Phi Luy Tồ (người Âu châu dịch là Loui Tsé) vợ của Hiên Viên (Huang Tsi) Hoàng đế, một buổi sáng đi dạo chơi ngoài vườn, bỗng thấy trên một cây dâu có vô số những cái ồ kết bằng sợi màu vàng, óng ánh đẹp quá. Bà lấy một ồ vào xem và ngâm nước nóng, gỡ ra được một sợi tơ vàng dài và chắc. Bà để ý xem các ồ khác trên các cây dâu và khám phá ra loài tầm rồi bày ra nghề nuôi tầm và kéo tơ. Bà dạy cho dân chung nghề này và từ đó nước Trung Hoa là nước đầu tiên sản xuất ra tơ để may quần áo.

Người Hy Lạp thì lại cho rằng tơ tầm do một người đàn bà cổ Hy Lạp, tên là Pamphilie đã khám phá ra con tầm lần đầu tiên tại đảo Cos. Nhưng sự thực thì đây chỉ là một loại sâu làm kén, không phải là con tầm.

Từ khi Hoàng Hậu Luy Tồ khám phá ra tơ tầm, phong trào trồng dâu nuôi tầm, và quay tơ rất thịnh hành ở Trung Quốc và người Tàu đã

sản xuất rất nhiều tơ, nhưng họ vẫn giữ kín cái bí mật của con tầm và nghề kéo tơ. . . .

Mãi đến 3250 năm sau (vào khoảng năm 553, sau Thiên Chúa giáng sinh), vài ba ông Cổ đạo Gia Tồ, người Hy Lạp, đi truyền giáo bên Tàu, mới lên lút đem về xứ được một mớ bướm tầm và nhiều cành dâu. Họ trồng dâu và bắt chước nuôi tầm. Sau đó họ mở thêm các sở trồng dâu và nuôi tầm ở Athènes, Thèbes, Corinthes. Phong trào nuôi tầm, trồng dâu được vua Hy Lạp khuyến khích và cổ động rất nhiều. Tỉnh Péloponnèse trồng dâu nhiều hơn hết, được cái vinh hạnh đổi tên tỉnh ra thành Moree (Tỉnh Dâu, do chữ Hy Lạp : Mure là cây dâu. Latin là Murus).

Sang thế kỷ XII, vua đảo Sicile (Địa Trung Hải) là Roger, kéo binh sang đánh Hy Lạp, chiếm cứ Athènes và Moree, nhổ cả mấy vườn dâu và đem mấy vạn con tầm về nuôi tại Sicile và dần dần tràn sang Ý, Espagne rồi đến Pháp. Nhà dệt tơ đã được mở đầu tiên trên đất Pháp năm 1470 dưới thời vua Louis XI tại Lyon, rồi đến Montpellier, Paris. Năm 1599, dưới thời vua Henri IV, trong vườn thượng uyển Tuileries đã trồng được 20.000 cây dâu lấy gốc ở Sicile.

PIANO

Kiến Vàng sẽ ồn ào trong một thiên phóng sự rất thời thượng :

CON TRAI, CON GÁI

khởi đăng từ Tuổi Ngọc 102

còn lại những gì

MIỀN DI

Anh ạ!

Nha Trang ngày về, đẹp lắm. Trời bàng bạc, gió bàng bạc, chỗ hẹn êm đềm lời gió. Nhưng anh, người cũ đã xa xăm nơi xa lạ nào?

Em đến giữa vùng biển trời mênh mông xưa cũ đó. Nhắm mắt lại. Và mơ. Ôi! gió đang đưa tình năm cũ của ta lại, tình đi phương xa quá giờ tình chợt về bao nhiêu đắng cay, chua xót cũng đổ về. Phải chăng chúng ta đang gặp nhau, giữa bãi ngập lời ru gió.

Anh ạ!

Còn nhớ bao nhiêu tờ thư anh viết, trên những lá vàng « hỏi xem người tình tôi bao nhiêu tuổi nhỉ? Tôi muốn làm một đám cưới cho hai ta. Nước ở đại dương làm chừng... » Đời sống vốn không giống ước mơ chúng ta, hai ta vào hố sâu đồ vớ, ôi? Đại dương một thời chừng kiến ngọt bùi!

Biển không giữ mãi tình ta như anh nói đâu. Ở tối, sáng ra biển xóa bao nhiêu vết tích rồi. Chỉ có người cũ ra đây lòng cuồng điên vì nhớ ôi dấu người! Đâu ân tình cũ! Chờ hoài nhau trong mơ. Nhưng có bao giờ thấy nhau lần nữa. Lòng cũng buồn quá đôi như hôm nào chợt đem theo thơ tình đọc lại. Anh ạ! Có đem thơ tình ra trải dài để được khóc, được buồn, được chua xót?

Trong đời chúng ta đã lạc mất nhau. Dường như ngày chia tay chẳng buồn bã. Ở tuổi nào, tình phải tan vì chúng có gì bền lâu đâu phải không? Em như con sóng nhỏ chợt trở về bờ cũ, bồi hồi nhớ lại một trời đã trải qua. Người tình ngỡ quên lãng, nhưng người chợt trở về giữa nơi thân yêu cũ, giữa hồn người cũ. Anh ở đâu hử? Em còn gục đầu được, nghẹn ngào khóc, thất thanh gọi anh yêu ơi! Chúng ta chỉ còn lại chút phiền buồn phiền, những ngậm ngùi giữa trái tim đau.

Nha Trang! hôm nay trở về, em sống lại hạnh phúc bất được. Ngày nào ta gặp gỡ nhau! Những sáng đợi, chiều đưa, giận hờn thương nhớ. Biển in dấu chân ta, hai linh hồn quện khời. Ở đây anh đã hôn em, môi anh vụng về, chúng ta hôn nhau bằng tình yêu, và tình thì hát vụng về như hai ta vậy.

Chúng ta đã nghìn trùng xa cách, anh ạ! Cuộc tình sau này em mới biết tựa gió, mây trôi nổi một lần rồi thôi. Em có còn tiếc xót gọi mãi anh, anh ơi, cho em gọi mãi anh ơi! Khi thư tình trải lại, khi lòng trải lại tình xưa.

Rồi cũng phải về, thôi nhé! Hôm nay biển ạ! Em đã khóc cho tình, hãy xóa cho dấu vết này. Hôm nay biển gọi bao ngọt bùi. Sáng mai hãy đi xa dặm dài đừng trở lại nữa. Và rồi, anh ạ, tình còn lại gì?

MIỀN DI

LỜI THÚ TỘI VỚI MỘT NGƯỜI • LÊ VINH NGỌC

đầy qua một cuộc tình buồn
vẫn còn gợn lại trong hồn chút đau
cứ trông những sáng mưa mau
những chiều nắng muộn giọt sầu bên song
nhựa cây khóc lá chảy ròng
thân tôi vẫn đọng mấy giòng lệ đưa
ngồi buồn vẫn cứ trông mưa
dù trời nắng tạnh sợi thừa gió mềm
tôi ngồi che khuất bóng đêm
che thân mộng đã ứa mềm róc mơ
tôi ngồi nghe tuổi dòng đưa
nghe môi đắng nụ đợi chờ vàng khô
cội tình vừa trở nụ hoa
hương chưa đủ ngát đời đưa xuống buồn
trái tim mọc cánh thường luồng
xiết chưa đủ chặc máu tuôn đầm đìa
cuối cùng một cuộc ử ẻ
thôi đi cũng đừng, thôi về cũng xong

LÊ VINH NGỌC

NGUYỄN TUẤN ANH

QUỐC VIỆT

Thanh niên nam nữ thời đại này thường bị lôi cuốn, đầu độc bằng những thuyết hiện sinh, phim ảnh, sách báo đồi trụy, nhằm nhĩ nên ham thích hưởng thụ vật chất dù thấp hèn. Chiến tranh cũng là thủ phạm đáng kết tội. Cháu phải có can đảm dứt khoát từ bỏ thói xấu đó mới được, vì lẽ phải tự cứu trước khi nhờ thầy thuốc và được phẩm. Hãy chọn bạn, chọn môn thể thao mà chơi. Càng để lâu càng có hại khi tới tuổi lập gia đình.

AVE MARIA (Gia Định)

Mộng ước trở thành y tá của cháu thật thực tế và chứng tỏ cháu rất giàu lòng thương người. Tùy theo loại y tá mà điều kiện học vấn, thời gian huấn luyện... thay đổi khác nhau. Nếu muốn trở thành y tá Quốc Gia thì hình như (nếu chú không lầm) cháu phải có Trung Học Đệ I Cấp hay Tú Tài I, phải qua 1 kỳ thi của Bộ Y Tế và sẽ được huấn luyện trong một thời gian không quá 02 năm. Còn nếu chỉ muốn trở thành y tá để

giúp việc trong phòng mạch tư thì hãy gắng tìm một vị Bác Sĩ chịu chấp nhận dạy nghề trong vòng mấy tháng là đủ. Bằng hàm thụ hay qua các khóa huấn luyện của các Hội tư, Hội Hồng Thập Tự cháu cũng có thể mãn nguyện — Rất vui mừng khi được tin cháu chính thức trở thành người trong đại gia đình y tế.

TÔN NỮ THÚY QUỲNH (Nha Trang)

1— Thú thực cho tới ngày nay chưa có thần dược nào giúp cho trí nhớ đang từ mức thật thấp mình mẫn vọt hẳn lên, mà chỉ có những thuốc giúp tăng cường chút đỉnh hay bồi bổ cho não bộ mà thôi. Cháu có thể tùy ý lựa chọn trong số tên thuốc liệt kê sau đây để dùng trong kỳ thi: Tigrinan, Cervotonic, Acide Glutamique, Gammalon... Phương thuốc hay nhất cho trí nhớ là sự kiên nhẫn, chăm chỉ và học theo phương pháp.

2— Thiếu tự tin (thần kinh yếu) nên hay run sợ. Nếu thật thuộc bài thì lo gì thầy giáo gọi hay nạt. Tạm uống Pertranquil.

AI MY (Phan Thiết)

Sà bông thơm Cadum hay sà bông trầm Santal là những loại nổi tiếng từ lâu, cháu dùng thử xem sao.

D.H. (Thiên Đường)

Hãy chịu khó nhảy và leo dây, đồng thời bơi lội hàng ngày, 2 hạ chi sẽ rắn chắc và thon lại. Nếu cháu lười quá thì chú chả còn biết nói sao. Trong trường hợp này nếu cháu giàu tiền thì hãy tới mỹ viện nhờ dùng máy riêng lăn đùi cho nhỏ.

TRẦN BÌNH (Saigon)

1— Bạn cháu đáng bị đánh đòn vì đang ở tuổi đèn sách mà lại mắc một trong số 4 bệnh phong tình. Tiểu ra mủ là triệu chứng rõ rệt nhất của bệnh lậu (Blennorrhagie). Bệnh này rất nguy hiểm và hay lây. Nhiều biến chứng rất đáng ngại: mù mắt, đau khớp xương, đau tim. Muốn trị trước hết phải nghỉ ngơi, giữ vệ sinh cẩn thận 2 bàn tay (thoa cồn), đừng mó tay lên mắt. Kiêng tôm cua biển, nấm cam, cà chua v.v. Tuyệt đối cử rượu la de. Uống 1 liều lớn (P-10 viên, mỗi ngày) Thiazomide. Chích 1.000.000 đơn vị Pénicilline mỗi ngày. Thuốc trụ sinh khác như Auréomycine hay Terramycine cũng rất công hiệu.

2— Mào gà đó chỉ rụng đi bằng cách chắm thuốc Nitrate D'argent hay đốt điện.

3— Cháu phải kiên nhẫn tập luyện cả năm và uống thuốc dầu cá viên (Mayocod) cho đều mới mong cao thêm.

HUỲNH MINH NGUYỆT (Saigon)

1— Cháu phải tới nhờ một Bác sĩ chuyên về Tai — Mũi — Họng khám

xét kỹ lưỡng bệnh mũi của cháu để tìm rõ căn nguyên mới mong điều trị kết quả.

2— Muốn trị bệnh ngứa, tạm thời cháu có thể uống Incidal hay Allergina hay Périactin, chích Hyposulfène và kiêng tôm, cua biển. Nhớ thoa chỗ ngứa bằng Fongéryl.

THÁI BÌNH (Bình Dương)

1— Những vết trầy da thông thường nếu không giữ cho sạch, sẽ làm mủ vì nhiễm trùng. Các vết thương đó không phải là mụn ghẻ cháu ạ. Hãy dùng sà bông rửa sạch vết thương rồi chắm thuốc đỏ (Mercurochrome) hoặc rắc bột Sulfamide hay trụ sinh và bôi một chút thuốc mỡ Auréomycine sẽ mau lành. Nên uống thêm T.T. Mycine hay Auréomycine.

2— Tránh táo bón, ngủ nhiều, cử thuốc lá, cà phê và không nên thức khuya sẽ bớt nhức đầu. Cũng nên đi khám Bác sĩ nhờ đo áp huyết. Một chút thuốc trấn thống như Pyrèthane hay Aspirine sẽ đem lại kết quả tốt.

3— Rửa bằng thuốc sát trùng Aseptol và tắm hàng ngày sẽ khỏi. Có thể bôi thuốc Cortibion.

PHẠM ĐĂNG THANH (Saigon)

Chân bị sưng phù, mủi, tê, vẹo không biết đau... không khéo cháu mắc bệnh phù thũng (Béri — Béri) rồi đấy. Bệnh này khá nguy hiểm vì có thể gây biến chứng tim. Bệnh do sự thiếu sinh tố B1 bởi ăn gạo già quá kỹ gây ra. Muốn trị phải ăn gạo lức, uống Bévitine, chích Strychnal B1 Fort và thuốc lợi tiểu như Théobromine. Nhớ thử nước tiểu để tìm lòng trắng trứng (Albumine).

NGUYỄN THỂ

bằng cấp mỹ

(liếp theo kỳ trước)

1— Xin cho biết các chữ B.A, M.A, M.B.A, M.S, Ph.D là những chữ gì viết tắt ?

2— Xin phân biệt rõ ngạch chuyên viên và cán sự ngân hàng đã đề cập trong Tuổi Ngọc số 95.

(CÔNG — Sinh Viên CTKD)

1— B.A. là Bachelor of Arts.

M.A. là Master of Arts.

M.B.A. là Master of Business Administration.

M.S. là Master of Sciences.

Ph.D. là Philosophy Doctor

Những chữ Arts, Sciences và Philosophy ở đây dùng theo nghĩa nguyên thủy vì các cấp bằng nói trên đã có từ lâu trong chế độ giáo dục Anh quốc. Ngày xưa có các chữ đó đủ đề chỉ các ngành học vì các ngành chưa được chuyên biệt hóa như ngày nay. Riêng chữ Philosophy chỉ sự hiểu biết và một người đậu Ph.D. kể như là một nhà thông thái hiểu biết mọi sự việc trong đời sống. Ngày nay, ngành học nào cũng đi tới chỗ chuyên biệt, nên

muốn chỉ một cách chính xác, thường người ta phải ghi thêm ngành học chuyên môn. Thí dụ : B.A in Sociology; M.S. in Chemistry; Ph.D. in Law, in Economics...

3— Trong số 95, có nói tới hai hạng nhân viên cao cấp tại Ngân Hàng :

Các chuyên viên do một sự tuyển dụng và bổ nhiệm đặc biệt, hoặc vì các đương sự đỗ bằng chuyên môn cao cấp tại ngoại quốc chính phủ muốn mời về giúp việc trong nước; hoặc vì họ lâu năm kinh nghiệm và có khả năng đặt biệt về Ngân Hàng cần phải cho họ một chức vụ và một mức lương đặc biệt họ mới chịu cộng tác. Số chuyên viên này không có nhiều.

Các cán sự tương đương với công chức hạng A, là nhân viên trong ngạch, tuyển dụng theo thủ tục thông thường với điều kiện là tối thiểu phải có Cử Nhân. Dĩ nhiên những ứng viên có cấp bằng chuyên môn như Thương Mại, CTKD, có nhiều hy vọng trúng tuyển hơn những người không có chuyên môn như Luật chẳng hạn.

anh chỉ yêu đầu

truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Trường nhận còi inh ỏi khi qua mặt hai người con gái chở nhau bằng xe đạp trước mặt và đưa tay vẫy họ trước khi lao vút đi. Hấn hỏi tôi :

— Dễ thương đấy chứ.

— Ai vậy ?

— Hai nàng mà mình mới nhắc tới đó.

— Sao cậu không ngừng lại. Kia, bình như họ vẫy cậu.

Trường nhấn ga cho xe vượt một ngã tư, nói :

— Ngừng lại nguy hiểm lắm cậu biết không, lần trước cũng một lần gặp hai chị em chở nhau như vậy, mình đứng lại nói chuyện một lát, họ liền bắt mình khiêng xe của họ bỏ lên xe mình rồi chở họ đi vòng vòng khắp phố.

— Vui phải biết.

— Vui nổi gì. Về nhà kể cho nhỏ Liên nhỏ Chúc nghe, hôm sau chúng tôi bắt chước cái trò đó. Khiêng xe đạp bỏ thùng sau xe mình bắt chở lên phố cho chúng đi. Ưc muốn chết.

Qua góc phố, Trường dừng xe lại mua một gói thuốc. Hấn chỉ cho tôi :

— Cô bé ngồi đọc sách xinh quá kia.

Tôi nhìn lên khung cửa sổ trên cao, một người con gái nhỏ cúi đầu trên cuốn sách, khuôn mặt bị mái tóc che khuất một phần. Hình ảnh đó làm tôi bắt nhớ tới Chi và khung cửa nơi em ở. Một lần Chi đã nói với tôi, phòng em ở trên lầu, có một cửa sổ phía sau nhìn xuống con đường nhỏ đầy hoa quỳ vàng. Em hay ngồi ở đấy nhìn đám trẻ con vào mỗi giờ vào học và tan học. Chúng đi theo cha mẹ hoặc anh chị. Có khi chúng đi một mình và có thể là khóc suốt quãng đường. Nhìn chúng đeo cặp trên vai dễ thương ghê nơi.

— Cậu không phải về nhà ngay chứ ?

— Chi vậy ?

— Cậu làm tài xế cho tôi một quãng đường cần thiết được không ?

Trường ngó thẳng tôi một giây, khẽ cười :

— Được chứ.

Xe ra khỏi khu chợ, tôi nói Trường rẽ phải rồi rẽ trái mấy lần. Hắn la to lên :

— Đi đâu mới được chứ, bạn ?

— Thì cứ theo người ta, làm gì mà sốt ruột vậy.

Trường cho xe chậm lại ở một ngã tư. Hắn cười, tay hờ hững trên vô lăng :

— Nơi ta ở ta rành rẽ từng đường, bạn ta muốn đi đâu ta chỉ cần kẻ khẽ một đường thẳng là tới ngay.

Tôi đã định nói với Trường nhưng cuối cùng tìm ra được con đường quen thuộc, tôi nói với hắn :

— Cứ đi thẳng đây đi.

Trường nhún ga, cười lớn :

— Thế thì ta biết bạn ta muốn đi đâu rồi.

— Xạo.

Tuy nói thế nhưng tôi hơi chột dạ. Có thể nào Trường biết nơi tôi sẽ tới. Có thể nào đây là con đường độc nhất dẫn đến Domain de Marie. Trường nhìn thẳng, miệng mỉm cười. Lâu lâu mới có dịp được chiều bạn ta. Xe qua khu Bưu điện, thư viện rồi leo dốc. Xe qua chỗ cây gỗ đổ, qua thế giới bé nhỏ quen thuộc của chúng tôi những ngày chủ nhật. Xe chui dưới bóng những cành thông đan kín trên đầu, qua cây cầu xi măng nhỏ dưới chân dốc. Lát sau đó xe đưa tôi đến khu nội trú Chi ở. Bên này đường là nhà nguyện và đối diện là những dãy nhà một tầng với hồng với những hành lang sâu hun hút nằm bên kia. 12 giờ rưỡi hơn, nắng rực rỡ trên các mái ngói đỏ, nắng thấp sáng những hạt bụi vàng tung lên ở con đường đất mà xe chúng tôi vừa quẹo vào. Con đường mà vào những giờ vào học và tan học Chi đã thấy những bọn trẻ con ngang qua. Tôi ngược lên, cố tìm một khung cửa sổ là cửa sổ phòng Chi mà tưởng tượng có Chi đang đứng ở đó. Nhưng không. Một dãy cửa sổ dài đóng kín mít, cảm lạnh. Giờ này có lẽ Chi đang ngồi ở bàn ăn hay với bạn bè đã trở về phòng, đóng cửa chuyện trò vật đời giấc ngủ trưa.

Tôi thật là ngớ ngẩn. Xe vòng hết con đường đất đi ra một khu cư xá, tôi nói với Trường :

— Bây giờ cậu có quyền kẻ một đường thẳng ngắn nhất về nhà.

Dừng xe lại lẽ đường, sát một cổng nhà đầy hoa cúc vàng, Trường ngó tôi đắm đắm :

— Như thế thôi sao ?

Tôi nhìn ngơ ra đám hoa vàng trước cổng :

— Chẳng có gì quan trọng cả.

Rồi quay phắt lại với Trường :

— Phiền cậu lắm không ?

Chiếc xe vọt ra khỏi lẽ đường, lao đi. Trường nói lớn :

— Lâu lâu mới có dịp được chiều bạn ta, mà bạn ta thì luôn luôn khó hiểu vậy. Cảnh vật bị cắt nát gẫy vụn hai bên đường. Trường rủ tôi về nhà hắn ăn cơm rồi chiều đi xi-nê nhưng tôi từ chối. Tôi không thích nghĩ tới bất cứ

chuyện gì bây giờ. Bây giờ tôi chỉ muốn trở về ngay phòng mình, trải dài người trong nỗi nhớ Chi. Nỗi nhớ tuyệt vời. Nỗi nhớ bỗng ngọt biến thành say ngất.

Chi ngả đầu trên vai tôi, trách móc :

— Sao mãi chả thấy anh tới đón Chi ?

— Chi có chờ anh không ?

— Chi khóc hoài. Bộ anh bận chuyện gì hở ?

— Ừ... anh bận.

— Anh bận rồi anh quên luôn Chi chứ gì.

— Anh vẫn nhớ Chi. Nhớ lịm người.

— Sao anh không tới đón Chi. Anh bận đến thế ư.

— Không phải vậy...

— Anh dối Chi.

— Anh không dối Chi đâu. Nhưng anh cũng không thể nói gì hơn được cho Chi hiểu.

— Anh giấu Chi.

— Đến lúc rồi tự dưng Chi nhận ra. Đời sống thường là không đơn giản như nỗi nhớ và những hạt nước mắt. Chi thấy không, một đám sương mù trước mặt...

— Chi không hiểu.

— Rồi đám sương mù sẽ dày đặc mãi thêm. Đám sương mù ở giữa chúng ta.

— Chi không hiểu.

— Anh sợ rồi có lúc đám sương mù che khuất chúng ta. Hai đứa mất nhau. Và chúng ta biến thành những cụm sương mù lạnh buốt.

— Chi không hiểu. Chi không biết mọi điều.

Tôi nắm tay Chi, bóp mạnh. Chi bật khóc đau đớn trên vai tôi.

Nhưng còn lại chính là bàn tay mình trong bàn tay mình. Tôi hiểu tôi phải làm gì. Buổi sáng tới trường sách vở lớp học lờ lững và bạn bè nhẹ tênh bay bổng. Buổi chiều tôi lại nhà Trường mượn cái xe đạp của bọn con gái nghĩ rằng sẽ lên phố sắm sửa vài thứ lật vật.

Chúc hỏi tôi :

— Chúc đợi mãi, mấy tuần lễ nay sao anh Trường không dẫn công chúa dễ thương của anh tới chơi.

Tôi vờ hỏi :

— Công chúa nào cơ ?

— Anh còn giả vờ nữa.

— Vờ gì mới được nhỉ.

— Chứ còn công chúa Anh Chi anh cất đâu rồi ?

— Đây nè.

Tôi móc túi ra một cục kẹo đưa cho Chúc. Chúc vờ lấy reo lên :

— Ồ, dễ thương quá.

Để thương như một cục kẹo. Một công chúa đã biến thành cục kẹo để nằm trong túi áo, để ngậm ngọt ngào trong miệng. Em muốn nuốt chửng quá anh Trường ơi. Điều đó phải để tôi nói. Chúc reo «a» to.

— Chị Liên đâu rồi?

— Chắc chị ấy còn ngủ.

— Ngủ kỹ thế cơ à?

— Có khi 5 giờ cũng chưa thêm bò dậy ấy chứ.

Tôi theo Chúc lên lầu. Chúc đập cửa gọi chị Liên ơi, anh Huy tới. Tôi nói, để cho chị ấy ngủ và ra ngoài ban công nhìn xuống vườn sau nhà. Lát sau Liên trở ra, mặt phờ phạc. Nàng ngồi xuống chiếc ghế mây đặt trong hàng hiên, luôn những ngón tay và kêu nhưc đầu quá.

— Nhưc đầu quá mi ơi.

Liên ngả đầu vào cánh tay Chúc (con bé đang ngồi ở cái dáng nửa người dựa trên vai ghế). Chúc vỗ về vai chị:

— Bộ hoài, chị. Hôm nay chưa thay phim mới mà chị.

Liên hất cánh tay em ra:

— Mi chuyên môn xuyên tạc, ta nghỉ chơi mi ra.

Chúc bỏ chỗ, chạy lại dựa người vào lan can bắt chước thế đứng của tôi, bấu môi:

— Chị ấy hay làm nũng ghê đi ấy, anh Huy. Chả ai chiều chị ấy nổi. Tôi cười với Chúc:

— Nói thế chứ.

Chúc đứng trước mặt tôi:

— Anh chiều nổi chị ấy không?

Tôi trừng mắt, nhìn thẳng và mắt đưa con gái đối diện để nghĩ rằng mình khỏi bị... bắt nạt:

— Bao giờ cũng thế hết, cô ạ. Luôn luôn có một người sinh ra để chiều chuộng một người.

Hình như Liên cảm động. Hình như câu nói ấy là điều mới lạ đối với Liên. Tôi thấy nàng dấu mặt vào mái tóc, cúi xuống. Nỗi dao động của một người con gái mà tôi ít có dịp được bắt gặp, được sống với. Ở Saigon tôi có một người bạn gái tên Quỳnh. Chúng tôi ít khi gặp, ít khi nói chuyện. Nhà nàng ở cùng ngõ mà thỉnh thoảng chúng tôi cũng nói chuyện giao hữu... bằng mắt, mỗi khi tôi ngang qua hay có dịp nàng sang chơi với chị Hà. Có một lần Quỳnh khiến tôi dao động đôi chút, đó là lần nàng viết đầy đủ tên nàng trên mép cuốn vở nháp tôi để trên bàn. Tôi có đề ý đến một vài người con gái khác nữa mà tôi còn nhớ. Cô học trò trường bên cạnh, thời mà trường nàng mỗi thứ hai còn đổi đồng phục màu thiên thanh, nàng ngồi gọn trên chiếc xích lô đi ngang qua cổng trường tôi. Lúc ấy tôi đứng ở lưng chừng cầu thang, có một khung cửa sổ nhìn xuống con đường Nguyễn Bình Khiêm vun vút hai hàng sao. Thuở đó tôi là chủ học trò ngu ngơ hết sức, chẳng bao giờ dám nhìn thẳng vào mặt một người con gái mà mình không quen. Và mới năm rồi chứ đâu đã xa gì lắm, tôi còn cuống lên khi ngồi họp với ban báo chí của các trường nữ, bị bạn bè «kiểm thảo» gay gắt là để người ta bắt nạt.

Và, đề rồi có một điều phải thú thực. Từ ngày quen biết Anh Chi, tất cả những người con gái mà tôi gặp, tôi nói chuyện với, chỉ vài phút sau, chưa đầy một câu nói, tất cả họ đều bắt tôi nhớ tới Anh Chi.

Cũng như lúc này đây tôi đang nhớ tới em. Người con gái nhỏ bé đã là cái bóng lớn đè nặng trên trái tim đời tôi, đôi lúc tưởng như sẽ ngạt thở... Chết mất.

— Anh Huy, anh Huy, tối nay ở đây ăn cơm rồi chơi domino với bọn này nha. Bố mới cho bọn này một bộ domino bằng ngà đẹp lắm.

Chúc ôm bộ bài ra khoe, cái miệng nàng không chịu nhường cho ai một câu nào:

— Lát chị Liên nấu chè nha chị Liên. Em thích vừa đánh bài vừa có cái gì ăn. Anh Huy nhất định phải ở lại chơi với bọn này đấy.

Tôi xóc xóc hai con bài ngà trong lòng tay:

— Tôi không biết chơi cái trò này.

— Anh Huy xạo.

— Thiệt mà.

— Chắc anh hay chơi xì phé như anh Trường chứ gì.

— Tôi cũng không biết thứ đó.

— Anh xạo.

— Thiệt mà, tôi chỉ biết chơi có một trò chơi là chơi cờ cá ngựa.

Chúc reo lên, trò chơi đó con nít thấy mờ. Ủ, con nít thấy mờ. Tôi trả những con bài vào hộp cho Chúc.

— Chúc biết tôi hay chơi trò con nít ấy với ai không?

Chúc lắc đầu, ai mà biết. Nhưng bỗng như nàng khám phá ra được chuyện bí mật, reo to lên:

— Anh Chi phải không?

Tôi đưa một ngón tay bảo Chúc khẽ chứ, để Liên ngồi nghỉ. Nãy giờ Liên vẫn ngồi làm như về thản nhiên trong câu chuyện giữa tôi và Chúc, chợt nàng ngẩng lên như muốn tham dự. Chúc vẫn lớn cái miệng:

— Nhưng phải Anh Chi không đã?

Tôi gật đầu cười:

— Tôi chơi với người ta mà ngựa cứ bị về bét hoài.

Chúc tròn xoe mắt:

— Để thương ghê!

Liên hơi mỉm cười với câu chuyện. Nhưng sau đó nàng lại kêu nhưc đầu quá và đứng dậy đi vào. Tôi hỏi Chúc:

— Anh Trường có nói đi đến bao giờ về không Chúc?

— Ông ấy đi lúc nào về lúc nào về lúc nào chỉ có cái chân ông ấy biết. Anh cần gì, em nhắn cho.

— Nhắn thì chả có gì để nhắn. Nhưng cần thì có chuyện cần.

— Chi vậy anh?

Tôi ngần ngại hỏi:

— Nhà Chúc có xe đạp phải không?

— Vâng, có hai cái, một của em và một của chị Liên.

(còn tiếp)

TÒA SOẠN

● **ÁI BẮC (Quảng Ngãi)** : Tuổi Ngọc còn cầm cự được. Chưa bị thăm đến độ phải trở thành bán nguyệt san đâu. Cháu chỉ cần gửi bản dịch, không cần phải gửi nguyên tác. Tòa soạn đã nhận được địa chỉ của cháu rồi.

● **TRINH HỒNG (Saigon)** : Ở tòa soạn không còn số báo cháu hỏi. Bây giờ TN không đóng tập để bán nữa. Chờ báo cũ trả về tòa soạn sẽ gửi biếu cháu.

● **TAM ANH (Qui Nhơn)** : Cảm ơn lời khen của bạn. Tòa soạn lúc nào cũng cố gắng. Anh em ai cũng thương tờ báo cả và lúc nào cũng yêu thích công việc mình làm. Có gì bạn cứ tiếp tay cho TN.

● **DO AN (Sadece)** : Bài cháu phải nhớ viết trên một mặt giấy. Viết hai mặt không thể nào sắp chữ được. Trong khi chờ đợi bài xem có được đăng hay không, cháu có thể gửi thêm bài mới. Không có gì trở ngại cả.

● **NGUYỄN NGUYỄN (Sadece)** : Cháu gửi cho Tuổi Ngọc, ghi đúng địa chỉ là bài cháu bảo đảm vào đúng ngăn kéo TN.

● **LÊ KHÔI NGUYỄN (Đà Nẵng)** : Lần quá mới lại đọc được thư của bạn. Không ngờ vẫn còn nhớ TN. Cảm ơn về những lời chúc đẹp.

● **NGUYỄN HUY CHƯƠNG (Cần Thơ)** : « Gửi bài cho Tuổi Ngọc còn là một cách ràng buộc thân ái giữa tôi và cái tuổi hoa mộng xưa của chính mình ». Câu nói của bạn làm anh em TN cảm động. Những bài gửi đang đọc.

● **LỮ TÌNH TANG (?)** : Sẽ hỏi lại BS Nguyễn Tuấn Anh số bài cháu gửi. Bài viết tay hay đánh máy cũng được hết nhưng quan trọng là nên viết trên một mặt giấy thôi cháu ạ.

● **HUYỀN LONG GIANG (Trảng Bàng)** : Không phải giàu mà càng... đi xuống thêm. Cháu tưởng tượng vui vẻ quá nhỉ.

● **XUÂN V-H (Sài Gòn)** : Điều đó đúng. Ngày xưa TN bộ cũ in khổ lớn và chết ở số 24.

● **NGUYỄN THỊ NGU NGƠ (Gò Vấp)** : Không phải dọa chơi đâu. TN bán ế thật và số này bắt đầu in rút xuống. Phải (thất lạng buộc bụng) là như vậy đó. Nhưng TN sẽ cố gắng sống chờ đợi một tương lai tươi sáng hơn.

● **NGHÊ TIỂU VÂN (Tây Ninh)** : Sao lại vào năm «Dưỡng tri viện?» . À, thử viết loại bút kỹ về nơi này xem. Bài đang đọc và cảm ơn về lời chúc.

● **VÔ KHÔI HÀNH (Nam Giao)** : Duyên Anh nói đùa cho vui chứ có thì giờ đâu mà ngồi «thiền» ở cà phê Thăng Long. Nỗi lo báo cũ trả về nhiều cũng đến héo hắt rồi. Mong.

● **TRINH NGUYỄN (Saigon)** : Cháu vi phạm luật lệ... Tuổi Ngọc rồi. Bài cháu đừng viết chung với thư chứ. Như thế làm sao đăng được. Chịu khó chép lại bài trên một mặt giấy rồi gửi lần nữa. Cháu nhé.

● **HUYỀN VĂN TUY HÒA (Long An)** : Sẽ cố gắng quăng cây gậy để leo xe đẹp chứ. TN vẫn còn đầy hy vọng trong năm tới. Cảm ơn người bạn đã lo lắng và khuyến khích anh em TN.

● **DO AN (Sadece)** : Thế là tiếng than của Chủ nhiệm có « tác dụng » rồi đó. Thư cháu cũng như thư của nhiều bạn ngọc khác nữa gửi về khuyến khích quá xá. Nói cho cháu yên tâm, TN chưa chết đâu. Vẫn còn hàng say chống gậy mà. Sau cơn mưa trời lại sáng... cháu nhé.

● **LUYỄN NGÁC (?)** : NTA sẽ có mặt trở lại như lời cháu yêu cầu. Bài cháu tòa soạn đang đọc. Nếu được sẽ đăng ngay.

● **HUYỀN CÔM (Saigon)** : Chịu thôi, không nhớ qua điện thoại đâu. Và cũng không làm sao tìm được cho cháu ngày âm lịch của ngày dương lịch cháu ghi. Tòa soạn bận lắm cháu ạ.

● **YÊN CHU (Gia Định)** : Rất cảm ơn lời khen lắng nồng nhiệt của bạn. Về cuốn sách sẽ nhớ. Về bìa báo sẽ « nghiên cứu » lại theo lời yêu cầu của bạn.

● **NGUYỄN THỊ CÚC TRANG (Đà Nẵng)** : Chẳng có gì khó cả em ạ. Cứ viết bài bỏ vào phong bì gửi về địa chỉ tòa soạn. Đọc thấy đăng được tòa soạn sẽ đăng ngay.

● **PHAN KIM TÁ (Mỹ Tho)** : Sẽ lưu ý về mấy đề nghị của bạn. Bài đang đọc. Nếu được sẽ đăng ngay. Không có gì làm bạn lo lắng cả.

● **TRẦN THỊ PHẤN AN (?)** : Thư của cháu sẽ được chuyển qua cho BS Nguyễn Tuấn Anh. Cháu chờ nhé.

● **ĐÀO NGUYỄN PHƯƠNG (Thánh Mẫu)** : Lâu quá mới thấy thư của em. Học ngôi trường gần tòa soạn đây mà. Vẫn bức thư với những lời lẽ thật cảm động. Cho gửi lời thăm Dung Hạnh nhé. Lâu anh cũng không gặp.

● **N. Đ (Sài Gòn)** : Sao lại chán nản khi bắt đầu công việc vậy bạn? Cứ viết và tin tưởng. Tòa soạn lúc nào cũng mong được đăng bài của bạn.

● **THANH TÂM (Vĩnh Bình)** : Tòa soạn đã nhận được bài của cháu. Đang đọc. Nếu được sẽ đăng ngay.

● **TIỂU VIỆN (Cam Ranh)** : Sớm hay muộn gì T.N cũng đối lại bằng một cái tình bằng nhau. Em đừng nghĩ như thế.

● **TƯỜNG LOAN (Sài Gòn)** : Bức thư của cháu làm tòa soạn xúc động. Nhưng không biết phải an ủi cháu như thế nào với nỗi buồn lớn lao đó. Thời gian chẳng? Ừ, thì thời gian. Tạm hy vọng như thế và mong cháu quên sự ra đi vĩnh viễn mà quá bất ngờ của người bạn đời.

NHẮN TIN GIÙM LÊ MIÊN TƯỜNG : Bạn bè từ nay liên lạc về tôi: Lê Miên Tường, Giáo sư Trung Học tư thục Bồ Đề Bảo Lộc, Lâm Đồng.

(tiếp theo trang 8)

nhiên loay hoay rồi cuối cùng tôi cũng nói. Làm như những điều đã định nói với Quảng thì không có cách nào tôi giữ mãi lấy trong đầu được, có điều, tôi nói tặc đi. Tôi nói rằng mẹ tôi buồn chuyện gì đó. Một chuyện gì, khác, chứ không phải chuyện của hai đứa. Nhưng Quảng vẫn hỏi dồn và bắt tôi phải trả lời với những tia nhìn soi mói dữ tợn. Tôi giữ lấy tay chàng trong hai bàn tay tôi lạnh ngắt.

Tôi bảo :

— Anh yên tâm, không có chuyện gì hết đối với em.

Gió thốc tới, xát những chiếc lá khô lên mặt nền xi măng, nghe ê ê da thịt. Bụi tung cao tuy rằng không thể nhìn rõ vì trời đã muộn tối. Ngọn đèn vuông ngoài cửa quán bật sáng. Chúng tôi đứng dậy. Chàng bảo :

— Em nên về sớm. Có lẽ chúng ta phải bắt gặp nhau cho mẹ đừng nghi ngờ. Tôi cười buồn và nghe thân thể mình nhóp nhép mồ hôi. Vuốt lại mái tóc tôi nói với Hiền :

— Về nghe. Hiền gật đầu hỏi lại tối mai có đi học không ? Tôi đáp không có giờ nhưng tối sẽ đến thư viện. Hiền trả lời rằng em sẽ tìm chị ở đấy. Quảng nhìn Hiền cười. Nụ cười chàng như ngấm nhắc lại câu nói cũ : *Hiền nhỏ quá. Người dâu mà bé đến thế.* Hiền gật đầu lí nhí chào. Tôi nói lớn :

— Thôi về mau kẻo mẹ mong. Hiền cười ròn rã. Tiếng cười tỏa ra chung quanh trộn vào bóng tối và khoảng không gian chứa đầy hơi nước ẩm ướt, một chút gì thơ ngây và thanh khiết. Quảng nói thành tiếng : *Hiền nhỏ quá.* Tôi nhìn theo Hiền mất hút với chiếc P. C lao chao, xong quay lại.

— Còn em thì lớn quá ?

Quảng lắc đầu :

— Em cũng vậy. Bé như cái kẹo.

Tôi leo lên yên xe, phía sau và áp mặt vào lưng chàng. Quảng rờ ga. Tiếng máy nổ nghe quen và vang xa, như điệp khúc của một bài hát cũ được hát ở một «tông» cao nhất. Tôi không muốn nghĩ gì tới ngày mai. Tôi cũng không muốn chàng nói tới cái tương lai gần, thật gần đó. Từ ngày yêu chàng, tôi chỉ còn biết một điều : *Hiện tại, hiện tại, thật ý nghĩa, thật đáng sống, với chàng ở bên cạnh.* Gió từ đầu lại thốc tới. Vài hạt mưa bắt chợt hắt vào mặt tôi bụi bặm. Tôi nói như reo :

— Mưa đó. Anh.

Quảng trả lời bằng một giọng xa ngái, một giọng nào khác, như không phải của chàng :

— Ừ. Phải chạy mau mới kịp.

Tôi mím môi, và ở sau lưng, chắc chắn Quảng không thể biết rằng, tôi đang muốn khóc.

DU TỬ LỆ

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VĂN

Nguyễn Hữu Hạ Lan, Mù Sương, Mai Thế Hà, Phạm Thị Mai Anh, N.Đ, Nguyễn Lê Dương, B.T.N. Anh, Tôn Nữ Thanh Thủy, Đinh Tiến Ca, Hoàng Du Thụy, Em Mờ Tê, Trà Hoàng, Mỹ Trang, Trầm Tích, Đỗ Thị Nhã Miên, Nguyễn Lăng Du, Viên Thụy, Chinh Thùy Trang, Khuê Việt Trường, Tỷ Ngọc Nguyễn Thúy Dung, Tùng Kha, Phạm Quang Ngũ Hoài, Hà Nga, Thái Tuấn, Từ Ly, Trầm Thụy Thảo, Thụy Hoàng, Kim Kim, Nam Hu, Sợi Tóc Dài, Đạm Thường, Việt Nguyễn, Diệp Thế Thoại, T. Linh. H, Hiền Thy Họa My, Thanh, Lưu Đông Khánh, Thu Anh, Nguyễn Linh, Tô Thị Dáng Xưa, Lâm Kiếp Gió Thu, Mầu Mực Xanh, Tiểu Du, Nguyễn Nguyễn, L K H, Stéphannele, Lê Thị Kiều Nhan, Nguyễn Thị Niver, Hoàng Thúy Hải, Jo Linh Thiêng, Miên Di, Sissi, Hoài Thu, Phạm Hoàng T. Hải, Nguyễn Nguyên, Nguyễn Anh, Du Sinh, Vành Khuyên, Lê Thị Trường Gianh, Anh Hát, Nguyễn Thị Kim Hạnh, Vũ Thị Hải Dương, Trần Huỳnh Bảo Khánh, Nguyễn Văn Quý, Triều Tố Lê, Danh Châm, Nghi Tịnh Thuyền, Xanh Rêu, Lê Thị Chiêu Hoàng.

THƠ

Nguyễn Dã Thảo, Phạm Thiên Phú, Đơn Phương, Quang Tâm Hoàng Long, Ti.B.N.Kh, Đinh Vô Danh, Phùng Miên Thoại, Lê Bá Kỳ, Trầm Thụy Du, Huyền Hoa, Liêu Tri, Phạm Quang Ngũ Hoài, Mây Trắng Nguyễn Thị, Lê Thị Long Hoàng, Nguyễn Đan, Mộng Du, Trần.T.Lộc, Thi Hoài Niệm, Tịnh Tâm, Tristesse, Nguyễn Bảo Khánh, Lâm Khải Anh Chi, Trần Quốc Linh, Nguyễn Văn Thiên, Kim Thượng, Y Th, Vương Trầm Ngân, Phúc Nguyên, Tỷ Ngọc Nguyễn Thúy Dung, Phan Nguyễn Phong Anh, Tùng Kha, Nguyễn thị Tiểu My, Lang Thang, Phan Lan Oanh, Nguyễn Lăng Trung, Nguyễn Quốc Hùng, Thoại Kha Tú, N. T. Xuân Dung, Bình Nhi, Đinh thị Kim Hoàng, Hoa Thy Thy, Từ Ly, Hoàng Thúy Hải, Hoài Thu, Đông Miên, Nguyệt Cầm, Hải Yến Linh Thy, Trầm Thụy Thủy, Song Hát, TH Bình Phương, Đan Vân, Phúc Nguyên, Phạm Thiên Nguyên, Nguyễn Tấn Trí, Trang Tường Nam, Đặng Đình KN, Nguyễn Ảnh Tung, Thi Tâm, P.V.C.K. Trần Viên Du, Hiền Thy Họa My, Trần Xuân An, Nguyễn Như Ngân, Nguyễn Thương Hoài, Tôn Nữ Thu Dung, Hoàng Thy Linh, Jalau, Thôi Nhân Phụng, Thế Hà Quang, Mây Nguyễn, Nguyễn Thị Hồng Trung, Ngô Như Kh., Thương Ái Linh, Vương Niệm Thi, Mù Sương Hữu Phước, Vương Trường Duy, Nguyễn Thiên Thu, Đỗ Huy Sanh, Lê Tâm Hoa, Phạm Nguyên Khôi Bá, Hoa Vông Vang, Hoa Tần Linh, Nguyễn Đình Hiệp, Linh Thanh, Nguyễn Khiếu, Trầm Anh, Táo Trắng, T.G.B, Yên Thư, Nguyễn Thiên Thu, Tạ Văn Sĩ.

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng

CORNELL
UNIVERSITY
AUG 31 1973
LIBRARY

MONT BLANC

*của xứ non cao
dồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*

